

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

2012

Rosemary Sabili

ROMAN

Sisters Planet

Tehlikeli Yemin

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

ABBI GLINES

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1364
Bestseller Roman: 598

Tehlikeli Yemin

Abbi Glines

Özgün Adı: Forever too Far

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2016

ISBN: 978-605-343-871-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Abbi Glines, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranthey.org>
www.pegasusyayinlari.com info@pegasusyayinlari.com

ABBI GLINES

Tehlikeli Yemin

BİR *Rosemary Sahili* ROMANI

İngilizceden çeviren:

Derya İmer Aydınlik

Rush ile Blaire'in hikâyesini benim kadar çok seven herkese.

*Üçüncü kitaplarına kavuşsunlar diye yalvardığınız için
teşekkür ederim.*

Yazarken keyif aldım. Her kelimesinden.

“Yaşama sebebini bulduğunda ona sımsıkı tutun.
Asla bırakma. Yol boyunca diğer köprüleri yakman
gerekse bile.”

—Rush Finlay

Rush

Ortamın havasını değiştiren Blaire’e kapılıp gitmemiş olsaydım, o adamın içeri girdiğini görürdüm. Fakat görmedim. Aniden etrafımı çevreleyen konuşmalar kesildi ve tüm gözler arkamdaki kapıya kilitlendi. Tüm dikkatleri üzerine çeken kişiği görmek için dönmeden önce hâlâ Woods’la konuşan ve odadaki değişimin farkında olmayan Blaire’e bakıp koruma içgüdüsiyle önüne geçtim.

Aynada her gün gördüğüm gümüşi gözler üzerime odaklandı. Babamı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Normalde daha çok haberleşirdik ama Blaire dünyama adım atıp yönünü değiştirince babamla konuşmak için peşinden koşacak vaktim ve enerjim kalmamıştı.

Görünüşe göre bu sefer o beni bulmaya gelmişti. Blaire usulca, “Baban,” dedi. Arkamdan çekilmişti ve artık koluma tutunuyordu.

“Evet, öyle.”

Blaire

Sahne makyajı ve siyah deri kıyafetler olmadan Rush'ın yaşlanmış hali gibiydi. Elimi sıkıca tutup bardaki diğer konukların yanından hızla geçerek dışarı yönelen Rush'a ayak uydurabilmek için acele etmem gerekti. Yola babası önderlik ediyordu. Rush'ın onu gördüğüne sevindiğinden emin değildim. Aralarındaki tek iletişim, Rush'ın kafasını kapıya doğru sallaması olmuştu. Besbelli tanışma merasiminin gözlerden uzak olmasını istiyordu.

Dean Finlay, dünyanın en meşhur bateristi, yolda birkaç kez durup önüne uzatılanlara imza attı. İmzasını sadece kadınlar istemiyordu. Adamın biri gelip bardan aldığı peçeteyi imzalamasını bile istedi. Babasını bardan çıkarmaya çalışan Rush'm tehditkâr bakışları, diğer insanları savuşturmaya yetti. Sessizleşip Slacker Demon'ın bateristi kapıdan çıkarken izlemekle yetindiler.

Akşam rüzgârı artık serin esiyordu. Arunda titredim ve Rush da durup beni kollarının arasına aldı. Rush babasına, "Eve gitmemiz gerek. Onu burada ayaküstü konuşturacak değilim. Lanet olası hava çok soğuk," dedi.

Dean sonunda yürümeyi kesip bana baktı. Gözleriyle beni yavaşça süzerken karnımı fark ettiği anı görebildim.

Ücretsiz PDF Kitap_Arsivi - <https://rantey.org>

Rush gergin bir şekilde, "Dean, bu Blaire Wynn. Nişanlım. Blaire, bu da babam, Dean Finlay," dedi. Bizi tanıştırmak istemiyormuş gibiydi.

Kelimeleri yayarak usulca, "Kimse bana büyükbaba olacağımı söylememişti," dedi. Yüzüne hiçbir duygu yansımadağı için bu konuda ne hissettiğini bilemiyordum.

Rush'ın tek cevabı, "Meşguldüm," oldu. Garipti. Babasına söylemeye utanmış mıydı yoksa? Midem bulandı ve ondan uzaklaşmaya başladım.

Kollarıyla beni daha sıkı sardı ve tüm dikkatini bana yönelttiğini hissettim. "Ne oldu?" diye sorup sırtını babasına döndü ve gözlerimin içine bakabilmek için eğildi.

Dean'in önünde bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Babasının gözlerini üzerimize diktğini hissedebiliyordum. Başımı sağa sola salladım ama vücudum kaskatıydı. Buna engel olamıyordum. Babasına söylememesi beni rahatsız etmişti.

Rush omzunun üzerinden, "Onu arabaya götürüyorum. Seninle evde buluşuruz," dedi ama gözlerini üzerimden ayırmadı. Tepki vermemiş olmayı dileyerek bakışlarımı kaçırdım. Olay çıkarmıştım. Dean sürekli sızlanan prensesin teki olduğumu düşünecekti. Tartışmak için ağzımı açtığımda Rush kollarını belime dolayıp beni Range Rover'a yöneltti. Gergindi. Moralimin bozulmasını kaldıramıyordu, bu meseleyi halletmeliydik. Moralim bozulabilirdi. Bunu kontrol edemezdi.

Rush yolcu tarafının kapısını açıp sanki beş yaşındaymışım gibi beni kaldırarak koltuğa oturttu. Moralimin bozuk olduğunu düşündüğünde bana çocukmuşum gibi davranıyordu. Bu meseleyi geçekten halletmeliydik.

Bana bakmadan önce kendi kapısını bile kapamadı. "Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Sorunu çözebilmem için ne olduğunu bilmem gerekiyor."

İç çekip koltuğa yaslandım. Biraz fazla tepki gösterebilecek olsam da bu konuyu aradan çıkartabilirdim. "Neden babana bebekten bahsetmedin?"

Rush uzanıp elimi tuttu. "Sorun bu mu yani? Dean'e söylemedim diye mi moralin bozuldu?"

Başımla onaylayıp gözlerimi bacağımanın üzerinde duran ellerimizden ayırmadım.

"Onun peşinden koşmaya vakit ayırmadım. Ve ona söylediğinde seninle tanışmak isteyeceği için geleceğini biliyordum. Henüz birileriyle görüşmeye hazır değildim. Özellikle de onunla."

Aptallık ediyordum. Son zamanlarda duygularımı kontrol edemiyordum. Gözlerimi çevirip endişeli bakışlarına karşılık verdim. "Pekâlâ. Bunu anlayabiliyorum."

Rush uzanıp nazikçe dudaklarımdan öptü. "Moralini bozduğum için üzgünüm," diye fısıldadıktan sonra bir kez daha dudaklarımla kenarını öptü ve arkasına yaslandı. İşte böyle anlarda eriyip gidiyordum. "Artık burada. O halde, annem keşfetmeden gidip neden geldiğini öğrenelim. Seninle yalnız kalmak istiyorum. Rezil ailemin etrafta dolanması hoşuma gitmiyor."

Rush motoru çalıştırıp yola çıkarken elimi bırakmadı. Başımı koltuğa yaslayıp ona bakabilmek için döndüm. Tıraşsız çenesi, onu yaşça büyük ve vahşi gösteriyordu. Çok seksiydi. Daha sık sakal bırakmasını isterdim. Dokunmak da hoşuma gidiyordu. Küpesini çıkarmıştı ve artık nadiren takıyordu.

"Sence neden geldi?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rush bana baktı. "Seninle tanışmak için geldiğini umuyordum. Ama senden haberdar olduğunu sanmıyorum. Şaşırmış gibiydi. Yani muhtemelen konu Nan."

Kız kardeşi, hastaneden çıktıktan sonra Rosemary'ye dönmemişti. Rush endişeleniyormuş gibi görünmüyordu ama kız kardeşini severdi. Kız kardeşini ondan uzaklaştırmaktan nefret ediyordum. Artık gerçek babasının kim olduğunu öğrenip hiçbir şeyi elinden almadığını fark ettiğinden, Rush'ın hatırına arkadaş olabileceğimizi ummuştum. Ama böyle bir şeyin olacağı yoktu.

"Sence Nan, Kiro'yu görmeye mi gitti?" diye sordum.

Rush omuz silkti. "Bilmiyorum. Kazadan sonra değişti."

Araba, Rush henüz çocukken babasının ona aldığı büyük yazlık evin önünde durdu. Rush elimi sıkı. "Seni seviyorum, Blaire. Oğlumun annesi olacağın için öyle gururluyum ki. Herkesin bilmesini istiyorum. Bundan hiç şüphelenmesin."

Gözlerim yandı ve elini tutup öpmeden önce başımı salladım. "Duygusallaşıyorum. Böyle davrandığımda beni umursamaman gerek."

Rush başını sağa sola salladı. "Seni umursamadan duramam. Emin olmanı sağlamak istiyorum."

Yolcu kapısı açılınca başımı çevirip Dean Finlay'ın sırtarak öylece dikildiğini gördüm. "Kadının arabadan inmesine müsaade et, oğlum. Torunumun annesiyle tanışma vakti geldi."

Dean elini uzattı ve ben de başka ne yapabileceğimi bilmediğimden elini tuttum. Uzun parmaklarıyla elimi kavrayıp Range Rover'dan inmeme yardım etti. Rush anında gelip elimi babasının elinden kurtardı ve beni kendine çekti. Babası kıs kıs gülüp başını sağa sola salladı. "Başımıza taş yağacak."

Rush, "Haydi, içeri girelim," diye karşılık verdi.

Rush

Dean koltuğa oturduktan sonra cebinden bir paket sigara çıkardı. *Lanet olsun.* O anda onunla uğraşmak istemiyordum. “Burada ya da Blare’in olduğu herhangi bir yerde sigara içemezsin. Bebek için kötü olur.”

Dean tek kaşını kaldırdı. “Lanet olsun evlat, sen karnın-dayken annenin sigara içtiğinden gayet eminim.”

Bunu ve daha fazlasını yaptığından şüphem yoktu. Çocuğumu böyle şeylere maruz bırakmam imkânsızdı. “Sağlıklı olduğu anlamına gelmez. Blaire anneme hiç benzemiyor.”

Adı söylendiğinde Blaire elinde iki birayla oturma odasına girdi. Gidip getirmesini söylememiştim. Birilerine hizmet ettiğini görmek hoşuma gitmiyordu. Fakat yine de hizmet ediyordu. Kalkıp yanına gittim. Alnuna bir öpücük kondururken, “Bunları getirmene gerek yoktu,” deyip elinden aldım.

“Biliyorum. Ama misafirimiz var. Hoş karşılandığını hissetmesini istiyorum.”

Dudaklarındaki tatlı tebessüm dikkatimi babama yöneltmemi zorlaştırıyordu. Onu yatak odasına götürmek istiyordum.

“Birayı getir evlat, baskı yapmaktan da vazgeç. Kızı yakında boğarsın sen. İçine ne girdi bilmiyorum.”

Blaire’in dudaklarının arasından ufak bir kahkaha kaçtı ve ben de ona kahkaha attırdığı için babamın sözlerine takılmaya karar verdim.

Birayı uzatarak, “Al,” dedim. “Şimdi söyle bakalım, neden buradasın?”

“Ne yani? Babalar istedikleri zaman oğullarını görmeye gelemmez mi?”

“Burası Rosemary. Buraya asla gelmezsin.”

Dean omuz silkip birasından bir yudum aldı, sonra tek kolunu koltuğun arkasına atıp iki bacağını da sehpaye uzattı. “Kız kardeşin deli kaltağın teki. Lanet aklını yitirmiş. Yardıma ihtiyacımız var.”

Konu Nan’di. Öyle olacağını tahmin etmiştim. Karşısındaki sandalyeye oturup elimi Blaire’e uzattım. Ayakta dikilmesini ve konuşmamıza seyirci kalmasını istemiyordum. Yanıma geldi, ben de onu çekip kucağıma oturttum. Neredeyse cevabı duymaktan korkarak, “Nan ne yaptı ki?” diye sordum.

Dean bir yudum daha bira içti. Sonra elini uzun, karman çorman saçına daldırdı. “Ne yapmadı, diye sorsan daha iyi olurdu. Lanet olası kız ortalığı cehenneme çevirdi. Dur durak bilmiyor. İki hafta önce turneyi bitirip biraz dinlenmek için Los Angeles’a geldik. Ortaya çıktığında rezalet başladı. Kimsenin dinlenmesi mümkün olmuyor. Kiro onunla ne yapacağını bilmiyor. Yardıma ihtiyacımız var.”

Nan’in sessiz sedasız planlar yaptığını biliyordum ama Los Angeles’a gidip Kiro’yu arayacağını tahmin etmemiştim. Babamla Kiro’nun Beverly Hills’te bir malikâneyi paylaştığını biliyordu. Tüm hayatım boyunca, turnede değillerse orada yaşamışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kiro birkaç kere evlenip taşınmıştı ama boşandıktan sonra hep o eve dönerdi. Ev, Slacker Demon malikânesi olarak bilinirdi. Ne zaman hangi grup üyelerinin orada yaşadığını kimse bilemezdi.

“Malikânede mi kalıyor?” diye sordum.

Babam tek kaşını kaldırdı. “Aptala benzer bir halim var mı? Tabii ki hayır, orada kalmıyor. Sadece her dakika başı geliyor. Emirler yağdırıp duruyor. Kiro ortamı yumuşatmaya çalışıp onunla ilişki kurmayı denedi ama kız ona müsaade etmiyor. Dinlemiyor ve... Eh, Kiro’nun bir kızı daha olduğunu öğrendi. Pek memnun olmadı.”

Belli ki henüz Kiro’nun oğlundan haberi yoktu ama Mase zaten hiç oraya uğramıyordu.

“Morali fena bozulmuş olmalı.” Blaire sesinde gerçekten endişelendiğini belli eden bir tonla konuşmuştu. Nan’e nasıl anlayışla yaklaşabiliyordu, bilmiyordum. “Gidip onunla görüşmen gerek. Bu meseleyle baş etmesine ve Kiro’yla bir tür ilişki kurmasına yardım edebilir misin diye bir bakmalısın.”

Karşı çıkmaya başlıyordum ki Dean lafımı kesti.

“Ondan şimdiden hoşlandım. İşte tam olarak yapman gereken bu. Odan bomboş duruyor ve rahat edeceğini de biliyorsun. Blaire’i de yanında getir, hem onu yakından tanıma fırsatım olsun hem de seninle vakit geçirebileyim. Gelmezsen Kiro sonunda Nan’i öldürebilir.”

Blaire omzumu sıktı. “Bence gitmeliyiz. Nan’in sana ihtiyacı var.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Nan’in neye ihtiyacı olduğu neden umurunda ki?” diye sordum şaşkınlıkla.

Sadece, “Çünkü sen onu seviyorsun,” dedi.

Dean neşeli bir ses tonuyla konuştu: “Bu kızı sakın elinden kaçırma. Şimdi, Nan’dan yeterince konuştuk. Bebeğin ne zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

doğacağını ve düğünün ne zaman olacağını bilmek istiyorum,” dedi. Nan’dan bahsederken kullandığı ses tonundan oldukça farklıydı.

Blaire babama bakıp gülümsedi. “Yirmi haftalık hamileyim. Bebeğin doğumu nisan ayının ortalarına denk geliyor. Düğüne gelince, iki hafta içinde evlenecektik ama bu yaşananların Rush’ın omzuna yük olmasını istemiyorum. Düğünü erteleyip önce aile meselelerini halletmesini tercih ederim. Henüz davetiye falan da göndermedik. Yani, tarihi değiştirmek sorun olmaz.”

“Hayır. Soyadını değiştirmek için daha fazla beklemeyeceğim,” diye tartışmaya başlamıştım ama Blaire parmağını dudaklarına koydu.

“Sus. Bu konuda tartışmak istemiyorum. Uğraşman gereken aile meseleleri olduğunu bilirken düğünümüzün keyfini çıkaramam. Planladığımız gibi önce arkadaşlarımızla Şükran Günü’nün keyfini çıkaralım, sonra da Nan’le uğraşmak için Los Angeles’a gidelim. Her şeyi ardında bıraktığında düğünümüze odaklanabiliriz.”

Beklemek istemiyordum. Bebeğimiz içinde büyürken hâlâ adının Blaire Wynn olmasından nefret ediyordum. Adımı taşımasını ve tüm dünyanın onu da, bebeği de istediğini bilmesini istiyordum. Ama gözlerindeki azimli ifade, bu tartışmayı kazanamayacağımı belirtiyordu.

Sonunda, “Sadece mutlu olmanı istiyorum,” diye karşılık verdim.

Blaire burnumun ucunu öptü. “Biliyorum. Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu.”

Babam, “Şu kız kardeşin olacak kişiyle uğraşmak için Los Angeles’a Şükran Günü’nden sonra gidecekseniz, ben de öyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yaparım. Ayrıca, seninle Şükran Günü'nü birlikte geçirmeyeli de seneler oluyor," diye belirtti.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Blaire, "Sizi burada görmeyi çok isteriz, Bay Finlay," derken sanki dediklerinde samimiymiş gibi gülümsüyordu. Lanet olsun. Buna müsaade etmek zorunda kalacaktım.

"Bana Dean de tatlım. Şimdiden aile olduk bile."

Gözlerindeki memnun olduğunu belirten bakış beni gülümsetti. Belki de Şükran Günü'nde babamın da burada olması o kadar da kötü olmayacaktı. Blaire'i gülümsetebildiği için buna katlanacaktım.

Blaire

Şükran Günü'nden bahsedince aklıma annem geldi. Onsuz geçireceğim ilk tatil olacaktı. Bunu algıladıkça nefes almam zorlaşıyordu. Zorla gülümseyip mazeret uydurarak duş almak için üst kata koştum. Zaten Rush'ın da babasıyla biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Üstümü çıkarıp duşa girerken gözyaşlarının özgürce akmasına müsaade ettim. Ilık su üzerimden akıp giderken ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. Geçen sene Şükran Günü yemeğimizi ben pişirmiştım ve birlikte yemiştik. Arkadaşlar ya da aile üyeleri yoktu. Sadece ikimiz vardık. O gece de ağlamıştım. Çünkü içimde bir yerlerde annemle geçirdiğim son Şükran Günü olduğunu biliyordum. Valerie ile babamın da aramızda olduğu senelerin anısı acı tatlıydı. Kaybettiklerimiz kalbimi sızlattı. Hiçbir şeyin canımı bu kadar çok yakacağını sanmazdım ama artık yanıldığımı biliyordum.

Bayramı annemsiz geçirmek zor olacaktı. Şükran Günü'ne ve Noel'e bayılırdı. Her Şükran Günü'nden evi Noel için süslemeye başlardık. Sonra oturup birlikte *White Christmas*'ı izlerken artakalan hindi ile tatlı patatesleri yerdik. Bu bizim geleneği-

mizdi. Valerie'yi kaybettikten ve babam bizi terk ettikten sonra bile sürdürmüştük.

Bu sene her şey farklı olacaktı. Rush'ın yanımda olacağını ve yeni bir aile kurduğumu bilmek acımı azaltıyordu. Sadece annemin de burada olup beni bu kadar mutluyken görmesini dilerdim.

Kapı açılınca dönüp Rush'ın banyoya girdiğini gördüm. Kaşlarını çatmıştı. Durup bir an beni süzdükten sonra tişörtünü çıkarıp mermer zemine fırlattı. Sonra kotu ile bokser şortunu çıkardı. Duşa girmesini izledim.

Yüzümü ellerinin arasına alıp, "Neden ağlıyorsun?" diye sordu. Duşta gözyaşlarımın akıp gittiğini biliyordum ama gözlerim kıpkırmızı olmalıydı.

Başımı sağa sola sallayıp ona gülümsedim. Onu hissettiklerimle endişelendirmek istemiyordum.

"Yatak odasının kapısını açtığımda sesini duydum. Sebebini bilmem gerek, Blaire."

İç çekip başımı göğsüne dayadım, sonra kollarımı beline sardım. Birçok şey kaybetmiştim ama Tanrı bana Rush'ı göndererek bunları telafi etmişti. Ne kadar şanslı olduğumu hatırlamam gerekiyordu. "Annemsiz geçireceğim ilk Şükran Günü olduğunu fark ettim," diye itiraf ettim.

Rush beni daha sıkı sardı. Saçıma doğru, "Üzgünüm bebeğim," diye fısıldarken bana sarılıyordu.

"Ben de. Keşke onunla tanışabilseydin, yani büyüdüğün zaman. Keşke büyüdüğünü görebilseydi."

"Ben de öyle olmasını dilerdim. Senin kadar mükemmel olduğuna eminim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Karşı çıkma isteğiyle gülümsedim. Ben asla annem kadar mükemmel olamazdım. O, dünyaya nadir gelen özel insanlardan biriydi.

“Babamın burada olması senin için zor olacaksa, onu gönderirim. Senin için güzel bir anı olmasını istiyorum. Yardım etmemin bir yolu varsa söylemen yeterli.”

Gözyaşlarım yine özgürce yüzüme akıyordu. Aptal hamilelik hormonları, son zamanlarda beni sulugözün tekine döndürmüştü. “Yanımda olman her şeyi daha iyi kılıyor. Konu açılınca birden fark ettim. Annem Şükran Günü’ne bayılırdı. Geçen sene birlikte geçireceğimiz son Şükran Günü olduğunu biliyordum. Günü onun için özel kılacak bir şeyler yaparak geçirmiştım. Benim için de. Sonradan o günün hatırasına ihtiyacım olacağını biliyordum.”

Rush sırtımda ufak daireler çiziyor ve sessizce bana sarılıyordu. Su üzerimizden akarken orada birkaç dakika durduk. Sonunda bana bakabilmek için geri çekildi. “Seni yıkayabilir miyim?” diye sordu.

Ne demek istediğinden emin olamayarak başımı salladım. Duş kabininin dışında duran liflerden birine uzandı ve duş jellerinden birini aldı. Sonra sırtımı ve omuzlarımı yıkamaya başladı. Çocukmuşum gibi tek tek kollarımı tutup baştan uca yıkadı. O vücudumun her zerresini yıkamaya odaklanırken ben de öylece durup izledim. Cinsel bir olaya döndürmemesi beni şaşırttı. Bugüne kadar yaptığı her şeyden daha tatlı ve masumdu. Bacaklarımın arasını yıkarken elleri hiç oyalanmadı. Önümde eğilip bacaklarımı ve ayaklarımı yıkarken sadece bir kere dudaklarını karnıma dokundurdu.

İşini bitirdiğinde ayağa kalkıp vücudumu duruladı. Her dokunuşu neredeyse hürmet eder gibiydi. Sanki beni yıkamıyor da bana tapıyordu. Vücudum temizlendiğinde saçıma yöneldi.

Elleriyle başıma masaj yaparken gözlerimi yumdum. Aldığım zevkten dizlerimin bağı çözüldü. Rush hızla saçımı durulayıp saç kremi sürdükten sonra temiz suyla durularken yine özen gösteriyordu.

Vücudum bu bakımdan sonra rahatlamıştı. Neredeyse içim geçmişti. Rush suyu kapayıp iki büyük boy havluya uzandı. Tekini saçıma, diğerini de vücuduma sardı. Ardından beni kaldırıp yatağıma götürdü ve yatırdı.

Alnımı öpüp tekrar banyoya dönmeden önce, "Dinlen. Hemen döneceğim," diye fısıldadı. Çıplak kalçası baştan çıkarıcı görünüyordu ve uyanık kalmak istiyordum. Niyeti farklı olsa da bana o şekilde dokunduğunda tahrik olmuşum. Onu beklemeye çalıştım ama gözlerim ağırlaştı ve dalıp gittim.

Sıcaklığa iyice sokuldum. Gün ışığı ve okyanus havası gibi kokuyordu. Memnuniyetle iç çekerek yanağımı bu rahatlatıcı sıcaklığa değdirdim. Kıs kıs güldüm.

Gözlerim açıldı; Rush'ın çıplak göğsü yüzüme yaslanmıştı. Gülümseyerek öptüm ve ona baktım. Dudaklarındaki neşeli gülücüğe karşılık kıkır kıkır güldüm.

Derin, boğuk bir ses tonuyla, "Sabahları küçük bir kedi yavrusu gibisin," dedi. O da henüz kalkmış olmalıydı.

"Sana dokunmak o kadar güzel olmasaydı, uykumda sana sürtünmeye çalışmazdım."

Rush göz kırptı. "O kadar güzel olmasına sevindim çünkü o tatlı kıcını başka kimseye sürtmeyeceksin. Yoksa katil olurum."

Bu adamı seviyordum. "Dün gece hemen uykuya daldığım için üzgünüm."

Rush başını sağa sola salladı. "Üzülme. Seni rahatlatığımı ve kolayca uyumanı sağladığımı bilmek hoşuma gitti. Seni mutsuz görmeyi sevmiyorum."

Bu adamı çok fena seviyordum.

Gerinip iki elimi de ensesine attım ve vücudumu ona yasladım. Bacağıma değen sertliğine karşılık uyanan arzum bacaklarımı sıkmana neden oldu. Bu sabah ona ihtiyacım vardı. Dün geceki tatlı anlardan sonra artık tamamen birleşmek istiyordum.

Başımı boynu ile omzu arasındaki bölgeye sokup, "Seviş benimle," diye fısıldadım.

"Benim için bir zevk," diye mırıldanıp elini bacaklarımın arasına soktu. Bir bacağımyı kaldırıp kalçasına doğru çekti. Önünde sere serpe uzanıyordum ve bu his beni heyecanlandırdı. Parmakları bacaklarımın arasına dokunup şişmiş kadınlığımyı tahrik etti. Hızlanacağını umarak titredim ama baskı uygulamadı. Bunun yerine daha yavaş hareket etmeye başladı. Sert parmak uçlarıyla dizlerimden bacağımyın üstüne kadar inip çıkıyordu.

Bu oyunuyla utanç verici derecede ısladığıma emindim. "Rush, lütfen."

"Lütfen ne, tatlı Blaire? Ne yapmamı istiyorsun?"

Ne istediğimi ona zaten söylemişim. Görünüşe göre daha fazlasını duymak istiyordu. Rush ve onun edepsiz lafları beni hep heyecanlandırıyordu. "Bana dokun."

"Sana dokunuyorum," diye cevapladı.

"Daha yukarılara dokun," diye yalvardım. Edepsiz laflar etmemi istiyordu. Ben de onu yalvartacaktım.

Parmağını bacak arama doğru ilerletince kollarına asılıp titredim. Çok yaklaşmıştı. "Burasına mı?" diye sordu.

Parmağı yaklaşsın diye kıpırdandım. Elini çekip durdu. "Siktir," diye inlerken parmağını yavaşça içime soktu. "Çok ıslak. Sen bu kadar ıslakken seni bekletmem," diye fısıldadı.

Parmak ucunu nazikçe klitorisime sürterken inledim. Bacaklarımı ardına kadar açmamı sağlamıştı ve bana dokunan elleri beni delirtiyordu. Daha fazlasını istiyordum.

İki parmağını içime sokup G noktama değerken, "Tatlı sevgilim benim için gayet hazır," dedi.

Aldığım zevkle inlediğimde carına yetmişti. Kalçamı kavrayıp beni üstüne çektikten sonra yavaşça üstüne binmemi sağladı. Kalçamı sıkıp, "Lanet olsun, nasıl daha da daraldı bu?" diye bağırıp hareket etmeye başladığında ben de her zerresini içime alarak tepesinde oturuyordum. İstedğim şey buydu işte. Tamamen dolmak. Rush'la.

Rush

Blaire tüm gün odamızda çınlıçplak kalmaya razı olmadı. Kıyafetlerimizi giyip Dean'ın yanına gitmemizde ısrarcıydı. Blaire'le bir odaya kapanıp kalma isteğimi anlayışla karşılayacağını düşünüyordum ama Blaire karşı çıkıyordu. Bu da babamın rock yıldızlarına özel yaşam tarzıyla ilgili ne kadar az şey bildiğini ispatlıyordu.

O saçını kuruturken kahvaltı hazırlamak için alt kata indim. Dün gece partide pek bir şey yememişti, sonra eve gelmiş ve bir şey yemeden uyumuştı.

Dean mutfağında durmuş, buzdolabından bir şeyler çıkarıp tezgâha diziyordu. Bir an onu izleyip ne yaptığını anlamaya çalıştım. Sütü çıkardıktan sonra durup bana baktı.

"Günaydın. Dün gece kız üst kata çıktığında nasıl peşinden koştuğunu görünce bu sabah yatak odasından çıkmazsın diye düşünmüştüm. Sizi kahvaltıyla kandıracaktım."

Tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Onu üst katta tutmaya çalıştım. Yanına gelelim diye ısrar etti," diye açıkladım.

Dean kıs kıs güldü. "Babana çekmişsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ben sana hiç çekmemişim. Hamile bıraktığım kadın, kalbimin sahibi. Onunla evlenip hayatımın geri kalanını onu gülümsetmeye çalışarak geçireceğim.”

Dean buzdolabının kapağını kapayıp beni inceledi. Ağzımdan bu tip laflar çıkacağını beklemediği belli oluyordu. Onunla en son vakit geçirdiğimizde yatağında her gece farklı bir kız olurdu.

“Onu farklı kılan ne? Birçok kızla birlikte oldun. Neden o?” Cidden merak etmeseydi sinirlenebilirdim. Ama o sadece Blaire’den önceki halimi biliyordu.

“Evime ilk adımını attığında ona baktım ve çekimi hissettim. O kısım kolaydı. Ama sonra onu tanımaya başladım. Hayatımda tanıdığım hiçbir kıza benzemiyordu. Pes etmesi beklenirken azimliydı. Hayatı bok gibi geçmişti ve yaşamak için savaşıyordu. Pes edip geri çekilmeyecekti. Ona hayran kaldım. Sonra tadına bakınca kendimi kaptırdım. O, olmak istediğim her şey.”

Yavaşça Dean’ın yüzünde bir tebessüm belirdi ve başını salladı. “Eh, iyi o zaman. Sanırım hayat hakkında babandan daha çok şey biliyorsun çünkü hiçbir kadın bana öyle şeyler hissettirmedi. Bunları yaşadığına sevindim. Nadir bulunan bir şeydir evlat, yani elinden kaçırma. Bir daha eline geçmez.”

Elimden kaçırmaya hiç niyetim yoktu. Dean etrafa baktı. “Kâseler nerede? Torunumun annesine çırpılmış yumurta yapacağım.”

Kalbim sızladı. “Ocağın solundaki raflardan ikincisinde.”

“Sen jambonu hazırla. Proteine ihtiyacı var,” derken bir kap aldı.

Tartışmayacaktım. Sabahları hep düzgün beslenmesini sağlıyordum. Ona, “Waffle da isteyecektir. Waffle makinem de var,” dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dean başıyla onayladı. "Ona göz kulak olduğunu bilmek güzel."

Birkaç dakika boyunca sessizce çalıştık. Nan ile Kiro'yu sormak istiyordum ama bunun Blaire'in alt kata indiğinde duyduğu ilk şey olmasını istemiyordum. Kahvaltısının tadını çıkarmasını istiyordum. Nan'den bahsetmek hiç hoş bir deneyim olmuyordu.

Dean yumurtaları çırparken, "Sanırım Grant'in Nan'le görüştüğünü biliyorsundur," dedi.

Dondum. Ne? Onu doğru mu duymuştum?

"Ona, annesi kadar deli olduğunu ve kaçıp gitmesi gerektiğini söyledim. Kız kardeşin olduğunu ve onu sevdiğini biliyorum ama o kız tam bir baş belası. Grant gibi çocukların böyle şeylere bulaşmaması gerek. Bugüne kadar hep iyi bir çocuk oldu. Kızın onu çiğneyip tükürdüğünü görmekten nefret ediyorum."

Hâlâ diyecek laf bulamıyordum. Grant ile Nan... Böyle bir şey nasıl olmuştu? Nan'in ne kadar dengesiz olduğunu bilen biri varsa o da Grant'ti. Annemin ve onu asla sahiplenmeyen babasının pisliğiyle baş ederek büyüdüğünü görmüştü.

"Grant gelip onunla konuşmaya çalıştı ama Nan bir gece kulübünde Grant'in gözü önünde tanıştığı bir herifle kaçıp gitti. Sanırım Grant yeterince katlandı. Silkinip toparlandı. Öyle olduğunu umuyorum."

Sonunda babam bilmediğim bir dille konuşuyormuş gibi ona bakarken elimde tuttuğum waffle karışımını bir kenara bıraktım. "Grant... Nan'le birlikte miydi?" İnanmadığımı anlayan Dean dikkat kesildi. Bana bakmak için döndü.

"Evet. Yüzündeki ifadeye bakılırsa haberin yokmuş. Bildiğim kadarıyla bir süredir çıkıyorlardı. Zavallı çocuk kızın gözünün

içine bakıyordu. Ama o aynı annesi gibi. Paçasını kurtarabildiği için şanslı.”

“Nasıl oldu bu?”

Dean başını sağa sola salladı. “Ben de aynı şeyi merak ettim.”

Bu konuyu onunla konuşamazdım. Mutfaktan çıkıp arka verandaya açılan kapılara gittim. Dışarı çıkar çıkmaz telefonumu alıp Grant’in numarasını tuşladım. Birbirimize her şeyi anlatırdık. Fakat kız kardeşimle çıktığı halde bana tek kelime etmemişti.

“Selam dostum.” Neşeli sesiyle beni selamladı.

“Nan’le olanlardan haberim var,” dedim sadece.

Grant bitkinlikle nefesini verdi. “Sana uygun bir zamanda söylemeyi umuyordum. Söylemek istedim. Sadece... O beni istemedi ve sonra kaza geçirdi. Sonra da şey... Bitti. Benimle ciddi bir şey yaşamak istemediğini gayet açık bir şekilde belirtti. Onla bunla yatmasına katlanamazdım. Sırf yatmak için de değildi. Nan’le asla o şekilde takılmazdım. Bunu biliyorsun. Ondan gerçekten hoşlandım. Belki de fazla önemsedim.”

Yanımdaki sandalyeye çöküp gözlerimi okyanusa diktim. “Neden bana söylemedin?”

“Söylemek istedim. Söylememem için bana yalvardı. Onu önemsiyordum, Rush. İşlerin yoluna girmesini istedim. Ne istiyorsa onu yaptım. Ama sana yalan söylerken de kendimi bok gibi hissettim.”

Nan’i önemsiyor muydu? Vay be. “Dean artık ilişkinizin bittiğini söylüyor.”

“O benimle ilişkisini kesti. Onun oyunlarına ayak uyduramam.”

Kız kardeşimi seviyordum ama Grant’i de seviyordum. Grant’in kalbini kırardı. Ona layık değildi. Babam haklıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Grant'ın, sevebileceği birilerine ihtiyacı vardı. Nan'ın sevebileceğinden emin değildim. Grant'ın onunla ilişkisini bitirmesi içimi rahatlatıyordu ama sırf birlikte olmalarını istemediğimden değildi, annemin kendisine âşık adamlara yaptıklarını Nan'ın Grant'e yapmasını istemememden kaynaklanıyordu. Grant bundan fazlasını hak ediyordu.

"Mutlu olmanın bir yolunu bulmadan başka birini mutlu edemez. Şu an öylesine kin dolu ki yaklaşanı perişan eder. Sana bunu yapmasına izin verme."

Grant bir an sessiz kaldı. "Hep kaltağın teki gibi davranmıyor. Bir yanım bir an ona âşık oluyor. Sonra yine bana onu sevmenin ne kadar zor olacağını hatırlatıyor."

"Kız kardeşimi seviyorum. Ama sen daha fazlasını hak ediyorsun. Nan kendi içinde bir bütün değil. Pek sayılmaz. Çok sorunu var."

"Teşekkür ederim. Bu konuşmanın daha farklı olacağını sanmıştım. Benim için endişelenmeni beklemiyordum."

"Sen benim kardeşimsin. Senin için en iyisini istiyorum. Sahip olduğuma sahip olmanı istiyorum. Bulmak için harekete geç."

Grant mümkün olduğunu düşünmüyormuş gibi kahkaha attı. "Bu, yerine getirmesi çok güç bir emir."

Blaire

Mutfağa girdiğimde Dean Finlay'i jambon hazırlayıp Slacker Demon'ın popüler şarkılarından birini ıslıkla çalarken buldum. Gülmeden duramadım. Başını çevirip bana baktı. Yüzündeki ifade, meşhur bir rock yıldızında görmeyi umduğum gibi değildi. Bana daha çok bir babayı hatırlattı.

"Günaydın, güzelim. Sana ve torunuma kahvaltı hazırlıyorum. Biraz yardım aldım ama korkarım Rush'a bilmediği bir şey söyleyince onu şoka soktum. Telefon etmek için dışarı çıktı. Birkaç dakika içinde gelir," derken bir yandan da jambon dilimlerini çatalla alıp tabağa koydu.

Pencere tarafına bakınca Rush'ın telefon konuşmasına yoğunlaştığını gördüm. Gidip kontrol etsem mi diye düşünürken, "Ona ne söyledin?" diye sordum.

"Grant ile Nan'ın arasında bir süredir bir şeyler vardı. Nan sonunda işleri berbat etti ve aralarındaki her şey bitti. Rush'ın haberi yokmuş."

Söylediklerini anladığım anda ağzım açık kaldı. Grant ile Nan mi? Cidden mi?

“Ben de resmen şoka girmiştim. O çocuğun aptalın teki olduğu aklıma gelmezdi. Dersini zor yoldan öğrenmiş oldu; yüzü güzel olanın huyu da güzel olacak değil.”

Tekrar dışarıda duran Rush’a baktım. Ayağa kalkmış, telefonunu cebine sokuyordu. Nan’i mi yoksa Grant’i mi aradı, diye merak ettim.

“Tabağını hazırlarken neden sen de gidip masaya oturmuyorsun? Portakal suyu mu süt mü yoksa ikisinden de mi istersin? Muhtemelen bebeğin ikisine de biraz ihtiyacı vardır.”

Dikkatimi tekrar elinde jambonlu yumurta ve waffle bulunan tabakla dikilen Dean’e yönelttim. Tüm bunları benim için mi pişirmişti?

“Vay, leziz görünüyor,” diye karşılık verdim.

“Öyle. Dehşet kahvaltı hazırlarım. Şimdi gidip otur da seni besleyeyim.”

Budala gibi sırtıtmamak için alt dudağımı ısırdım ve masaya oturdum. Rush kapıyı açıp içeri girdiğinde babası da tabağı önüme koyuyordu.

“Minik, güzel nişanlın için endişelenme. Ona iyi bakıyorum.”

Rush babasına pis pis gülüp yanıma geldi. Eğilip başıma bir öpücük kondurdu. “Güzel görünüyorsun,” diye fısıldadı.

Endişelenmeden duramadığım için, “İyi misin?” diye sordum. Grant ile Nan yüzünden moralinin bozulmadığını öğrenmem gerekiyordu.

“Evet, iyiyim. Sanırım Grant’in aklı başına geldi ve işler de yoluna girecek.”

Kaşlarımı çattım. Grant’in aklı başına mı gelmişti? Ne demek istiyordu ki?

Göz kırpıp, “Bunu sonra konuşuruz. Ye,” dedikten sonra kendine bir tabak almaya gitti.

Dean önüme bir bardak portakal suyu ile bir bardak süt koydu, sonra solumdaki sandalyeye oturdu. Elinde kocaman bir fincan kahve vardı ama hepsi bu kadardı.

Dumanı tüten fincandan içtiğinde, "Kahvaltı etmeyecek misin?" diye sordum.

Başını sağa sola salladı. "Ben kahvaltıda sadece kahve içerim." Rush tabağını karşıma koydu. Tabağını artakalan her şeyle donatmıştı. Aç olduğu belliydi. "Pek yardım edemediğim için üzgünüm ve bunları pişirdiğin için teşekkürler."

Dean, "Fırsat bulduğuma sevindim. Sana kahvaltıda bir şeyler pişirmeyeli uzun zaman oldu," diye karşılık verdi.

Rush'ı babasının yanında görmek hoşuma gidiyordu. Normal görünüyorlardı. Bu şekilde ailesinin bir parçası oluyordum. Annesi ve kız kardeşiyle aramızın böyle olacağından şüpheliydim ama babası beni kabullenmiş gibiydi.

Dean'e, "Artık bir şeyler pişirmeyi bildiğini öğrendiğime göre Şükran Günü yemeğimizi pişirmeme yardım etmeni isteyeceğim," dedim.

Dean sırtıttı. "Çok isterim. Böyle bir şey yapmayalı da çok oluyor. Günü ikinizle birlikte geçirmeyi ipe çekiyorum."

Rush'm memnuniyetini belirten tebessümü içimi ısıttı. "Bugün markete gidip gerekli malzemeleri alacağım," dedim.

Rush, "Ben de seninle gelirim," dedi.

"Hayır, sen babanla kal. Gidip golf falan oynayın. İhtiyacımız olanları tek başıma alabilirim. Ayrıca, sanırım Bethy de peşime takılmak istiyor. Yarın için mısırlı güveç ile balkabağı turtası yapacak."

"Golf oynamayı reddediyorum. Ama günü birlikte geçirmek hoş olur. Destin'e gidip yeni Bond filmini izleyebiliriz. Bir süredir izlemek istiyordum. Hatta sana öğle yemeği de ısmarlarım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rush'ın yüzündeki ifadeden gitmek istemediğini, sırf benden uzakta olmaktan nefret edeceği için istemediğini anlayabiliyordum. Uzanıp elini hafifçe sıktım. "Kulağa eğlenceli geliyor. Siz gidip takılın, ben de Bethy ile biraz vakit geçireyim."

Rush başıyla onayladı ama boyun eğmek istemediği belli oluyordu.

Yumurtadan bir parça alıp Dean'e gülümsedim. "Çok güzel olmuş. Teşekkür ederim."

Bana parıldayan gözlerle baktı. Burada olduğuna memnundum. Bu bayramda ebeveynlerimizden tamamen ayrı kalmayacaktık.

"Lütfen, Blaire. Sana yalvarıyorum, lütfen." Bethy sanki dua ediyormuş gibi ellerini kavuşturarak parmak uçlarında zıplıyordu. Gözlerindeki yalvaran bakışa karşılık neredeyse kahkahayı patlatacaktım.

"Sen burada büyümedin mi? Daha önce nasıl Dean'le tanışmadın ki?" diye sorarken market poşetini Range Rover'ın bagajından çıkarıyordum.

"Ben fakirim. Bunu biliyorsun! Zenginler için çalışıyorum; zenginlerle etkileşimde bulunmuyorum. Onu yarın göreceğimi biliyorum ama şimdi tanışmak istiyorum, haydi ama. Hazır Jace ayılıp bayıldığımı görmezken tanışayım."

Öğürür gibi bir ses çıkardım. "Ayılıp bayılmak için fazla yaşlı. İğrenç!"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Dean Finlay'ın en son kız arkadaşı yirmi bir yaşındaydı. Onun gibi biri asla ayılıp bayılmak için fazla yaşlı olamaz."

Katılmıyordum. Dean neredeyse elli yaşındaydı. Öyle olmalıydı. Neden oğlundan daha genç biriyle çıkıyordu ki?

İğrençti. "Jace'i sırf Dean yatak başına bir çentik daha atсын diye mi terk edeceksin?" diye takılırken yazlık evin ön kapısına doğru yürüdüm.

"Tabii ki hayır. Ben sadece," deyip durdu ve torbalardan birini kapıp peşime düştü. "Ben sadece onurla tanışmak istiyorum. O gözleri görüp aynı havayı solumak istiyorum."

Bu sefer kahkahayı bastım. Engel olamadım. Beni hep güldürüyordu. "Normal bir adam. Ayrıca, o Rush'ın babası ve Rush'ın, evine gelip hayran kızlar gibi takılmanı isteyeceğinden şüpheliyim. Yani, Şükran Günü yemeğine kadar kendini toparlaman gerekiyor. Gelecekte kayınpederim olacak kişiye aylıp bayılabileceğin bir ortam olmayacak."

"Çılgınlık bu. Biliyorsun, değil mi? Resmen çılgınlık! Lanet olası Dean Finlay kayınpederin olacak. Dünyanın dört bir yanındaki kadınların derdi o adamla düzüşmek. Sen ise onun ailesinin bir bireyi olacaksın."

Yüzümü buruşturup evin kapısını açtım. Bazen Bethy abartıyordu. Bu, öyle anlardan biriydi. "Haydi, aldıklarımızı yerleştirip yarınki menüden bahsedelim. Sonra sana bu hafta sonu Rush ve babasıyla birlikte Los Angeles'a gideceğimden bahsedeceğim. Nan, Kiro'nun başma iş açmış."

Bethy ardımdan hızla içeri girdi. "Gidiyor musun? Bu hafta sonu mu? Beni burada bırakamazsın! Dean için bile olsa! Hayır!"

En azından artık Dean'le yatmayı düşünmüyordu. Çantamı tezgâha koyup ona bakmak için döndüm. "Rush'ın gitmesi gerekiyor, ben de onunla gidiyorum. Ayrıca gitmezsem onun da gideceğini sanmıyorum. Babası, Nan'le ilgili yardımını istedi."

Bethy dudak büküp karşımdaki bar taburesine oturdu. "Çok kötü. Gitmeni istemiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Düşündükçe ben de gitmek istemiyordum. Fakat Rush'ı bensiz Los Angeles'a gönderecek değildim. Onu deli gibi özlerdim. Bu, babasını tanımam için de fırsat yaratacaktı. Kendi ailemizi kurmak üzereydik ve ben, babasının da bu ailenin parçası olmasını istiyordum. Nan'ın babası olmadığını söylemeye geldiği günden beri kendi babamdan haber alamamıştım. Buradan gittikten bir hafta sonra beni arayıp Florida Keys'e gideceğini, bir tekne bulup içinde yaşayacağını söylemişti. Tek başına kalmak istiyordu. Ayrıca beni sevdiğini de söylemişti.

Babamı pek düşünmemeye çalışıyordum. Sadece beni üzme yarıyordu. Onu hayatıma dahil etmek istediğimi söylemem gerekirdi ama söylememiştim. Gitmesine izin vermişim. Şimdi onsuz geçirilecek bayramı düşününce üzüliyordum. Ben yuvamı bulmuştum ama o kendisinininkini kaybetmişti.

Bethy düşüncelerimi bölerek, "Az önce söylediklerimi duydun mu?" diye sordu.

Gözlerimi ona çevirdim. "Üzgünüm. Babamı düşünüyordum," diye itiraf ettim. Sonra taze fasulye konservesini alıp dolaba kaldırdım.

"Ah. Onu davet etmeyi mi düşünüyordun yani?"

Artık çok geçti. Davet etseydim, Rush'ın sorun etmeyeceğinden de emin değildim. Babamdan o kadar çok bahsetmiyorduk. Başımı sağa sola sallayıp pudra şekerini almak için döndüm. "Hayır. Genel anlamda düşünüyordum. Ne yaptığını merak ediyordum," diye cevap verdim.

Rush

Babam mutfakta hindiyi hazırlarken şarkı söylüyordu. Blaire bir kâsede bir şeyler karıştırıp gülümserken geride durup izledim. Babam sürekli onun da şarkıya katılmasını sağlamaya çalışıyordu ve o da kahkaha atıp başını iki yana sallıyordu. Bugün onun için zor geçeceğinden onu gülümserken görmek hoşuma gidiyordu.

Tüm gün boyunca ona Abe'i davet ettiğimi söylesem mi diye düşünüp durdum. Bir saat içinde burada olacaktı. Uçağının indiğini bildiren bir mesaj göndermişti. Blaire'e sürpriz yapmak iyi bir fikir miydi, bilemiyordum. Bugünü onun için özel kılmak istiyordum. Birlikte geçireceğimiz ilk Şükran Günü olacaktı. Annesi olmadan geçireceği ilk Şükran Günü olması güne gölge düşürecek ve bunu anlayabiliyordum. Ama gerekirse yerle göğü bir araya getirip bunu ileride mutlulukla hatırlayacağı güzel bir anıya döndürecektim.

Babam omzunun üzerinden bakıp göz kırparak, "Orada saklanmanın sebebi, ellerini kirletmekten korkman, değil mi evlat?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitaplar Arşivi - <https://rantey.org>

Blaire elinde bir kaşık ve yüzünde bir tebessümle döndü. Taktığı önlüğün kenarlarında fırırlar vardı ve her yanı pötikareliydi. Blaire tapılasıydı.

Yanına gidip o güzel dudaklarından öpebilmek için onu kendime çektim.

Dean kıs kıs gülererek, "Burada yemek yapıyoruz, öyle şeylere ayıracak vaktimiz yok," dedi.

Blaire öpücüğü bölerek dudaklarını sıktı. Gözlerindeki parıltı, kahkaha atmamak için kendini zor tuttuğunu gösteriyordu. Onu böyle görmeye bayılıyordum. Özellikle de böyle bir günde. Bir kez daha Blaire'in tanıdığım pek çok insandan daha kuvvetli olduğunu anlıyordum. Gücüyle beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Dudağının ucuna bir öpücük daha kondurmak için eğilip, "Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

Dean, "Evet, şu devasa hindiye düşürmeden fırına atabilirsin, ben lanet elimi yakmadan önce," diye bağırdı.

Blaire geri çekildi. Neşeyle, "Babana yardım et," diye karşılık verdi. İyi. Dean onu neşelendirebildiyse, o halde bir işe yarıyordu.

Kapıya kısaca vuruldu ve Bethy'nin sesi evi doldurdu. "Ben geldim!"

Blaire, "Vakti gelmişti," diye seslendi.

Bethy ardında Jace'le mutfığa girdi. Jace'in elleri market poşetleriyle doluydu. Daha neye ihtiyacımız vardı, emin değildim.

Nefes nefese, "Bunları nereye koyayım?" diye sordu.

"Tezgâhın şu kısmına koy." Blaire mutfaktaki tek boş yeri işaret etti.

Jace poşeti koydu, rahatlayarak nefesini verdi ve bana baktı.

"Bir bira içmem lazım ve Amerikan futbolu izlemek istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Buzdolabını açıp iki bira aldım ve tekini ona uzattım. "Haydi. Ayakaltından çekilelim."

Jace gözlerini babama dikip olduğu yerde donan Bethy'ye baktı. Başını sağa sola sallayıp tekrar bana döndü. "Evet, Bethy babarın çılgın bir hayranı gibi takılmaya başlamadan ayakaltından çekilelim."

Dean biz mutfaktan çıkarken, "Seni gördüğüme sevindim, Jace," diye seslendi.

"Ben de Dean. Lütfen sevgilimi görmezden gel. Sana karşı biraz hayranlık duyuyor," diye karşılık verdi.

Oturma odasına gidip yüz üç ekran televizyonun yanından geçtiğimde Jace özlemle televizyona bakıyordu. Maç izlemek istediğini biliyordum ama birileriyle Grant hakkında konuşmalıydım.

Verandaya çıktığımızda şezlonglardan birine oturdum. "Otur. Maç izleyeceğiz ama önce sana bir şey sormam gerekiyor."

Jace yanıma oturup birasından bir yudum aldı. "Ciddi görünüyorsun."

Onu dikkatle izlerken, "Grant ile Nan'den haberin var mıydı?" diye sordum. Jace kesinlikle yalan atamazdı. Gözleri ardına kadar açılınca bildiğini anladım. Onaylamasını beklemedim bile. "Bana söylenmesi gerektiğini düşünmedin mi?" diye sordum.

Jace birasını bırakıp öfkeyle inledi. "Lanet olsun. Öğrendiğinde kızacağını biliyordum. Sana söyleyen kişi olmak istemedim. Ayrıca Blaire'i kaybetmek ve tekrar kazanmakla meşguldün. Sonra hamilelik olayı oldu. Grant bile bildiğini bilmiyordu. Herkesten sakladığını düşünüyordu. O sıralarda biz sadece senden daha dikkatli izliyorduk. Senin tek görebildiğin, Blaire'di. Diğerlerimiz bir şeyleri fark edebildi..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Haklıydı. Geleceğim için savaşıyordum. Blaire'i geri kazanmaya, ardından da onunla bebeğimizi korumaya yoğunlaşmıştım. Başka bir şeyi ya da birini fark edecek vaktim yoktu. Belki de en iyisi bilmememdi. O anda dikkatimi dağıtırdı.

"Haklısın. Bilmemem daha iyi olmuş. O sıralar dikkatimi Blaire'e yöneltmem gerekiyordu. Başka bir şeye değil."

Jace başını sağa sola salladı. "Olaylar pek iyi gelişmedi gerçi. Nan elini neye değdirse kurutuyor. Grant gerçekten mahvolmuştu ama artık daha iyi. Bir süreliğine yaşamak için Rosemary'ye taşınacağını düşünüyorum. Ondan uzaklaşmak istiyor."

Küçük kız kardeşim nasıl sorun yaratacağını iyi biliyordu. Onu kurtarmaktan bıkmaya başlamıştım. Grant için yapabileceğim bir şey yoktu gerçi. Onunla ilişki kurmaması gerektiğini bilmeliydi. O bağlanacak türde biri değildi.

Cebimdeki telefon titreşince Abe'den gelen mesajı gördüm. Gelmişti. Onu buraya getirmekle iyi bir iş yaptığımı umuyordum. Bugünün Blaire için özel olmasını istiyordum. Yeterince kalp acısı çekmişti.

Blaire

Rush gözlerinde endişeli bir bakışla eve girdi. Mutfğa giderken bana bakmadı. Bisküvi yapmak için hazırladığım hamuru yoğurmayı bırakıp ellerimi önlüğüme sildikten sonra peşine düştüm. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Koridordan hızla geçip antreye girdim. Rush ön kapıyı açıyordu. Gidiyor muydu? Kimse kapıyı çalınmıştı. Kapı tamamen açıldığında Rush'ın yanında, bir elinde ufak bir valiz diğer elinde de bir kesekâğıdıyla duran babamı gördüm. Zayıflamıştı ve sakal bırakmıştı. O derli toplu görünen adam yok olmuştu. Artık kaptanlara benziyordu. Rush'ın omzunun üzerinden bakıp gözlerimle buluştuğunda derin nefes alamadım. Buradaydı. Babam buradaydı.

Gözlerim doldu ve ona doğru yürümeye başladım. On beş yaşımdan beri hiçbir bayramı birlikte geçirmemiştik. Fakat bu sene buradaydı. Rush dönüp bana bakınca gözlerinde gördüğüm o bakışı anladım. Moralimi bozmak istememişti. Bana sürpriz yapmaya çalışıyordu ama yaptığının doğru bir şey olup olmadığından emin olamamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Babamın yüzüne baktığımda tüm o yalanlar ve ihanetler artık önemini yitirmişti. O da acı çekmişti. Hâlâ acı çekiyordu. Belki de hak etmişti. Fakat cezasını da çekmişti. Çünkü artık tek düşünebildiğim Şükran Günü'nde hindi doldurduğumuzda Noel ilahileri okuyan, sırf ben balkabağı turtasına tercih ediyorum diye karamelli turta yapan, her Şükran Günü'nde hafta sonu boyunca evimizi Noel için ışıklarla süsleyen adamdı. Başka türlü düşünemiyordum. Sadece iyi şeyleri hatırlıyordum.

"Baba," dediğimde sesim çatallandı.

Rush içeri girsin diye kenara çekildi. Kollarına atılıp bana hep aileyi, güvenliği ve sevgiyi hatırlatan kokusunu içime çektim.

"Merhaba, Blaire," diye karşılık verdi. Sesi duyguyla yoğunlaşmıştı. "Şükran Günü'nün kutlu olsun."

"Şükran Günü'nün kutlu olsun." Deri ceketini boğuyordu. Henüz onu bırakmaya hazır değildim.

"Karamelli turtana kavuşamayacağından endişeleniyordum. Rush aradığında teklifini kabul edip kızımın turtasına kavuşacağından emin olmak istedim."

Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı ve hemen ardından da kahkaha geldi. "Gerçekten uzun süredir yemedim."

Sırtıma vurarak, "Eh, bu durumu düzeltmemiz gerekiyor, değil mi?" dedi.

Başımınla onaylayıp kollarının arasından çekildim. "Evet, öyle."

Tuttuğu kesekâğıdını uzattı. "Malzemelerimi de getirdim."

"Pekâlâ." Uzanıp elinden aldım. "İstersen gidip sarı odaya valizini koyabilirsin. Ben bunları mutfağa götüreyim."

Babam başını salladıktan sonra Rush'a baktı. Dönüp merdivenlere gitmeden önce, "Teşekkür ederim," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kollarımı Rush'ın beline dolayıp göğsünü öpmek için tamamen gözden kaybolmasını beklemedim. Ona, "Seni seviyorum," dedim. Çünkü teşekkür etmekten fazlasıydı. Onun için kolay olmayacak bir şeyi benim hatırıma yapmıştı. Rush babama meraklı değildi ama hislerini bir kenara koyup onu buraya çağırmıştı.

Beni kendine çekip başımdan öperken, "Ben de seni seviyorum. Yaşamdan bile çok," diye karşılık verdi. "Seni mutlu ettiğine sevindim. Emin olamamıştım..."

Yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım. "Bu Şükran Günü'nü asla unutmayacağım. Geçireceğimi sandığım en zor bayramdı. Sen her şeyi güzelleştiriyorsun."

Rush bana çarpık bir gülücük gönderdi. "İyi. Asla ayrılamayasın diye seni kendime bağlamak için elimden geleni yapıyorum."

Kahkaha atarak parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. "Asla. Sensiz bir hayatı düşünemiyorum."

Ağzıma doğru, "Hımm, böyle devam edersen üst kata çıkarız," diye fısıldadı. Geri çekilip ellerimi göğsünde gezdirdikten sonra onu nazikçe ittim.

"Şimdi olmaz. Yemek hazırlamam gerekiyor, senin de maç izlemen."

Rush'ın kaşları yukarı fırladı. "Tatlı Blaire, oturup izlemekten zevk alan biri değilim. Tecrübe etmeyi tercih ederim. Maç izlemekle seni soyup altına almak aynı şey değil."

Üstüme çıkıp içime giren Rush'm canlı görüntüsü gözümün önüne gelince yanaklarımın kızardığını hissettim. Evet, bu benim de hoşuma gidiyordu. Hem de çok. Rush kıs kıs

gölüp uzanarak yüzümü avcuna aldı ve başparmağını yanağımda gezdirdi.

“Şimdi baştan çıkmış gibisin... Meseleyi çözebilirim. Yemeğin başına dönebilmen için elimi çabuk tutmaya söz veriyorum.” Sesini kısıp genizden gelen bir fısıltıya dönüştürdü.

Nefesim kesildi ve başımı hayır anlamında sallamayı başardım. Yemek yapmam gerekiyordu. Babam henüz gelmişti ve Bethy de muhtemelen mutfakta Dean’i deli ediyordu. “Mutfağa dönmem gerek,” diye cevap verdim.

Rush tek elini belime atıp beni kendine çekti. Dudakları kulağıma yaklaşıp dek başını eğdi. “Şuradaki ofise girebiliriz ve ben de giydiğin o sevimli minik elbisenin altına elimi sokup sen çılgık atmamak için omzumu ısırana dek ıslak vajinayla oynarım. Uzun sürmez. Sevgilimin ihtiyacını gidermek isterim. Tatmin olmasını isterim.”

Ah, Tanrım. Külotumun sırlıslıklaştığından emindim. Bu hamilelik boyunca azmam yeterince kötüydü. Rush ve edepsiz sözleri de eklenince kendimi kaybediyordum.

Kulağıma ısırmadan önce, “Beş dakika,” dedi.

Eriyip gitmeden önce kolunu yakalayıp tutundum. Nefes nefese, “Şimdi olmaz. Şimdi yapamayız. Mutfakta işimi bitirmem lazım ve babam da henüz geldi,” dedim.

Rush yenilgiye uğramış gibi nefesini verdi. “Tamam. Lanet olsun, sana dokunmayı ve elimde dağıldığını hissetmeyi istemiştin.”

Derin, yatıştırıcı nefesler alarak, “Rush. Lütfen,” dedim. “Üstüme buz gibi su dökülse yeri. Daha berbat hale getirme.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranthey.org>

Uzulca kahkaha atıp ellerini üzerimden çekti ve geri çekildi. “İyi. Kaçıp git, tatlı Blaire. Beş saniye sonra ne dediğini umursamayacağım.”

Bacaklarımı kıpırdatmak zordu ama dönüp mutfağa kaçmayı başardım. Rush’ın kahkahası yükselince ben de kahkaha atmadan duramadım.

Rush

Hindi muhteşemdi ve itiraf etmeliyim ki Dean'ın böyle pişirebilmesinden etkilenmiştim. Blaire yemek boyunca babamla ve kendi babasıyla konuşurken gerçekten mutlu görünüyordu. Bethy babamdan peçetesine imza atmasını istediğinde kahkaha bile attı.

Dean koltukta yanıma oturdu ve halinden memnun bir şekilde nefesini verdi. O da eğlenmişti. Aslında bu, ailem ve arkadaşlarımla birlikte evimde yediğim ilk Şükran Günü yemeğiydi. İlk kez hindi, balkabaklı turta ve mısırlı güveç yemiştim. Normalde Şükran Günü döneminde Vail'de olurdum. Arkadaşlarımla yemek yer ve barlarda sarhoş olurdum. Kayda değer bir şey olmazdı. Bugün ise farklıydı. Blaire'le geçireceğim geleceğimin habercisiydi.

Dean, "Kendine tatlı bir kız bulmuşsun," dedi.

"Evet, biliyorum."

"İçeride babasıyla bulaşıkları yıkıyor. Onları yalnız bırakmam gerektiğini düşündüm. Birlikte vakit geçirsinler diye. Kızına berbat şeyler yaptı ama aralarını düzeltmenin bir yolunu bulduklarına

da seviniyorum. Abe bir zamanlar iyi bir adamdı. Annenle tekrar bir araya geldiğini duyunca anlam verememiştim.”

Ben de Blaire’e ihanet etmişim. Canını yakmışım. Fakat beni affetmişti. İnsanları affedebiliyordu. Ben affedebilir miydim, bilemiyordum. “Onu hak etmiyorum. Muhtemelen gezegendeki en şanslı piçim.”

Dean sert bir kahkaha patlattı. “Böyle hissetmeni sağladığına sevindim çünkü hayatın pek kolay geçmedi.” Durup başını salladı. “Keşke sana karşı daha iyi davransaydım. Kiro’nun kızı Harlow bir süredir yanımızda. Nan’le ilgili sorunun bir parçası da Harlow. Kiro’nun göz kulak olduğu bir kızı olması pek hoşuna gitmiyor. Kiro, Harlow’un yanında durmamış olabilir ama iyi bakıldığından emin olmuştu. Büyükannesi kızı iyi yetiştirdi. İyi bir kız. Kiro’nun kızı olduğuna inanmak zor. Zavallı kızın büyükannesi birkaç ay önce öldü. Los Angeles’ta mutlu değil ama şu anda yolunu biraz şaşırmış durumda.”

Kiro’nun kızıyla sadece iki kere karşılaşmışım. O zamanlar çocuktuk ve Kiro, Harlow’u ziyarete getirmişti. Ben de oradaydım ve tek hatırlayabildiğim büyük, masum gözler ile fısıltıyla konuşmasıydı. Birkaç sene sonra Dean’i ziyaret ederken onunla tekrar karşılaşmışım. Büyümüştü ama gayet oturaklıydı ve hâlâ çok masumdu. O hafta sonu iyi anlaşmıştık. Çoğunlukla evde kalmıştı. Kiro da öyle. O gün ilk defa Kiro olmadan grupla birlikte partiye gitmişim. Dean, Harlow’a karşı gerçekten korumacı tavırlar sergilediğini söylemişti.

Nan’in, Harlow’un varlığını kabulleneceğini hayal bile edemiyordum. Uğraşmam gereken bir diğer şey de buydu. “Blaire hazır olur olmaz gideriz ve ben de Nan’le uğraşırım. Sadece onu önemseyen birisiyle konuşması gerekiyor. Canı yanıyor ve kendine güveni yok. Tüm hayatı boyunca öyle oldu.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Blaire yine önlüğü üzerinde odaya girerken, "Turta ve kahve var. İsteyen var mı?" diye sordu. Önlüğünün önündeki şişkinliği görünce mağara adamları gibi onu kaçırıp korumak istedim.

Ayağa kalkıp yanına gittim. "Kendi kahveleri ile turtalarını alabilirler. Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Herkesi yeteri kadar doyurup eğlendirdin," diyerek tek kolumu beline doladım.

"Tamam ama benim için zor değildi," diye karşılık verdi. Ona zor gelmeyeceğini biliyordum. Bana zor geliyordu. Onu böyle mutlu mesut gülümserken görünce daha da sevindirmek istiyordum.

"Sadece birkaç dakikalığına," diye güvence verip onu koridordan geçirdim ve merdivenden çıkarttum.

"Rush, ne oldu?" diye sordu.

Elimi sırtından çekmeden onu götüreceğime söz verdiğim ofise soktum. Artık bu odayı kimse kullanmıyordu. Kullanılmasını sağlayacaktım.

Ona, "Orada tatlı sunuyordun. Ben de tatlıyı isterim," dedim, kapıyı arkamdan kapadıktan sonra onu büyük deri koltuğa ittim. "Otur," diye kükrediğimde Blaire hızla deri koltuğa gömüldü.

Önünde diz çöküp tüm gün fantezisini kurduğum gibi o kısa, minik elbisesini yukarı kaldırdım. Bana bacaklarını gönül rızasıyla açtı. Giydiği pembe ipek külotunda belirgin bir ıslaklık vardı. Nefes alıp kokusunu içime çektim. Hep çok güzel kokuyordu.

Sandalyeye yaslanıp, "Rush," diye fısıldadı. "Uzun süre ortadan kaybolmamalıyız. Misafirlerimiz var."

Keşke gitselerdi. "Uzun sürmeyecek. Söz. Sadece ufak bir sorunu halletmeliyim," diye cevaplayıp parmağımı külotundaki

ıslak noktada gezdirdim. "Sevgilimin biraz özel ilgiye ihtiyacı var."

Blaire hafifçe inledi. Bu sese bayılıyordum. Uzanıp külotunu bacaklarından aşağı indirdim. Açık ayakkabılarına vardığımda tek tek ayaklarından çıkardım ve külotunu tamamen çekip ayakkabılarının yanına attım.

Tahrik olduğunu kokusundan anlayabiliyordum artık. Ellerimi dizlerine koyup pembe bacak arasına bakabilmek için bacaklarını iyice ayırdım. Ufak, şişmiş klitorisi dokunmam için yalvarıyordu. Blaire'e baktım. "Uzan," diyerek onu yönlendirdim ve o da dediğimi yaptı. Vücudu titriyordu ve nasıl ona fena halde zevk vermek istiyorsam onun da öyle almak istediğini biliyordum. "Şu bacağına koltuğun koluna yasla, ötekini de yere koy," dedim, önümde sere serpe uzanırken onu izledim.

Açık bacaklarının arasına girip burnumun ucunu bacaklarının arasına soktum ve kokusunu içime çektim. Bundan ve dokunuşumun altında sarsılan bacağından zevk alıyordum. İhtiyaçla dolan kısmına vardığımda parmağımı üzerinde gezdirince inledi, sonra da sesi bastırmak için eliyle ağzını kapadı.

Başparmağımı klitorisine bastırarak, "Durumu iyileştirmem için hazır mısın?" diye sordum.

"Ah Tanrım, lütfen, lütfen Rush, sana ihtiyacım var," diye yalvarıp yüzüme yaklaştırmak için kalçasını kaldırdı.

Derin bir nefes alıp, "Felaket güzel kokuyorsun," diye karşılık verdim.

Umutsuzca, "Lütfen!" diye inledi.

Sevgilimin o kadar çok yalvarmak zorunda kalmasını istemiyordum. Dilimi çıkarıp pembe, büzüşmüş, dokunulmamış deliğinden geçirip sırlıklam, şişmiş, benim için hazırlanmış deliğine değdirdim. Ateşli vajinasına dilimi birkaç defa batır-

dığımda iki büküm oluyor ve elleriyle çıkardığı sesleri bastırıyordu. Blaire'in tadı eşsizdi. Hep böyle olmuştu ama şimdi hamile olduğundan onu daha çok arzuluyordum. Daha yoğun ve tatlıydı. Saatler boyunca onun tadına bakabilir ve dilime boşalmasını sağlayabilirdim. Asla sıkılmazdım. Bağımlılık gibiydi.

"Hiçbir tatlı bu kadar mükemmel değil," diye klitorisine doğru inledikten sonra ağzıma alıp emdim. Dilimdeki pirsingi üzerinde birkaç defa gezdirdiğimde Blaire'in titremeleri ve ağzından çıkan inilti, boşalmaya yaklaştığını belirtiyordu. Çok ama çok yaklaşmıştı. "Sakin ol, iyi hissetmeni sağlıyorum. Sakin. Kaldıramayacağı raddeye gelene kadar sevgilimin vajinasını yalayacağım. Ağzıma gel. Tadına bakmak istiyorum." Edepsiz laflara dayanamayacağını biliyordum ve dayanamadı da. Blaire çığlığını bastırdı ve kalçasını kaldırıp dilime doğru kasıldı. Doyamadığım o bağımlılık yaratıcı tat ağzıma dolunca geri çekilip acıyla karışık zevkten dolayı sesler çıkarana dek yalayıp yuttum.

"Rush, hayır, ah Tanrım hayır. Yapamam," diye inleyip geri çekilmeye çalışırken onu sabit tutup her köşesinin tadına baktıktan sonra dilimi tekrar deliğine soktum. "Rush, sesimi bastıramayacağım. Çığlık atmak üzereyim. Yine oluyor. Ah... Ah... Rush," derken kasıldı ve kalçası sarsıldığında onu tuttum. Tepkisi beni biraz delirtiyordu. Bu kadar kısa sürede tekrar boşalacağını bilmek beni tahmin ettiğimden daha çok heyecanlandırmıştı. Sertliğim zaten kotumun fermuarına dayanmış, şişkin başı nedeniyle acı içindeydi. Tekrar boşalırsa pantolonumu batıracağımdan emindim.

Tek bir harekette kalkıp kotumu indirdim. Sonra kalçasını yakalayıp içine girdim. "Siktir," diye bağırırken sıklığı etrafımı sardı. Blaire tekrar boşaldı ve bu kez ağzını kapamıyordu.

Mutluluktan kendini kaybetmişti. Başını geriye atmıştı ve adımı tekrarlarlarken vücudu çılgınca sarsılıyordu.

Bu görüntüsü beni son noktaya getirdi. Koltuğun arkasını tutup içine boşaldım. Boşalırken yaptığım her sert hareketle Blaire bir kez daha zevkten bağırdı. Bir ara belime dolamak için bacaklarını kaldırmıştı ama artık hali kalmadığından bacaklarını koltuğa indirmişti. Dudaklarında memnuniyetini gösteren bir gülücük vardı ve gözleri yorgun bakıyordu.

“Biri bizi duyar diye endişe etmemem kötü mü? Başka bir şeyi kafama takamayacağım kadar muhteşemdi,” dedi.

Dudaklarını öpene dek üzerine uzandım. “Bizi duymak istemiyorlarsa lanet evime de gelmesinler,” diye cevap verdim.

Blaire kıkır kıkır güldü. “Tanrım, Rush. Beni çıldırtıyorsun.”
Yüzümdeki gülücüğü silemedim. “İyi.”

Blaire

Babama veda etmek, olması gerektiği kadar kolay değildi. Burada olması, çoğu acımın dinmesine yardım etmişti. Peşinden dışarı çıkıp basamaklardan indim. Valizi elindeydi ve teknede yaşadığı Florida'ya dönüyordu.

"Seni mutlu görmek güzel. Sana birilerinin göz kulak olduğunu ve sevildiğini bilince geceleri daha kolay uyuyacağım. O çocuğun şimdiye dek birine kendisini bu kadar kaptracağını hayal dahi ettiğini sanmıyorum ama öyle ve bu beni çok mutlu ediyor."

"Düğüne ve bebek doğduktan sonra geleceksin, değil mi? Burada olmanı isterim."

Babam başıyla onayladı. "Hayatta kaçırmam."

Yanında ağlamak istemedim. Adil olmazdı. Zaten bir başıydı. Duygularımın kafasını karıştırmasına izin vermemeliydim. "Bebeğin sana ne diye hitap etmesini istediğine karar ver. Dean şimdiden Baba Dean demesini istediğini söyledi. Senin de bir isim seçmen lazım."

Babam sırttı. Bir konuda gerçekten heyecanlandığını görmek hoşuma gidiyordu. "Bunu bir düşüneyim, sonra sana öneririm. Dean'in isminden daha havalı bir şey olmalı."

Kollarımı beline doladım. "Geldiğin için teşekkür ederim. Seni özlemiştim."

"Ben de seni özlemiştim Blaire ama bu zaten benim suçum. Rush beni aradığı için minnettarım."

Ben de öyleydim. Rush başıma gelen her güzel şeyin merkezindeydi. Hep de öyle kalacağına inanıyordum. Her şeyin çok farklı başlaması garipti.

"İyi yolculuklar, vardığında beni ara."

Babam başıyla onaylayınca ben de bir adım geri çekildim. Gözleri dolarak, "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum, babacığım."

Kiralık arabanın kapısını açtı ve ben de o giderken arkasından baktım. Bu sefer kalbim kırılmamıştı. Bir gün tekrar mutluluğu bulmasını umuyordum sadece. Artık vakti gelmişti.

Evin kapısı açılınca dönüp Rush'm ön verandada durup bana baktığını gördüm. Babam gittiği için moralimin bozuk olmasından endişelendiği belliydi. Yanına doğru yürümeye başladım ve o da yarı yolda buluşmak için basamaklardan indi.

Bana dokunabilecek kadar yakınlaştığı anda, "İyi misin?" diye sordu.

Ona, "Evet. Bunun için tekrar teşekkür ederim. Tahmin edebileceğinden çok daha anlamlıydı," dedim.

"Onu tekrar görmek istediğinde bana söyle yeter. Yine getiririm. Söylemen yeterli."

"Düğünde ve bebek doğduğunda burada olmasını istiyorum. Torunuyla tanışmasını istiyorum. Benden başka kimsesi kalmadı. Oğlumuz, onun da ailesinin bir üyesi olacak."

"Oldu bil. İhtiyacımız olduğu anda kullanması için ona bir uçak bileti alacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Orada öylece durup Rush'a baktım. Onu ilk gördüğümde güzelliğinden etkilenmiştim. Huysuz playboy'un tüm bu havalı tavırlarının altında böylesine büyük bir kalbi olacağını asla düşünmemiştim. "Seni değiştiren ne? Haziranda tanıştığım adamdan tamamıyla farklısın," dedim, şaşkınlığına gülümseyerek.

Rush uzanıp saçımı tuttu ve parmaklarına doladı. "Bu tatlı, azimli, son derece seksi sarışın, hayatıma girip bana yaşamak için bir sebep verdi."

Göğsüm sıkıştı ve tam onu ne kadar çok sevdiğimi tekrar söyleyecektim ki... bebeği hissettim.

Uzanıp Rush'ın kolunu yakaladım. Şaşırıp, "Rush. Tekmeliyor," dedim. Haftalardır karnımdaki minik çırpınışların ona ait olup olmadığını düşünüyordum. Öyle olduğuna inanmak istiyordum. Fakat artık onu gerçekten hissedebiliyordum. Şüpheye yer yoktu.

Rush elini saçımdan çekip karnuma götürdü. Şaşkınlıkla bakarken iki eliyle karnımı tuttu. Sanki bebeğin durmasından korkuyormuş gibi usulca fısıldayarak, "Onu hissedebiliyorum," dedi. Sesini duyunca bebek durmak yerine tekrar tekme attı.

Hayatımda gördüğüm en güzel manzarayı izleyerek, "Onunla konuş, Rush," dedim. Rush karnuma yakın olmak için dizüstü çöktü.

"Merhaba," dedi ve bebek anında Rush'ın elinin altında kıpırdadı. Başım kaldırıp heyecanla sırtarak bana baktı. "Beni duyuyor," derken şaşkınlığı sesinden okunuyordu.

Başımınla onayladım. "Evet, duyuyor. Konuş onunla."

"Ee, içeride işler nasıl gidiyor? Anneciğinin karnı içeriden de dışarıdan olduğu kadar sevimli mi?"

Kıkır kıkır güldüm, bebek de tekme attı.

“Öyle olduğunu tahmin etmiştim. Şanslısın. Anneciğin güzel ama zaten onu yakında göreceksin. Gezegendeki en şanslı erkekler olacağız.”

Yine kıpırdadı ama bu sefer daha sakindi.

“Orada güvende olacaksın. Burada senin için hazırlıklar yapıyoruz. Şimdilik o sıcak yerin tadını çıkar.”

Rush elini karnımda gezdirdikten sonra bana baktı. “Gerçekten orada. Bizi duyabiliyor.”

Kahkaha atıp başımı salladım. “Bir süredir onu hissedebildiğimi sanıyordum ama hiç böyle olmamıştı.”

Rush, “Tanrım, Blaire, bu muhteşem bir şey,” dedikten sonra karnıma bir öpücük kondurup ayağa kalktı.

“Evet, bence de,” diye karşılık verdim, hâlâ bunlara sahip olduğuma inanamıyordum. Önümdeki bu adama ve içimdeki cana.

Rush elimi tutmak için uzanırken, “Bir daha olursa haber ver. Hissetmek istiyorum,” dedi.

El ele tutuşup basamaklardan yukarı çıktık.

Rush

Babamın Beverly Hills'teki evine ayak basmayalı bayağı olmuştu. En son geldiğimde vaktimin çoğunu sarhoş olarak ve babamla parti yaparak geçirmiştım. Bu çok farklı bir ziyaret olacaktı. Artık ben o eski adam değildim. Blaire'in valizini, babamın bana ait olduğunu söylediği yatak odasına koydum. Ne zaman onu ziyarete gelsem orada yatardım.

Blaire peşimden gelip, "Burası... Vay be," dedi. Ön kapıdan girdiğimizden beri durup etrafına bakıyordu. Şansımıza Nan ile Kiro karşımıza çıkmamıştı. Blaire'in yerleşmesi için zamanımız olsun istiyordum. Uçak yolculuğu uzun sürmüştü ve Blaire'in yorgunluğu yüzünden okunuyordu.

"Rock efsanelerinin biraz gösterişçi olduğunu öğreneceksin. Başarılarını sahip olduklarıyla göstermeyi severler," diye açıkladım.

Yatağa doğru gidip çok yüksekte kaldığını görünce, "Bunu görebiliyorum. Göstermek istedikleri her şeyi bu eve doldurmuşlar," dedi. "Bu şeyin tepesine nasıl çıkacağım?"

Kahkaha atmadan duramadım. Resmen şaşkına dönmüştü. "Sana ufak bir tabure getiririm."

Blaire sırtıp başını sağa sola salladı. "Çılgınlık bu. Yani şimdi uzanmak istesem... Ne yapacağım?"

Yanma gidip iki elimle genişlemiş belinden tutup onu kaldırdım ve yatağa koydum. "İşte böyle," diye cevap verdim ve yanına oturarak bacağını üzerine atıp onu yatırdım. "Bu kadar yorgun gözükmeseydin, birlikte yatağı test ederdik," diye takıldım.

Esnerken ağzını kapadı ve bana uykulu gözlerle gülümsedi. "Uyumasam da olur," diye bana güvence verdi.

Baştan çıkarıcı bir fikirdi ama dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Burnuna bir öpücük kondurdum. "Eminim öyledir, tatlı Blaire. Ama şimdi tek istediğim sen dinlenip uykuya dalarken ayaklarına ve baldırlarına masaj yapmak."

Gözlerinde o tatminkâr parıltı vardı. "Ah, ciddi misin? Uçuştan sonra bacaklarım kaskatı kesti."

"Sen uzan, ben de şu ayakkabılardan kurtulayım, bu arada hamile bir kadma pek uygun sayılmazlar. Topuklu değil, spor ayakkabı giymen gerekirdi."

Blaire tekrar esneyip iç çekerek yastığa gömüldü. "Biliyorum. Sadece Los Angeles Havalimanı'na vardığımda paspal görünmek istememiştim."

Paspal görünmesi mümkün değildi. "Böyle bir şey mümkün değil."

Gülümseyip gözlerini kaparken ben de ayak tabanını ov-maya başladım. "Berî sevdiğin için böyle diyorsun."

"Her şeyden çok. Ama bu nedenle gözlerim kör olmadı. Patates çuvalı giysen de ateşli olurdun."

Başka bir şey söylemedi. Gözleri kapanmıştı ve gülümseye devam ediyordu. Dikkatimi yorgun düşmüş ayaklarına masaj yapmaya yönelttim, sonra da baldırlarına kadar çıktım. İşimi

bitirdiğimde yavaş ve düzenli bir şekilde nefes alıyordu. Dinlensin diye yanından ayrılmadan önce battaniyeyi üzerine çektim.

Dean aktivite odasının çoğunu kaplayan siyah deri koltuğa yayılmıştı. En güncel albümlerini müzik sistemine koymuş, ağzından sarkan sigarayla Xbox'ında *Halo* oynuyordu.

Odaya girerken, "Biz burada olduğumuz sürece lütfen Blaire'in yanında sigara içme," dedim.

Dean omzunun üzerinden bakıp sırtıttı. "İçmem. Çocuğa zarar vermek istemem."

Oyunu durdurup, kumandayı koltuğun önündeki uzun, kırmızı şık masaya fırlatıp bardağını kaldırdı. Viski olduğunu anlamak için sormama gerek yoktu.

Ayaklarını masaya uzatıp, "Kızımız uyuyor mu?" diye sordu.

Blaire'e "kızımız" demesi hoşuma gitmedi. O sadece bana aitti. Gerçi babam böyle konuşurdu. Sanki ortakmışız gibi. Hep böyle davranırdı. "Bana ait olan kız uyuyor. Yorgun," diye karşılık verip koltuğun diğer ucuna oturdum.

Dean sadece kahkaha atıp viskisinden bir yudum aldı, sonra sigarasını içti. "Onu mağara adamı misali koruyorsun galiba. Bu huyunu babandan almamışsın."

Ondan almadığım birçok huyum vardı ama bunu belirtmedim. "Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama onu mutlu eden kişi de ben olacağım. Daima. Sadece ben."

Dean usulca bir ısıklık öttürüp başını sağa sola sallarken sigarasını ağzından çekip kül tablasına kül silkti. "Yerine getirmesi zor bir görev. Bu konuda iyi şanslar. Kadınlar bazen sırf canları öyle istiyor diye zorluk çıkarabilir. Böyle bir durumda onları kimse mutlu edemez."

Anlamsız bir konuşmaydı. Hayatında hiç Blaire gibi biri olmamıştı. Nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Buraya bir amaçla gelmiştim ve sorunu halledip eve gitmek istiyordum. "Nan nerede?"

Dean iç çekip gözlerini devirdi. "Şu anda burada değil, çok şükür. Lanet kaltağın teki."

Nan'le ilgili fikrini takmayıp, "Kiro nerede?" diye sordum.

"İşte buradayım! Beklenen adam! Nasıl da büyüyüp kocaman olmuşsun. Birkaç ayda nasıl oldu bu?" Kiro'nun yüksek perdeden sesini başka birininkiyle karıştırmak mümkün değildi.

Kolunda yaşıttım görünen bir kızla odaya girdi. Dekoltesi, korseye benzeyen sımsıkı tişörtümsü şeyden fırlayıp çıkacak gibiydi. Bana göz kırptı. Kirpiklerinin takma olduğu belliydi. Kimsenin kirpikleri o kadar uzun olamazdı.

"Nan'le uğraşmaya geldim," diye karşılık verip sigarasını içip gözlerini Kiro'nun getirdiği kıza çeviren babama baktım. Zaman zaman kızları paylaştıklarını biliyordum. Blaire'in böyle pisliklerin yaşandığı yerde olmasını istemezdim.

"Lanet olsun, karşılığında sana toplarımdan birini verebilirim. Beni resmen delirtiyor. Lütfen o manyağı yatıştırıp konuşabilmemizi sağlamanın bir yolunu bul. Hep böyle kaçık mıydı?"

Nan'ın sorunları olduğunu biliyordum ama bu sorunların kaynağı olan adamın ondan bu şekilde bahsettiğini duymak beni kızdırmıştı. Ayağa kalkıp öfkeyle ona baktım. "Belki de onu zerre kadar umursayan bir ebeveyni olsaydı Harlow kadar normal biri olurdu. Ama yok. Onu annemle bir başına bıraktın. HİÇBİR çocuğun başma böyle bir şey gelmemeli. En azından babam gelip beni aldı. Benimle vakit geçirdi. İstendiğimi his-

settirdi. Sen Nan için asla bunu yapmadın. Senin yüzünden bu halde." Evine girdiği anda ona patlamak istemezdim ama o aptal ağzını açıp kız kardeşim hakkında konuşmuştu.

Dean, "O, kızın ağabeyi, Kiro. Saçmalamasan iyi olur," diyerek uyardı. O da Nan hakkında saçma sapan laflar ediyordu ama onu Nan'ın bu halinden sorumlu tutmuyordum.

Kız iyice Kiro'ya sokuldu. "Eğlenceli olacağını söylemiştin. Biraz eğlenmek istiyorum, bebeğim. Limuzinde beni sıırsıklam ettin. Düzölmeye hazırım," dedi sızlanarak.

Bu, Blaire'in duymasını, görmesini istemediğim bir diğey şeydi. Seksi ucuz ve pis bir hale getiriyorlardı. Blaire'in bunu sadece aramızdaki şekliyle bilmesini istiyordum. Bu iğrenç şeyi değil.

"Ben şu çocukla konuşurken sen de uslu bir kız olup soyun. Sorun çıkarmazsan belki onun da o sıcak, kaygan vajınarı öpmesine izin veririm."

"Aaaa, güzel. Bir yerine iki kişi," diyerek kıkırdarken kıyafetinin ipini çekti, kıyafet yere düşünce hepimizin önünde çıplak göğüsleriyle kaldı. Bu da babamı ziyarete geldiğimde olan normal şeylerden biriydi ama artık işler farklıydı.

Babam, "Laaaa-net olsun, o büyük memelerine pirsing yaptırmış," dedikten sonra viskisini dikip ayağa kalktı.

Midem bulanarak, "Blaire'e bakmak için odama gidiyorum. O gittiğinde sizinle konuşurum," dedikten sonra kapıya yöneldim.

Ben odadan çıkarken Kiro, "Sopa mı yutmuş bu? Normalde buraya getirdiğimiz ateşli kadınların tadını çıkarmaya bayılırdı," diyordu.

Oyalandan Blaire'in yanına döndüm. Hâlâ yatağa kıvrılmış yatıyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp yanına uzandım. Onu kendime çekip yakınlığının tadını çıkardım. Bu, babamın haya-

Tehlikeli Yemin

tında sahip olduğu her Şeyden çok daha fazlasıydı. İlişkilerinin basitliği onun için zlmeme neden oluyordu. Neler kaçırdığını biliyordum. Hayatındaki tüm başarılara rağmen bir Şekilde bunu kaınıyordu. Hayatının birçok yılı kaybolup gitmişti.

Blaire

Yağmur gibi tepemize yağan düşün altında Rush enleme öpücükler konduruyordu. Evimizde de böyle bir düşün başlığı olsun istiyordum. Rush'ın iki eli birden belime kaydı ve karnımı kapladı. Bebeğin tekmesini hissettiğinden beri ellerini karnımdan çekmekte zorlanıyordu. Sanki sürekli sahiplenme ihtiyacı içindeydi. Beni korumak için bu kadar sevimli hallere düşmeseydi sinirime dokunabilirdi.

Rush'ın vücudunun arkamı kaplamasının ve ellerinin üzerimde dolanmasının keyfini tam olarak çıkaramadan, Nan'e ait olduğunu bildiğim yüksek perdeden öfkeli çılgılık bizi durdurdu. Rush'ın vücudu kaskatı kesildi.

Cevabı bildiğim halde, "Nan mi?" diye sordum.

"Evet. Sanırım burada olduğumu anladı," diye cevap verip boynuma bir öpücük daha kondurdu. "Sen düşün al. Benim gidip bu işi halletmem gerek. Nan'le babam anlaşamıyor."

Başımla onaylayıp sıcak suyun altında durdum, o da duştan çıkıp mermer kaplı banyo tezgâhlarından birinde duran büyük, yumuşacık havlulardan birini kapı. Onunla gitmek istiyordum

ama bana teklif etmemişti. Zaten etmezdi de. Birileri moralimi bozacak diye çok endişeleniyordu.

Nan'ın çığlıklarına karşılık bir adamın derinden gelen bağırışları duyuldu. Kimdi acaba? Dean'ın yanında çok az vakit geçirmiştim ama onun sesini yükseltecek kadar duygusallaşa-çağını sanmıyordum. Suyu kapayıp bir havlu kaptıktan sonra Rush'm peşinden yatak odasına gittim.

Çıplak bacaklarına kot pantolonunu geçirip bir tiřöрте uzandığı sırada, "Burada başka kim var?" diye sordum.

Gergin bir şekilde, "Tahminim Kiro olduğu yönünde. Görünen o ki baba-kız kaynaşması başladı," diye cevap verdi.

Kiro. Rock tanrısının sadece fotoğraflarını görmüştüm. Ama artık buradaydı. Bu evde...

"Burada kal. Bu nedenle geldik. Onunla uğraşayım diye. Ortalığı cehenneme çeviriyor ve Kiro ona engel olamıyor. Sinirle-rini yatıştırıp kontrol altına alır almaz Rosemary'ye dönebiliriz."

Başımla onaylayıp havluya sıkıca sarıldım. Rush kapıya yöneldi ama sonra durup arkasına döndü. arpık bir şekilde gülümseyerek bana doğru yöneldi. Elleri ıslak saına gitti ve yüzümü tutup bana baktı. Dudaklarını dudaklarıma götürme-den önce, "Sadece burada, senin yanında kalmak istiyorum," diye fısıldadı.

Nazikçe öptükten sonra alt dudağımı hafifçe yaladı, ben de iki kolunu yakalayıp tutundum. Daha fazlasını tadabilsin diye ağzımı açmışım ki alt kattan tiz bir çığlık daha yükseldi. Rush geri çekilip i çekti. "Lanet olası deliler ailesi," diye söylendi.

"Git de bak. Ben burada iyiyim."

Kapı tıklatılınca şaşırıp havluya sıkıca sarıldım. Rush beni gözlerden gizlemek için önüme geçti.

"Ne?" diye seslendi.

Kapı usulca açılırken arkasından baktım. Zihinsel olarak kendimi Nan'ın odaya dalmasına hazırlıyordum. Bunun yerine yaşıttım bir kız kapıda duruyordu. Bu eve ait olacağını düşüneceğim birine benzemiyordu. Uzun, kahverengi saçı yumuşak bukleler halinde beline değiyordu ve yandan ayrılmıştı. Kâkülü yoktu. Saçı dümdüz kesilmişti. Koyu kirpikleri çekici ela gözlelerini çevreliyordu ama hiç makyaj yapmamıştı. Üzerindeki boru paçalı şort dizlerine kadar geliyordu ve önden düğmeli açık pembe bir bluz giymişti. Basit ve şıktı.

Rush beni daha da şaşırtarak, "Merhaba Harlow," dedi. "Aşağı iniyorum. Onu duydum."

Kızın mükemmel kaşlarından teki havaya kalktı. "Burada seninle saklanabileceğimi umuyordum. Gerçekten uğraşmak için aşağı mı iniyorsun?" Sesindeki Güneyli aksarı irkilmeme neden oldu. Kimdi ve neden Güneyli aksarıyla konuşuyordu? Beverly Hills'teydik.

Rush, "Bu nedenle geldim. Yardımcı olabilmek için," diye karşılık verdi.

Kız başıyla onayladı, sonra bakışlarını Rush'ın üzerinden çekip bana yöneltti. "Sen Blaire olmalısın."

"Evet," deyip Rush'a baktım.

Rush beni yanına çekti. "Blaire, bu Harlow. Kiro'nun diğer kızı. Harlow, bu nişanlım Blaire."

"Blaire hakkında her şeyi biliyorum. Dean anlattı. Seninle burada kalmam sorun olur mu Blaire? Nan bana pek meraklı değil ve ben de öfkeli insanlardan uzak durmayı tercih ediyorum."

"Giyinmesi lazım ve sanmıyorum ki..."

"Evet, bana uyar. Valizimden bir şey alıp üstüme geçiririm. Bir dakikadan uzun sürmez," diye cevap verip Rush'ın latını

böldüm. Normalde insanların karakterlerini iyi tahlil ederdim ve Harlow'dan hoşlanmıştım. Neredeyse utanıyor gibiydi.

Usulca konuşuyordu ve gözlerinde kötülükten iz yoktu. Rush'a baktığında da içine düşmemişti. Bu, gözümde büyük bir artıydı.

"Emin misin? Sana yemek gönderecektim ve..."

O daha başka bir şey diyemeden, "Kulağa harika geliyor. Biraz da Harlow için gönder lütfen," dedim.

Harlow kahkaha atınca irkilip ona baktım. "Üzgünüm. Hiç Rush gibi davranmıyor da. Onu böyle görmek çok eğlenceli."

Evet. Ondan hoşlanmıştım. "Ben giyinirken sen de Nan buraya gelmeden gidip onunla görüş. Onu şimdiden görmek istemiyorum."

Rush bu lafımla beni bebekmişim gibi kundakta yatırmaktan vazgeçmiş gibiydi. Bu ruh halindeyken Nan'ın yanıma gelmesini o da istemezdi. Başıyla onaylayıp kapıya yöneldi.

O kapıdan çıkar çıkmaz Harlow'a içeri gelmesini işaret ettim. "Gidip üstüme bir şeyler geçireceğim. Sen de istediğini yapabilirsin."

Utangaç bir şekilde gülümseyip, "Teşekkür ederim. Daha önce hiç Rush'ın odasına gelmemiştim. Genellikle odamda kalıp kitap okurum. Ama Dean senden bahsedince meraklandım," dedi.

"Ben de seni merak ediyorum. Kiro'nun bir kızı daha olduğunu bilmiyordum. Tanıdığım kızı pek hoş değil. Sense Nan'e hiç benzemiyorsun."

Harlow bir an üzgün göründü. "Ben Nan'den çok daha farklı yetiştirildim. Nan gibi davransaydım büyükannem postumu deşerdi. Çocukken bir şeyler emretmeme ya da sinir krizi geçirmeme izin verilmedi. Büyükannem terbiyeli olmama özen gösterdi. Sanırım bu nedenle babam gelip beni almak istiyordu.

Buraya geldiğimde ayakaltında dolaşmıyordum. Çoğunlukla odamda oturup kitap okurdum. Bana ayıracak vakti olunca beni alır filme ya da lunaparka götürürdü. Ama bunun haricinde hayatım Güney Carolina'da büyükannemle geçti."

Demek bu nedenle Güneyli aksanı vardı. "Ben Alabama'da büyüdüm. Aksanın kafama takılmıştı," diye itiraf ettim.

Gülümsedi. "Çoğu insan aynı tepkiyi veriyor. Kimse Kiro'nun kızının kasabalı olmasını beklemiyor."

Başımınla onayladım çünkü haklıydı. Beklemezlerdi. Harlow gibi bir isim ve meşhur bir babayla şımarık ve elitist olmasını beklerdim. İkisi de değildi. Valizimden yazlık bir elbise çıkardım. Karnum kotlarıma sığmadığından artık daha çok elbise giyyordum.

Ona, "Hemen dönerim," deyip giyinmek için banyoya geçtim.

Rush

Kiro tişörtünü çıkarmış, dövme kollarını sallıyordu ve bir elinde bir şişe rom diğer elindeyse bir sigara vardı. "Senin derdin ne be? Lanet olsun, annenle ilgili sorunların varsa gidip Georgianna'nın başının etini ye. Bu bokla neden bir tek ben uğraşıyorum?" Oyun odasına girdiğimde Kiro, Nan'e bağıırıyordu. Bilardo masasının üzerinde siyah dantelli bir külot vardı ama birkaç saat önce yanlarında olan kadından iz yoktu. Ufak mucizeler işte.

"Rush! Onu duydun mu? Umurunda değilim. Hayatımın büyük bir kısmında beni yok sayması önemsizmiş ve bir kızı daha olduğunu biliyor muydun? Bana dönüp bakmaya tenezzül etmeyen, burnu kalkık kaltağın teki." Nan hâlâ çığlık çığlığaydı.

Yanına gidip iki elini de tuttum. "Birkaç kere derin nefes al, Nan. Sakinleşmen lazım ki konuşabilelim. Bağırıp durarak bir şey elde edemezsin."

Bana öfkeyle baktı ama dediğimi yaptı. Ellerini sıkmadan önce iki kere derin nefes almasını bekledim. "Güzel. Şimdi gidip şu koltuğa otur ve sus. Bırak da ben konuşayım. Tamam mı?"

Kaşlarını çattı ama başıyla onaylayıp odanın dört duvarından ikisini kaplayan beyaz deri koltuğa gitti. O yerleşir yerleşmez

Kiro'ya bakmak için döndüm. Romdan büyük bir yudum daha alıyordu. Bu adamın içmeye bir son verip bir şeyler yemesi gerekiyordu. Kaburgaları sayılıyordu. Deri takıntısı mobilyaları aşmıştı. Üzerine de giyyordu. Üzerindeki deri pantolon, dövme kalçasından sarkıyordu.

Kiro, "Onu susturabildiğine inanamıyorum," diye mırıldanıp sigarayı tekrar dudaklarının arasına aldı.

Nan'e bakıp başımı sağa sola salladım. Birbirlerine fazlasıyla benziyorlardı. İkisi de son sözü söyleyen kişi olmak istiyordu.

"Morali bozuk. Lütfen ağzından çıkana dikkat et ve kızın olduğunu hatırla. Bir çocuğun sahip olabileceği en kötü annenin eline bıraktığın kızın. Şimdi," Nan'e baktım, "Harlow'dan sırf babası ona göz kulak olmayı tercih etti diye nefret edemezsin. Blaire'den de aynı sebeple nefret etmiştin. Sana hiçbir şey yapmadı ama ondan yine de nefret ettin. Burada hatalı davranan iki kişi var. Kiro ve annem. Nefret dolu öfkeni onlara yöneltmen gerek. Etraflarındaki herkese değil."

"O kadın senin benden nefret etmeni sağladı. Bana eskiden hiç kırıcı laflar etmezdin. Ondan nefret ediyorum çünkü o seni benden aldı. Onu suçlayabilirim. Ailemde beni seven tek kişiyi elimden aldı. Şu anda tek yaptığın, yaptıklarımı düzeltmeye çalışıp bana tepeden bakmak. Hastaneden çıktığımdan beri beni aramadın bile," diye sıralayıp ayağa fırladı. "Beni sevmeniz için uğraşmaktan bıktım artık. Bu kadar çok uğraşmama gerek kalmamalıydı. Umarım hepiniz mutlusunuzdur!" Odadan koşarak çıktı ve topuklu ayakkabılarının sesi önce koridorda, sonra merdivende duyuldu. Gidiyor muydu yoksa peşinden kimin gideceğini görmek için blöf mü yapıyordu, emin olamıyordum. Onun peşinden çok koşmuştum. Onu bu hale getirenlerden biriydim.

Kiro, "Siktir. Hep burada kal. Onu kolayca başından sava-bildin. Lanet olsun, çok kolay oldu," derken koltuğa çöktü ve ayaklarını kaldırıp üst üste attı. Rom hâlâ elindeydi ve sigara da hâlâ ağzından sarkıyordu. "Oturup bana henüz tanışmadığım kızıdan bahset. Prenses üstünü çıkardığında koşup gittin."

O kadının adı Prenses değildi. Becerdiği her kadına böyle derdi. Bana eskiden onlarla birlikte olduğunda hepsine aynı isimle hitap ederse yanlış ismi söylerken yakalanmayacağını söylemişti. O zamanlar dâhi olduğunu düşünmüştüm. Sanatsal anlamda belki de dâhiydi ama kadınlar söz konusuysa aptalın tekiydi. Aletin hâlâ yerinde olması mucizeydi. O kadar fazla yere sokmuştu ki ben olsam kopacağından endişe ederdim.

"Prenses'in vajinası da güzeldi. Görmek lazımdı. Tamamıyla pembe ve kılsız. Sanırım benim için yağ bile sürmüş."

Daha fazla anlatmadan, "Duymak istemiyorum. Bu nedenle buraya gelmedim," diyerek lafını böldüm.

Kiro kahkaha atıp içki şişesinden bir yudum çekti. "Süpürge gibi de emiyordu," dedi.

"Baba, lütfen. Bir de zihnimde şekillensin istemiyorum." Harlow'un sesini duyunca başımı çevirip Blaire'i aradım. Harlow'un yanında, uzun kollu, beyaz çizgili açık mavi bir elbiseyle duruyordu. Boyun kısmı çok açıktı, hamilelik döneminde iyice güzelleşen göğsünü gösteriyordu. Ayrıca elbise dizinin birkaç santim üstünde bitiyordu ve ayakları çıplaktı.

"Eh, ağzımın suyu akmadı desem çarpılırım. Seni kucağıma davet ederdim güzelim ama sanırım yanına fazla yaklaşırsam erkeğin beni iğdiş eder."

"Daha beterini yaparım," diye hurlayıp Kiro'ya uyarı gözlerle baktıktan sonra Blaire'in yanına gittim.

Harlow, "Yukarı yemek göndermediğin için alt kata indik. Ev çok sessiz olduğundan Nan'ın gittiğini düşündük," diye açıkladı.

Kahretsin. Yemeği unutmuştum. "Üzgünüm, bebeğim. Nan çılgık atarken unuttum. Haydi, seni besleyelim."

Harlow, "Ben zaten yeni aşçımız Bay Branders'a bizim için tavuklu salata hazırlıyorum," diye açıkladı.

Blaire kolumu sıktı. "Ben iyiyim. Moralini bozma."

Şu anda ailemin dertleriyle uğraşmamalıydım. Blaire'e ve bebeğimize göz kulak olmalıydım. Neden buraya gelmeyi kabul etmişim ki? Blaire'in böyle bir hayatta yeri yoktu. Burnuma sigara kokusu gelince Blaire'e döndüm ve onu kapıya götürdüm. "Haydi gidelim. Sigara içiyor," dedim.

Kiro eğleniyormuş gibi, "Sırf sigara içiyorum diye mi onu dışarı götürüyorsun?" diye sordu.

Ona cevap bile vermedim. Blaire'i kapıya doğru götürmeye devam ettim. Neredeyse açık havaya çıkana dek nefes almamasını söyleyecektim. Nan'le ilgili sorunu hemen halletmeliydim. Blaire'in Rosemary'nin temiz havasına ihtiyacı vardı, bu nikotinle dolu yere değil.

Harlow usulca Kiro'ya, "Onunla uğraşma," diye kızdı.

Kiro kahkahayı patlatıp, "Dean benimle dalga geçmiyormuş. Çocuk gidip bacak arasına vajina ekletmiş," diye bağırdı.

Dişlerimi sıktım ve Blaire'i mutfığa doğru götürmeye devam ettim.

Blaire, "İlginç birisine benziyor. Doğru dürüst tanıştırmadık," dedi.

"Onunla tanışmak istemezsin. Yanında bulunmanı istediğim biri değil."

Blaire bana bakıp kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü ahlaki değerlere sahip değil. Hem de hiç. Ve sınır tanımıyor. Kadınlar üstüne atlıyor, o da önüne geleni becerip diğerine geçiyor. Onun sana bakmasını istemiyorum."

Blaire, "Keşke ona penisin olduğunu söyleyebilseydim. Çok büyük ve güzel bir penis," diye fısıldadı.

İrkildim. "Lütfen, büyük demen yeterli. Güzel deme. Hislerini incitiyor."

Blaire kıkır kıkır gülüp önümde aceleyle yürüdü.

Blaire

Bu evde ailecek yemek yemenin iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Fakat Rush, Nan ile Kiro'nun iyi geçinmesini sağlamak için bir yol bulmakta ısrarcıydı. Günümü dışanda, havuz kenarında geçirmiştım. Kasım sonu olsa da dışarısı hâlâ yirmi beş dereceydi. Alabama'nın çılgınlık derecesinde sıcak kışlarına alışkındım ama güneş burada daha da sıcak görünüyordu. Rush yanıma uzanmış, sonra da tüm vücuduma güneş kremi sürme zahmetine katlanmıştı.

Duş aldıktan sonra kendime geldim ve Rush'ın hatırına bu çılgın aileye katlanmaya hazırdım. Harlow'u sevmiştim, en azından birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde. Odasına kapanıp kalmaktan bahsederken şaka yapmıyordu. Nadiren odasından çıkıyordu. Onun adına üzülüyordum. Bir başına yaşıyordu. Güney Carolina'daki hayatını merak ettim. Özlediği arkadaşları var mıydı?

Rush yatak odasına girdi ama gözlerini üzerime diktiği anda donup kaldı. "Hayır. Blaire, bebeğim, muhteşem görünüyorsun. İnanılmazsın. Fakat bu elbiseyi akşam yemeğinde giyemezsin. Memelerin resmen ortada olunca akşam yemeğini iptal edip seni

soymak isteyeceğimi. Sonra bacakların ve ayakkabıların da var. Yemeğe böyle oturamazsın. Kiro sapığın teki ve sonunda onu öldürebilirim. Lütfen, üzerine daha az göğüs dekoltesi olan ve bacaklarını kapayan bir şeyler giy. Lanet olsun, kot, kazak ve spor ayakkabı giy.”

Bu kadar endişelenmiş olmasa sinirlenebilirdim. Bu elbiseye bayılıyordum. Karnıma rağmen kendimi seksi hissetmemi sağlıyordu. Bebek ne kadar büyürse, kendimi o kadar az çekici hissediyordum. Bel diye bir şey kalmıyordu.

“Hiçbir kotum üzerine olmuyor ve ben bu elbiseyi seviyorum. Kendimi içinde güzel hissediyorum.”

Rush inleyip yanıma geldi. “Felaket havalı görünüyorsun. Bu elbisedeki halini anlatmak için güzel demek yanlış. Akla orgazmı daha az getirecek bir şeyler giyip hamile nişanım gibi görünmen gerekiyor. Yemekte Kiro’nun sana sapıkça şeyler söylemesini istemiyorum. Aralarını bulmak için dikkatimi Nan’le ona vermek istiyorum.”

Tamam. “Eh, madem öyle, sanırım üstümü değiştirebilirim,” diye karşılık verdim.

Rush, “Evet, lütfen. Benim için,” diye yalvardı.

“O halde fermuarı açabilir misin? Fermuarı kapatırken çok zorlanmıştım.”

Rush uzanıp fermuarı açtı, sonra da elbise belime inene kadar omuzlarımdan aşağı çekti. Sırt kesimi nedeniyle sutyen takmamıştım ve çıplak göğüslerim dikkatini çekmiş benziyordu.

Derinden gelen bir fısıltıyla, “Ve sutyen tak,” dedi. Sonra başımı eğip göğüs uçlarımdan birini ağzına aldı. Dilindeki metal, hassas tenime değince omuzlarına sıkıca tutundum.

Ona, "Rush, az sonra yemeğe oturacağız," diye hatırlattığımda elbisemi kalçamdan çekip yere bırakmıştı.

"Şu an hiç umurumda değil," diye mırıldanıp dikkatini diğer göğüs ucuna yöneltti. Elini külotuma sokup tek bir harekette parmağını yavaşça içime soktu. Dizlerim titredi.

"Lütfen, ben... Lütfen."

Rush, "Lütfen ne?" diye sorup beni kaldırdı ve arkamdaki masaya oturttu. "Bacaklarını aç," diye emretti.

Söyleneni yaptım. Eli bacak arama kaydı ve parmağı sabit bir ritimle içime girip çıkmaya başladı. Ne zaman parmağını çekse ıslaklığı klitorisime sürüp parmağını tekrar içime soku-yordu. Orgazm olmak üzereydim. Rush bana bunu nasıl kolayca yaşatacağını biliyordu.

Kulağıma, "Hoşuna gitti mi? Birileri sırlıslıkla olmuş ve hazır," dedi. Parmağını çekerken titredim ve bu sefer diğer girişime yöneldi. Etrafında dolandığında rahatsız olmak yerine şaşırtıcı bir şekilde tahrik oldum. Rush ağzımdan kaçan iniltiyi fark etti.

"Hoşuna gitti mi?" diye sorarken parmağını nazikçe itti. Klitorisimde hissettim. Gözlerimi sıkıca yumarak sadece başımı salladım. "Siktir, bebeğim. Bu lanet yemek boyunca seninle böyle oynadığımı düşüneceğim."

Artık yemeğe gitmek istemiyordum. Boşalmak istiyordum. Rush parmağını tekrar klitorisime götürüp birkaç kez ovduktan sonra yüzük parmağını içime sokup başparmağı ve işaret parmağıyla çimdik attı. İçimde yükselmeye başladığını hissettiğim orgazm gelirken kollarına tutunup yüksek sesle bağırdım.

Kollarında hareketsiz kaldım ve o da elini külotumdan çekerken bana sarıldı. Tek tek parmaklarını yalamaya başlayınca

içim titredi. Son parmağını ağzından çıkarırken dudaklarına pis bir gülücük kondu.

“Bu, beni kabus bitene kadar oyalar. Ama bana bir iyilik yap da bu külotunu giy. Oraya külotunu sırlıslıkla ettiğimi bilerek gitmek istiyorum.”

Lafları göğüslerimin yine sızlamasına neden oldu. Bir son vermezse, asla yemeğe gidemeyecektik.

Rush beni kaldırırken, “Üzerine beni sakın tutacak bir şeyler giy ve gidip bizi bekleyen cehennem azabıyla yüzleşelim,” diye fısıldadı. “Tabii burada kalmak istemiyorsan. Gelmek istemezsen yemeğini buraya getiririm.”

O aşağı inip Nan’le uğraşırken burada kalıp saklanmamın imkânı yoktu. Ben de gidecektim. Çenemi kapalı tutmaya niyetlensem de manevi destek için orada bulunacaktım. “Seninle geliyorum. Bir saniye beklemen yeterli. Biraz soluklanmam lazım.”

Rush sırttı. “Tam da istediğim gibi.”

Yere fırlattığı elbisemi alıp Rush’a attım. Sonra kıyafetlerimi astığım dolaba gidip tam dizlerimin üstünde biten ve göğüs kısmı daha yüksek bir elbise buldum. Çizmelerimi de giyince yeterince sevimli olurdu.

Elbiseyi üzerime geçirdikten sonra çizmelerimi almak için döndüm. “Çizme mi giyeceksin? O çizmeleri mi?” diye sorarken tekini ayağıma giymiştim. “Evet,” diye cevap verdim.

Rush inleyip başını sağa sola salladı. “Lanet olası çizmeleri görünce akla, üzerinde sadece onların olduğu görüntün geliyor.”

“Rush. Dur artık. Sana göre herkes beni çıplak görmek istiyor. Fark etmediysen söyleyeyim, şiş bir karnım var. Hiçbir erkek beni çıplak görmek istemiyor... Sen hariç.”

Rush'ın kaşları kalktı. "Gerçekten böyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Düşünmüyorum, biliyorum."

Rush yenilgiye uğramış gibi nefesini verdi. "Ve işte bu da karşı konulmaz olmanın nedenlerinden biri. Haydi, tatlı Blaire'im. Gidip yemek yiyelim."

Rush

Yemekte yanımda Blaire otururken dikkatimi Nan'e veremeyecektim. Blaire'i koruyacaktım. Nan komadan çıkıp bebeği öğrendiğinde Blaire'e biraz ısınmış gibiydi. Sonra Abe'in, babası olmadığını öğrenmişti. Babası Kiro'ydu.

Nan o zamandan beri kontrolden çıkmıştı. Kendisini seven bir ebeveyn istemesini anlıyordum. Küçük kız kardeşimin üzüntüsünden dolayı senelerce Abe Wynn'den nefret etmiştim. Ama suç Abe'de değildi. Annem dürüst davranabilirdi ve Kiro da babam gibi araya girip bir şeyler yapabilirdi.

Blaire yemek odasına girerken elimi sıktı. Odayı tarayıp Nan'ın henüz gelmediğini görünce rahatladım. Blaire'in kız kardeşim ortaya çıkmadan önce yerine yerleşip rahatına bakmasını istiyordum.

Kiro sandalyesine yayılıp Blaire'e bakarken, "Hem ailenin bir arada yemek yemesini istiyorsun hem de geç kalıyorsun," dedi. Bu adamdan nefret etmeye başlamıştım. Birçok farklı nedenle.

"Nan henüz gelmemiş. Geç kalmadık," diye karşılık verip Blaire'i masanın diğer ucuna götürdüm ve Dean'in yanına oturtuktan sonra yanına yerleştim.

Dean, Blaire'e, "Nadiren böyledir. Erkenden rom içmeye başladı," diye açıklama yaptı. Babamın yüzündeki özür dileyen bakış, bana onun arkadaşı kadar kalpsiz olmadığını hatırlattı. Zaten biliyordum. Beni görmezden gelmemiştii. Fakat Kiro da Harlow'u görmezden gelmemiştii. Yine de büyükannesi onu evine almasaydı nasıl olurdu, merak ediyordum. Kiro sadece para göndermişti. Onu büyükannesi yetiştirmişti. Kiro paranın yanında sadece tutamayacağı sözler vermişti.

Kiro uzun masanın ucundan, "Ben olduğum gibiyim," diye seslendi. Kahkaha atarak, "O güzel sevgilini benden uzak tutuyorsun, değil mi?" dedi. "Sadece bakıyorum, evlat. Ona dokunacak değilim. Çocuğunu taşıyor. Hamile kadınlardan uzak dururum. Kimsenin çocuğunun üstüme kalmasını istemem."

Blaire gerilince elimi bacağına koydum. Böyle bir şeye canını sıkmamalıydı. İyi bir şeydi. Ona bakmasını engellemek istememe rağmen.

Harlow, "Baba, Rush ile Blaire'i rahat bırak. Onlara takıldığında herkesi rahatsız ediyorsun," dedi. Kiro'nun solunda sessizce oturuyordu. Nadiren konuşurdu, bu nedenle onun sakin ses tonuna alışkın değildim. Bu adamdan olduğuna hâlâ inanamıyordum. Kiro'ya hiç benzemiyordu. Ayrıca Kiro'yu sakinleştirebilen tek kişiydi. Sesi sanki onu yatıştırıyordu.

"Pekâlâ, tatlım. Yemeğini mahvetmek istemem. Sadece şaka yapıyordum."

Nazik bir şekilde, "Şaka yapmak yok," diye emretti.

Blaire başını bana doğru eğdi. Öyle usulca, "Onu sevdim," dedi ki zor duydum. Gülümsedim. Blaire ondan hoşlandıysa, Harlow hakkında yanılıyor olamazdım. Gerçekten iyi bir kızdı. Nan ona cehennemini tattıracaktı.

Yemek odasına gelen topukluların sesi mermerde yankılandı. Gerildim ve kendimi Nan'e hazırladım. Üzerinde kısa, buz mavisi, kabark bir elbise ve sivri burunlu topuklularla içeri girdi; saçı yüzüne birkaç bukle düşecek şekilde toplanmıştı. Güzel görüldüğünden emin olmak istemişti. Nan böyleydi işte. Masadaki herkese mağrur bakışlar atışını izledim.

Blaire'i fark ettiğindeki sinirli bakışı, Harlow'a gönderdiği nefret dolu bakış ile karşılaştırılmazdı. Susturmamı gerektirecek bir laf edecek mi diye bekledim. Harlow bakışlarını yere çevirip kucağındaki peçeteyle oynadı. Odadaki gerginlik elle tutulur seviyedeydi ve Nan'in sırf dikkat çekmek için bunu yapması gerektiğini düşünmesinden nefret ediyordum.

Kiro umursamaz tavırlarla, "Orada somurtup durmayı kes de otur kızım. Yemek yemek istiyoruz," dedi ve Nan'in gözleri öfkeyle parladı. Kiro'nun yanındaki sandalyeye baktı, sonra Dean'in yanına oturmak için geçip gitti. İçindeki küçük kız, hâlâ reddedilmekten korkuyordu. Babamın onu reddetmeyeceğini biliyordu.

Nan, "Onu getirdiğini bilmiyordum," diye çıkıştı.

Blaire yanımda o kadar gerildi ki rahatlasın diye ona sarılmak istedim. "Tabii ki getirdim. Ben nereye, o oraya."

Nan gözlerini devirdi. "Eski Rush'ı özledim."

"Ben özlemedim," diye karşılık verdim.

"Bu ailevi bir mesele. Ondan birkaç dakikalığına ayrı kalabilir misin yoksa hayatının sonuna kadar tepesinde mi yaşayacaksın?" Nan'in acısı hızla öfkeye dönüşüyordu. Fakat hıncını Blaire'den çıkaramayacaktı.

Masaya uzanıp sabit bakışlarımla karşılık verdim. "Onunla bir daha asla bu şekilde konuşma. Benimle gelmeye razı olma-

saydı, ben de gelmezdim. Ne kadar önemli olduğunu unutma. O bana ait. Saygılı ol.”

Nan irkildi ve sandalyesine yerleşti. Canı yandığını bilirken onunla bu şekilde konuşmaktan nefret ediyordum. Ama öncelik Blaire’deydi. Daima.

Kiro yüksek sesle, “Açlıktan ölüyorum. Lanet yemek nerede?” diye seslendi. Yirmili yaşlarının başında iki kadın tepsilerle koşarak geldiler. Normalde burada yemek servisi yapılmazdı. Dean ile Kiro resmi yemeklerden hoşlanmazdı. Ama Dean bu akşamki yemekleri halletmeleri için bir yemek firmasını aramıştı. Masaya atıştırma kısıtları koyup içki tercihlerini öğrenirken kadınların yüzünde büyülenmiş ifadeler vardı.

Kiro elini kadınlardan birinin bacağından yukarı götürürken, “Şöyle bir bakalım sana,” dedi.

Harlow, “Baba, yapma,” diye fısıldadı.

Kiro sert bir kahkaha eşliğinde servis yapan kadına göz kırptı. “Daha sonra.”

Nan biraz fazla yüksek sesle, “Tanrım. Annemin bu adamla yattığına inanamıyorum,” dedi.

Dean, “Hiç o konuyu açma, Nannette,” diye onu uyardı. Artık çok geçti. Kiro’nun gözlerindeki yarı sinirli yarı neşeli bakışı görebiliyordum.

“Neden olmasın ki? Ben lanet olası bir rock tanrısıyım küçük kız. Lanet. Bir. Rock. Tanrısı.” İçkisinden bir yudum aldıktan sonra gülümsedi. “Her kadın tadıma bakmak ister. Annen de farklı değildi.”

Harlow uzanıp hafifçe koluna dokunarak, “Baba, lütfen,” dedi.

Nan, “Annem, aklını kullanamayacak kadar gençmiş,” diye karşı saldırıya geçti.

“O kadar da genç değildi. Hepimizle yatmak için elinden geleni yapıyordu sadece. Sanırım resmen ‘tüm Slacker Demon üyeleriyle’ yatma rekorunun sahibidir ve bu kolay bir şey değil. Dean çoğumuzdan daha seçici.”

Nan’in beti benzi atınca işler çığırından çıkmadan önce araya girmem gerektiğini anladım. “Annemizin gençliğindeki cinsel hayatından bizi haberdar ettiğin için teşekkürler, Kiro. Şimdi, bu konuyu bir kenara bırakıp geçinmeye bakabilir miyiz?”

Kiro başıyla onayladı. “Tabii ki. Haydi, şu lanet şeylerden yiyelim biraz.” Servis elemanları, ellerinde yemek dolu tepsilerle hızla masanın etrafında dolanıp istediğimiz yemekleri sormaya başladılar. Blaire atıştırmalıkların çoğunu geri çevirdi. Sadece bir dilim ekmek aldı.

Endişelenerek, “Neden başka bir şey yemiyorsun?” diye sordum.

Kimse duymasın diye bana doğru uzandı. “Çünkü hamileyken işlenmemiş et ya da pastörize olmayan süttten yapılmış peynir yiyemem.”

Kahretsin. Bilmediğim bir şey daha. Sandalyemi itip mutfağa yöneldim. Ona yiyebileceği bir şey yapacaklardı.

Blaire

Rush'a ne yaptığını sormama gerek yoktu. Zaten biliyordum. Yiyebileceğim yiyeceklerle geri dönecekti. O kadar aç olmasaydım onu durdururdum ama gerçekten ekmek dışında bir şeyler yemek istiyordum.

Nan masanın bir ucundan tıslar gibi, "Ağabeyimi kölene çevirdin. Rezalet," dedi.

Dean bir istiridyeyi kabuğundan çıkarıp ağzına atmadan önce, "Pençelerini çek, Nan. Blaire hamile ve yemek yemesi gerekiyor. Rush sahip olduklarına göz kulak oluyor," diye karşılık verdi.

"Doğum kontrolü nedir biliyor musun? Yoksa baştan beri planın bu muydu? Onu bebekle kendine bağlamak yani?"

Muhtemelen hayatımın geri kalanında da Nan'ın bu tavnıyla karşılaşacaktım. Hayatım boyunca moralimi bozup geri çekilemezdim. Tekrar suratına tabanca doğrultmaya niyetim yoktu ama sırf Rush'ın kız kardeşi diye de benimle böyle konuşmasına izin vermeyecektim.

"Canının yandığını ve sinirlendiğini görüyorum. Ama ben sana hiçbir şey yapmadım. Yani, lütfen beni rahat bırak."

Dean yanımda kıs kıs güldü. Nan'ın gözleri parladı. Harika. Sadece onu daha da kızdırmayı başarmıştım.

"Bana bak, seni küçük kancık. Ne düşünürsen düşün, elinde hiçbir şey yok. Ben onun kız kardeşiyim. Kanundanım. Gerekli olursa beni tercih eder. Yani beni tehdit etmeye kalkışma sakın."

Her ne kadar Rush'ın odasına gidip saklanmak istesem de bu ancak durumu daha beter hale getirirdi. Ona geri çekilmeyeceğimi göstermeliydim.

"Yarışmada değiliz. Sen onun kız kardeşisin. Ben de çocuğunun annesiyim. İkimizden birini sevmek zorunda değil, Nan. Böyle düşünmek çocukça ve kendine güvenmediğini gösterir. Rush seni sevdiği ve sana yardım etmek istediği için burada. Bana bu şekilde davranarak onun emeğine saygısızlık etme."

Nan ağzını açtı ve tekrar kapadı. Dişlerini sıkmaktan çenesi kasılıyordu.

Kiro, "Aferin, Blaire," diye seslenince Nan'ın gözlerinde parlayan öfke ona acımama neden oldu. Çocuğunu istemeyen bir babaya sahip olmak ne demek biliyordum. Fakat çocuğuna tapan bir babaya sahip olmak ne demek, onu da biliyordum. O ise bilmiyordu.

"Neden denediğimi bile bilmiyorum. Burada beni kimse kabullenmiyor. Rush sahip olduğum tek şeydi ve şimdi kendisini sana bağladı ve sen de benden nefret ediyorsun," diye söylenip ayağa kalktı ve peçetesini masaya fırlattı.

Bana parmağını uzatıp, "Sen Rush'ı aldın," dedi, sonra dikkatini Harlow'a yöneltti. "Ve sen... sen de babamın sevgisini. Benim elimde hiçbir şey kalmadı." Arkasını dönüp koşarak odadan çıktı.

Topuklu ayakkabılarından gelen ses zeminde yankılanırken Rush odaya girip Kiro'ya baktı. Yüzündeki öfke gözler önündeydi. "Ne yaptın? Sadece beş dakikalığına gitmiştim."

Kiro omuz silkip beni gösterdi. "Bana bakma. Onu kaçırtao kadınındı."

Rush bakışlarını bana yöneltirken öfkesinin yerini şaşkınlık aldı. "Blair? Ne oldu?"

Başımı sağa sola salladım. "Beni suçlayıp duruyordu, ben de ona gerçekleri söyledim."

Rush yüksek sesle nefesini verip kız kardeşinin peşine düştü.

Orada oturup gitmekle kalmak arasında tercih yapmaya çalıştım. Tabagımdaki ekmeğim unutulup gitmişti ve midem altüst olmuştu.

Kiro şen şakrak, "Bu aile yemeği gittikçe dağılıyor. Salatamızı yemeden koşup gitmek isteyen başka biri var mı?" diye sordu. Bu olanlardan sonra nasıl espri yapabildiğini anlamıyordum.

Dean uzanıp kolumu sıktı. "Geri dönecek. Bazen Nan'in Rush'a ihtiyacı oluyor. O da bunu biliyor."

Maalesef ben de biliyordum.

Rush yemek bitene dek dönmedi. Kiro artık servis elemanının elbisesinin altından soktuğu eliyle poposunu avuçluyordu. Harlow bunu görmezden gelip sessizce şarabını bitiriyordu. Dean de dikkatini diğer servis elemanına yöneltmişti. Kadınların bu adamların menüsüne dahil olduklarından emindim. Dean'in baktığı kadın kıkır kıkır gülüyor ve yanına gitmek için mazeretler üretiyordu. Neyse ki Dean henüz kadının herhangi bir yerine yönelmemiştii. Kalkıp gitmeye hazırdım.

Kiro, Harlow'a bakmadan, "Bence Blaire'le ikinizin yatma vakti geldi," dedi. Servis elemanının göğüslerine yoğunlaşmıştı ve eli hâlâ eteğinin altındaydı.

Harlow ayağa kalkıp bana özür dilercesine gülümserken, "Tamamıyla katılıyorum," diye karşılık verdi.

Dean'in elinin artık diğer servis elemanının bacaklarının arasında olduğunu fark ettiğimde ayağa kalkıp Kiro ile ikisine yemek için teşekkür ettim. Hızla Harlow'un peşi sıra odadan çıkmaya karar verdim.

"Buna şahit olmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Nan ortalığı cehenneme çevirdiğinden babam daha fazla içiyor. İçtiğinde de... Şey... Çok fazla kadına ihtiyacı oluyor."

Diğer bir deyişle daha fazla düzüşüyordu. Başımınla onayladım. Fakat Dean'in problemi neydi? Sanırım istediğini elde etmeye alışmış, azgın bir rock efsanesi olmasıydı.

"Rush'ın şimdiye kadar döneceğini düşünmüştüm," diye karşılık verip konuyu değiştirmek istedim.

Harlow başıyla onayladı. "Evet, ben de öyle düşünüyordum. Nan insanı çok uğraştırabiliyor."

Uğraştırabiliyor demek, Nan'e kibar davranmak olurdu. Ben daha çok "kaltaklık yapıyor" tarzında bir betimleme düşünüyordum. "Benden nefret ediyor. Sanırım kabul edip bununla yaşamasını öğrenmem gerek. Sadece Rush'ı böyle bir duruma sokması hoşuma gitmiyor."

Yemek odasından önce bir haykırış, sonra da inilti geldi. Harlow iğrenir gibi bir ses çıkardı. "İyy, gel. Merdivenlerden çıkmak yerine asansöre binebiliriz. Sesi bastırır."

"Onlar... yemek odasında mı yapıyorlar?" diye sordum, gözler önünde ve mutfaktaki diğer yemek şirketi çalışanlarının duyabileceği şekilde yapmalarına şaşırmıştım.

"Her yerde yaparlar. Güven bana. Yıllar içinde neler gördüğümü bilmek istemezsin. Sanırım hâlâ bakire olmamın sebebi de bu. Eh, bu ve erkeklerin yanında fazlasıyla utangaç olmam."

Harlow'un babasının bu tavırlarına rağmen bu kadar masum olması mucizeydi. "Ben de Rush'a kadar bakireydim. Bazen doğru erkek gelene kadar beklemek en iyisidir."

Harlow gülümseyip başıyla onayladı. "Evet. Ama o zaman da asla olmama ihtimali var. Ben pek sosyalleşmiyorum. Buradaki hayatım gözlerden uzak. Seksten, babama yaptıklarını gördüğüm için hep nefret ettim. Ama son zamanlarda, belki de farklı bir açıdan bakmam gereklidir, diye düşünüyorum. Rush'la mutlu görünüyorsunuz."

Onun için üzülürüm. Belli ki aşırı korumacı büyükannesi tarafından büyütülmüş ve tam tersini Kiro'nun hayatında görmüştü. Aklı çok karışmış olmalıydı. "Güney Carolina'da flört ediyor muydun?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Büyükannem flört etmemden pek hoşlanmıyordu. Sadece sekse kapı açacağını söylüyordu. Seks yapmak için evlenene kadar beklemem gerekiyordu. İncil'de de böyle yazıyormuş. Ama kimseyle çıkmazsam nasıl evlenebilirdim ki?" Harlow hafif bir kahkaha attı. "Sorun değildi gerçi. Çekici bulduğum bir erkek yanımda olduğunda zaten söyleyecek laf bulamıyordum. Utanç verici derecede çekingen ve garip bir hale bürünürdüm. Sanırım yıllar geçtikçe durumum düzeliyor."

Harlow'un klasik tarzda bir güzelliği vardı. Zarif ve mükemmeldi. Pek flört etmediğine inanmak zordu.

"Odama gideceğim. Bitirmem gereken bir kitap var. Son zamanlarda Kindle'ımda bağımsız yazarlar buldum ve biraz bağımlısı oldum."

“Bağımsız mı?” diye sordum.

Harlow başıyla onayladı. “Yayınevlerinden bağımsız yayımlanan e-kitaplar. Bazı cevherler keşfettim.”

Bir Kindle almam gerekebilirdi. “Keyfini çıkar,” diye karşılık verip Rush’ın odasına yöneldim.

Rush

Nan hıçkırıklara boğulmuştu. Kötü biri de olsa onun için kalbim sızlıyordu. Neticede küçük kız kardeşimdi ve ona haksızlık edilmişti. İki ebeveyni tarafından da. Tüm hayatım boyunca güvенеbileceği kişi olmaya çalışmışım ama ben de yeterli değildim. Rezil ebeveynlerinden biri tarafından kabul edildiğini ve sevildiğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Nan burnunu çekip hıçkırarak, "Benden nefret ediyor," dedi. "Kiro'nun önünde beni aptal yerine koydu. Kiro'nun beni istemesini sağlamaya çalışıp durmam umurunda bile değildi."

Nan'ın Blaire'e zorla o lafları söylediğinden emindim ama bunu belirtmeyecektim. Tam bir saat uğraştıktan sonra ancak şimdi Nan'i benimle konuşmasını sağlayabilecek kadar yatıştırmışım. Yanında birilerinin olması gerekiyordu ve gezegende onun sorunlarını önemseyen tek kişi olduğumdan gayet emindim.

Nan burnunu çekip gözyaşlarıyla ıslanmış suratını silerek, "Onu sevdiğini biliyorum ama kötü biri. Soğuk ve kötü. O tabancayı bana nasıl doğrulttuğunu hatırlıyorsun," dedi.

"O biraz farklı bir durumdu. Annemle Abe dünyasını başına yıkmışlardı. Morali bozuktu ve sen de üstüne gidiyordun."

Nan sert bir kahkaha attı. "Hep onun tarafını tutuyorsun. Beni isteyen bir babaya ihtiyaç duyduğum için herkesin önünde benimle dalga geçse bile. Harlow'un önünde. Dean'in. Kiro'nun. Hissettiklerim umurunda değil."

Blaire hamileydi ve duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu. Fakat yine de onunla Nan'in yanında sessiz kalması için konuşacaktım. Kiro ile aralarını ne kadar çabuk yaparsam, o kadar çabuk gidebilirdik. Blaire'le kız kardeşim arasında kalmak hoşuma gitmiyordu. Ağır geliyordu.

"O lafları etmemeliydi. Gerçi sen de ona hiçbir şey söylememeliydin."

"Ben sadece ona senin beni de sevdiğini hatırlatıyordum. Bana nefret dolu gözlerle bakıyordu."

Blaire'in Nan'den nefret etmek için bir dünya sebebi vardı. Keşke her şeyi bir kenara bırakabilseydi. Buraya gelmekte ısrar ettiğinde Nan'i affettiğini düşünmüştüm. Görünüşe göre yanlışlıyordum.

"Blaire'le konuşacağım. Bir daha olmayacak. Ama senin de kininden kurtulman lazım, Nan. Kiro'nun önünde böyle davranmaya devam edersen sana yardım edemem. Harlow'la uğraşmaya alışık. Seninle değil. Harlow sessiz sakin biri. Kiro'nun kaldıracabileceği de bu ve eminim ki Harlow hemen bunu anlamıştır. Kiro'nun seni olduğun gibi kabul etmeyeceğini anlaman lazım. Şımarık ve bencil. O bir efsane. İnsanlar ona tapıyor ve o da bundan besleniyor."

"Hayatımdan nefret ediyorum. Ben... Ben bazen hayatıma son versem, herkes için daha iyi olacağını düşünüyorum."

Göğsümde keskin bir sızı duydum ve uzanıp onu kollarımın arasına aldım. "Seni sevdiğim için bunu yapamazsın. Seni etrafımda görmek istiyorum. Mutluluğu bulmak için bir şansa

ihtiyacın var, Nan. Bunu kendine yapma. Böyle bir şeyi bir daha asla ama asla söyleme.”

Göğsümde başını sallayıp usulca ağlamaya başladı. Yaralı kız kardeşim bir gün iyileşecek mi diye merak ettim.

Eve birkaç saat sonra dönebildim. Nan kaldığı oteldeydi. Evde Kiro ve Harlow’la birlikte kalmayı reddediyordu. İki kere Blaire’e mesaj atmıştım ama cevap gelmemişti. Endişeleniyordum. Kendime, uyuduğunu söyleyip duruyordum.

Aceleyle odaya çıkıp kapıyı açtığımda yatağın üstünde kıvrılmış yattığını gördüm. Hâlâ üzerinde elbisesi vardı ve üşüyor gibiydi. Yanına gidip nazikçe elbisesini çıkarmaya başladım. Onu uyandırmak istemiyordum ama yatarken de rahat etmesini istiyordum.

Onu soyar soymaz yatak örtülerini çekip onu yatağa yatırdım. Nan’e öyle kırıcı şeyler söylediğine inanamıyordum. Fakat Nan, Blaire’in ona saldırdığı konusunda kararlıydı. Muhtemelen hamilelik hormonlarıyla ilgiliydi. Eğilip Blaire’in başını öptükten sonra ayağa kalktım ve duş almaya gittim. Buraya geleli daha bir gün bile olmamıştı ama ben şimdiden strese girmiştim ve gitmeye hazırdım.

Başımı yastığa koyunca kapıya vurulmaya başladı. Ya da en azından bana öyle geldi. Blaire kollarımın arasında kıpırdanınca güneş ışınlarının pencerelerden sızdığını fark ettim. Belki de biraz uyumuştum.

Blaire uyuklu bir şekilde, “Kim o?” diye fısıldadı.

Emin değildim ama Blaire’in de böyle uyanmasını istememişim. Gece yatmayıp beni beklediğini biliyordum. “Emin

değilim. Sen burada kal," diye cevap verip başını öptükten sonra yataktan çıktım ve bir kenara attığım kot pantolonumu giydim.

Yatak odasının kapısını çekip açınca babamın akşamdan kalma ve sinirli görüntüsüyle karşılaştım. Dean öfkeyle, "Başın belada. Artık dün gece Nan'le ne bok dediysen, işe yaramamış. Buraya taşıyor," dedi.

Bu, doğru yolda atılan bir adımdı. Kiro'ya alışabilmesi için bir fırsat gerekiyordu. İkisi için de iyi olacaktı.

"O halde konuşmam işe yaramış. Kiro için onu kabullenme ve geçen zamanı telafi etme vaktidir."

Dean sert bir kahkaha patlattı. "Böyle bir şey olmayacak, Rush. Ona böyle dediysen, onu çok pis kandırmışsın. Kiro, Kiro'dur. Baba olacak kumaştan değil ve o kızın istediği de bu."

Belki. Ama en azından denemesi için ona yardım etmek zorundaydım.

Dean dönüp gitmeden önce, "Alt kata in de kıyamet kopmadan önce yardım et," dedi.

Kapıyı kapadıktan sonra Blaire'e döndüm. Uyku sonrası darmadağın olmuş saçlarıyla yatakta oturuyordu ve bir çarşafı çıplak göğsüne sarmıştı. Gerçekten yapmak istediğim şey, yatakta yanına kıvrılmak ve Nan'le ilgili bu boktan olayı unutmaktı.

Yatağa dönerken ona, "Üzgünüm," dedim.

Kaşlarını çattı. "Dün gece kaçta döndün?"

"Geç saatlerde. Nan zorluk çıkardı."

Blaire sertçe başını sallayıp gözlerini kaçırdı. Yatakta onun tarafına gidip yanına oturdum, sonra bana bakması için parmağımla çenesini kaldırdım. "Hey, ne oldu?"

Bıkkınlığını ifade edecek şekilde iç çekti. "Arayabilirdin. Aramanı bekledim. Senin için endişelenirken uykuya dalmışım."

“Aradım,” diyerek onu temin ettim. “Sen cevap vermedin.”

Blaire telefonunu alıp baktı.

“Beni saat on birden sonra aramışsın. O saate kadar uykuya dalmışım. Demek istediğim, daha erken arayabilirdin.”

Haklıydı. Aramalıydim. Lanet olası Nan ve Kiro. Bir daha kimseyi Blaire’den daha çok önemsemeyecektim. Öncelik sırasının onda olduğuna dair yemin etmiştim ve bunda ciddiye dim. Yine de dün gece onu yüzüstü bırakmışım.

Blaire

Bebek gibi davranmamak için çok çabalıyordum ama moraliim bozuktu.

“Seni daha erken aramalıyım. Üzgünüm. Nan intihar tehditlerine başladı ve ben de panikledim. Ağabey moduna girmiştin.”

Nan’ın yanında hep ağabey modundaydı. Buraya gelirken günlerimin Nan’le dolup taşacağını biliyordum ama tahmin ettiğimden daha zordu. Özellikle dün gece bana öyle davranıldıktan sonra. İntihar edeceğine bir anlığına bile inanmıyordum.

“Seni kullanıyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum.”

Rush ayağa kalkıp elini saçına daldırdı ve pencereye doğru yürüdü. Bana katılmıyordu. Omuzlarını kasmaından anlıyordum. Savunmaya geçmiş gibi görünüyordu. “Morali bozuk ve canı yanıyor. Geçmişte sana pislik yaptığını biliyorum ama şu anda benim sana ihtiyacım var. Benim hatırıma canını acıtacak laflar etmesen olur mu? Şu anda gerçekten ruhsal durumuyla ilgili endişelerim var.”

Canını acıtacak laflar mı? Ben Nan’e hiçbir şey dememiştin. Diyeceğimi mi düşünüyordu? “Buraya gelelim diyen bendim.

Yardıma ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Neden canını acıtacak laflar edeceğimi düşünüyorsun ki?" diye sorup ayağa kalktım.

Rush sanki bu konuşmayı yapmak istemiyormuş gibi başını eğip gözlerini sıkıca yumdu. Ortada yanlış bir şeyler vardı.

"Dün gece masada ona ne dediğini biliyorum. Bana söyledi. Ve evet, ona her lafı söylemeye hakkın var ama şu anda söylememen gerekiyor. Bu işi ne kadar çabuk halledersem o kadar çabuk Rosemary'ye gider ve bu kâbusu ardımızda bırakırız."

Midem kasılırken, "Dün gece masada ona ne demişim ki? Dediklerini anlayamıyorum," diye karşılık verdim. Nan benim hakkımda yalan mı söylüyordu? Masada can acıtacak laflar eden oydu. Ben değildim.

"Onunla dalga geçtiğini düşünüyor. Sadece... Onunla konuşmasan muhtemelen daha iyi olur."

Yatağa oturup dün geceki konuşmayı düşündüm. Onunla dalga geçtiğimi nasıl düşünürdü? Bana saldırmıştı.

Kapı usulca tıklatılınca lafım ağızıma tıklandı ve Rush öfkeyle homurdanıp kapıyı açmaya gitti.

"Üzgünüm. Sizi rahatsız etmek istemem ama Nan, babamın odasının nerede olduğunu öğrenmekte ısrarcı. Onu uyan-dırmaması gerekiyor. Kötü olur." Normalde usulca konuşan Harlow'un sesi telaşlıydı.

Rush, "Kahretsin," diye mırıldandı. Dönüp bana baktı. "Üzgünüm. Birkaç dakika içinde dönerim. Sen yatağa dönüp biraz dinlen. Başka kimsenin seni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim."

Kapı kapanınca ağlamaya başladım. Nan'le uğraşmak için buraya gelmeyi teklif ettiğimde bunun daha kolay olacağını sanıyordum. Geçirdiği kazadan, bebeğin hayatının bir parçası

olmakla ilgili yorumundan sonra daha kolay anlaşacağımız ummuştum. Yanılıyordum. Buraya gelmek kötü bir fikirdi.

Mideme kramp girince donup kaldım. Kıpırdamadan oturup bebeğin tekme atmasını ve beni her şeyin yolunda olduğuna ikna etmesini bekledim. Hiçbir şey olmadı. İki elimi de mideme koydum ve tekrar kramp girdi. İrkilerek hızlanan kalbimi yatıştırmaya çalıştım. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Midem bulanınca sırtüstü yatıp gözlerimi yumdum. Belki de bu sabah ayağa kalkarken fazla hızlı davranmıştım. Daha dikkatli olmaya başlamam gerekiyordu. Bu evdeki gergin hava beni etkiliyordu.

Gözlerimi yumup yavaşça derin nefes alıp verdim. Kramplar durdu ve elime usulca vurulduğunu hissettim. Bu ufak teminatla birlikte uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda güneş tepeye çıkmıştı ve parıltısı pencere-lerden içeri doluyordu. Öğleden sonra olmalıydı. Telefonuma uzanıp saate baktım. Saat birdi. Düşündüğümden daha yorgun olmalıydım.

Ayağa kalkmak için yatakta dönünce başucu sehpasında bir tepsi yemek olduğunu gördüm. Çarşafı üstüme sarıp tepsiye uzandım. Rush'ın tanıdık elyazısıyla yazdığı ufak notu alırken gülümsedim.

Bu sabah olanlar için üzgünüm. Çok yorgundun ve senin üstüne geldim. Bu olanların hiçbirisi senin suçun değil. Sadece her şeyi bitirip seni eve götürmek istiyorum. Bir şeyler ye. Kiro'yla konuşmayı deneyeceğim.

*Seni her şeyden çok seviyorum,
Rush.*

Tehlikeli Yemin

Tabağımın üstündeki gümüş kapağı kaldırınca taze çilekler ile krema, somon balığı ve kızarmış ekme buldum. Midem hâlâ pek iyi değildi, bu nedenle somon balığından uzak durmaya karar verdim ama bir çilek alıp kremaya batırdıktan sonra ısırdım. Tadını alınca kendimi daha iyi hissettim. Yatağın kenarına oturup tüm çilekleri ve kızarmış ekmeği bitirdikten sonra duş almak için ayağa kalktım.

Rush

Kasım sonuna göre hava anormal derecede sıcaktı. Kaliforniya güneşinin tadını çıkarmak için dışarı çıkarken şort ve tişört giymiştim.

Blaire hâlâ odadan çıkmamıştı. Yakında kalkmazsa yeni bir yemek tepsisi ile gidecek ve onu kendi ellerimle besleyecektim. Uykusunu aldığına seviniyordum ama yemek yemesi de gerekiyordu. Harlow dün akşamki yemekte Blaire'in pek yemediğini düşündüğünü söylemişti. Onun yanında kalmalı ve Blaire'i yatırdıktan sonra Nan'in peşinden gitmeliydim.

Aşırı dramatik kız kardeşim bu kadar hassas olmasaydı, ona yardım etmeye çalışmazdım. Başına bir şey gelirse katlanamayacağım için onu görmezden gelemiyordum. Ne kadar baş belası olsa da kız kardeşimdi. Ona baktığımda hâlâ iki yandan toplanmış saçı ve dişsiz ağzıyla bana gülümseyen küçük kıızı görüyordum. Büyürken bana aitti. Onunla başka kimse ilgilenmemişti. Bunu unutmam zordu.

Nan'den saklanmaya karar vererek gittiğim arka bahçeye gelen Kiro, "Seninki nerede?" diye sordu.

"Uyuyor," diye cevap verdim, Kiro'nun içeride değil de dışarıda sigara içtiğini gördüğüme sevinmiştim.

"Tatlı bir şey. Bana Harlow'umu hatırlatıyor," dedikten sonra elinde tuttuğu sigarayı dudaklarının arasına aldı.

"Evet. Mükemmel biri," diyerek ona katıldım.

Lafları yayarak, "Onu Nan'e karşı biraz daha iyi korumalı-sın. Dün gece tüm zehrini kızın üstüne akıttı. Seninki durumu iyi idare etti. Etkilendim doğrusu. Ama ona daha iyi göz kulak olman lazım," dedikten sonra sigarasının kln silkip döndü ve eve yöneldi.

Ona tam neden bahsettiğini soruyordum ki üzerinde bikini ve sivri topuklularla Nan evden dışarı fırladı.

Kiro asabi bir tonla, "Ne yapıyorsun böyle kızım?" diye sordu.

Nan onu, "Biraz gneşleneceğim. Neden? Bana katılmak mı istiyorsun? Ya da konuşmak?" diye tersledi. Onu sarsıp neden bu kadar zorluk çıkardığını sormak istedim.

"Hayır. Evimden ne zaman çekip gideceğini bilmek istiyorum. Olay yaratıp duruyorsun. Harlow lanet odasından dışarı bile çıkmıyor. Gidip bir süreliğine annenin başını şişirmenin ve beni huzurun kollarına bırakmanın vakti geldi." Nan'in gözlerindeki acıyı görünce irkildim. Lanet olsun, Kiro tam bir kalpsizdi.

Nan, "Neden uğraşıp duruyorum ki? Beni tanımak bile istemiyorsun. Beni tanımak umurunda bile değil. Harlow'un var ve tek istediğin bu. Ben senin için bir hiim," diye bağırdı.

"Harlow kaltağın teki değil, Nan. Normal bir insan olmaya çalışırsan seni tanımak isteyebilirim. Annenin yanında kalma-mamın bir sebebi var, kızım. O sebebin ne olduğunu tahmin et bakalım," diye ıkışıp Nan'in yanından geçti ve eve girdi.

Nan öylece durup kapıya bakarken gözleri ifadesizdi. Lanet olsun. Ayağa kalkıp yanına gittim. Beni fark edince başını sağa sola salladı. "Hayır. Seni de istemiyorum. Sen de benden nefret ediyorsun. Onu tercih ettin. Herkes başka birini tercih ediyor. Kimse beni istemiyor," diye feryat etti ve dönüp eve doğru koşmaya başladı.

Kapıda durup zeminde yankılanan ayak sesleri kesilene dek dinledim. Yanına gidip onunla konuşmam gerekecekti ama ona sakinleşmesi için zaman tanıyordum. Biraz tek başına kalması gerekiyordu.

Blaire düşüncelerimi bölerek, "Kulağa pek iyi gelmedi," dedi. Döndüğümde merdivenden indiğini gördüm. Uzun, sarı saç toplanmıştı ve üzerinde açık mavi bir mayo ile içini gösteren, omzundan sarkıp basenlerinde biten beyaz bir kumaş vardı. Gözlerinden dinlendiği belli oluyordu ama az önce duyduklarından dolayı endişeyle suratını asmıştı.

"Evet, fenaydı," diye cevap verip aramızdaki mesafeyi kapadım ve onu yanına çekip o pembe, dolgun dudaklarını öptüm. Suratını bu kadar çok asması hoşuma gitmiyordu. Kollarını belime doladı ve ağzını açtı. Diş macununun naneli tadını aldım ve ipek gibi, sıcak ağzının tadını çıkardım.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve ağzından hafif bir inilti çıktı. Onu tekrar üst kattaki yatak odasına çıkarmak kulağa iyi geliyordu. Geri çekilmeye başlayınca ağırlaşmış göz kapaklarının altındaki gözlerine baktım. Memnun mesut gülümsüyordu. "Harlow bugün havanın sıcak olduğunu söyledi. Ben de biraz güneşlenirim diye düşündüm. İçeride fazla kaldım," dedi.

Temiz havaya ihtiyacı vardı. "Bence bu iyi bir fikir. Neden gidip şu şezlonglardan birine yatmıyorsun, ben de ayaklarını ovarım?"

Gözleri heyecanla parıldayınca neredeyse kahkahayı basıyordum. Son zamanlarda ayaklarının ovulmasına bayılıyordu. Bebekle birlikte daha fazla yük taşıdığı için olduğunu ve buna alışık olmadığını biliyordum. "Kulağa muhteşem geliyor," diyerek bana katıldı ve en yakındaki şezlonga kurulmak için acele etti.

Cebimdeki telefon çalınca duyazdan geldim. Tepesinde dikilirken Blaire bana baktı. "Açmayacak mısın?" diye sordu.

Elimi cebime soktum ve ekranda Nan'ın numarasının yanıp söndüğünü gördüm. Görmezden gelmem gerekiyordu. İyi bir şey çıkmazdı. Blaire'le vakit geçirmek istiyordum. Ayaklarını ovalayıp yüzünde oluşan seksi ifadeleri izlemek istiyordum.

"Aç gitsin Rush. Açmazsan endişelenirsin," dedi.

Küfredip açma tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. Ben daha alo diyemeden Nan'ın yüksek perdeden iç çekişleri beni karşıladı.

"Peşimden gelme. Sana dün gece her şeyi bitirmek istediğimi söyledim ve istiyorum da. Hepsi bu kadar. Herkes benden nefret ediyor ve benim burada işim kalmadı. Hoşça kal, Rush," diye feryat edip telefonu kapadı.

"Siktir," diye hurlayıp telefonu tekrar cebime soktum. Peşinden gitmek zorundaydım. Blaire'in haklı olduğuna ve Nan'ın kendini incitmeyeceğine inanmak istiyordum ama böyle olacağını varsayamazdım.

"Yine kendini öldüreceğini söylüyor," dedim, Blaire'e ve yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifadeye baktım. Onu yüzüstü bırakıyordum. Bundan nefret ediyordum. Keşke buraya hiç gelmeseydik ama Nan'e bir şey olursa da kendimi asla affetmezdim.

"Git. Sorun değil. Sana ihtiyaı olduğu için dikkatini çekecek şeyler yapıyor," diye karşılık verdi. Sözleri mantıklıydı. Muhtemelen haklıydı.

"Gerçekten bir şeylere kalkışmayacağını bilmiyoruz. Boş bir tehdit olduğuna öylece inanmam."

"Biliyorum."

İstemesem de, "Sahip olduğu tek kişi benim," diye onu tersledim. Blaire'e kızmamıştım. Olması gerekmediği halde bu kadar anlayışlı olmasına kızmıştım. Ailem için sürekli geri plana atılmasına kızmıştım. Ne zaman çekip gitsem kendimi suçlu hissettirmeden beni bırakmasından nefret ediyordum. Tüm bunlardan nefret ediyordum.

Yine, "Biliyorum," diye karşılık verdi. Bu sefer sesindeki incinmiş tonu duydum ve buna neden olduğum için kendimden nefret ettim.

"zgnm, ben sadece..."

Blaire, "Gidip kız kardeşini kontrol etmen gerekiyor. Anlıyorum," diyerek cmlerini benim için tamamladı. Sesindeki sert tını beni endişelendirdi ama o anda bununla uğraşacak vaktim yoktu. Burada ne kadar uzun süre durursam işler o kadar ktleşecekti. Günün ilerleyen saatlerinde gönlünü alırdım. Ayrıca intihar tehditlerine devam ederse Nan'i de akıl hastanesine yatırmakla tehdit edecektim. Sonra Rosemary'ye dönecektik.

Hayatımı geri istiyordum.

Blaire

Sonraki birkaç gün her şey daha da berbatlaştı. Rush neredeyse hiç malikânede kalmıyordu. Kaldığında da bu kısa süreli oluyordu. Nan ile Kiro sürekli kavga ediyorlardı ve Nan kaçıp gidiyordu. Rush ise hemen arkasındaydı.

Buraya bu nedenle geldiğimizi biliyordum ama bu kadarını beklememiştim. Nan gerçekten sandığımdan daha da toy bir çocuktü. Kiro göt herifin tekiydi. Harlow bunu görüyor ve bununla baş ediyordu. Evin içinde kasırgalar estirip sevilmediğini haykırmıyordu. Çoğunlukla odasına kapanıp kitap okuyordu. Hava sıcak olduğunda arada bir benimle dışarı çıkıyordu.

Rush'ı özlüyordum. Onu gülümserken görmeyi özlüyordum. Artık pek gülümsemedi. Dün gece ona, belki de Nan ile arasma mesafe koyup sinir krizine girdiğinde koşup gitmeyeceğini göstermesi gerektiğini söylemiştim... Böyle bir durumla nasıl baş edeceğini görmek için. Rush bana kızmıştı. "İntihar tehditleri savuruyor, Blaire. Görmezden gelemem. Ben de intihar edeceğini sanmıyorum ama yine de görmezden gelemem. Birilerinin umursaması lazım. O kişi de benim işte. Başka kimse umursamıyor."

Sonrasında başka bir şey söylememiştim. Beni dinlemek istemiyordu ve ben de beni terslemesini istemiyordum. Bıkmaya başlıyordum. Tüm bu işten.

Harlow'un neden saklandığını anlamaya başlıyordum. İki kere Kiro'yu akranım bir kızla düzüşürken basmıştım. Zihnimde canlanmasını istediğim bir manzara değildi. Nerede canı çekerse, orada yapıyordu. Oyun odasından uzak durmam gerektiğini öğrenmiştim. Bilardo masası, bilardo oynamak için kullanılmıyordu.

Kapım tıklatılınca düşüncelerim bölündü ve buna sevindim. O anda Rush'la aramdaki mesafeyi düşünmek istemiyordum. Geriliyordum. Harlow başını odama soktu. "Benimle havuza gitmek ister misin? Babam evde değil, yani orada seks partisi verilmiyor," diyerek utangaç bir şekilde gülümsedi.

Kiro'yu havuzda bir değil iki kızla birlikte çıplakken yakalamıştık. Garipti. O kadar yüksek sesle gülmüştü ki komşularının duyduğundan emindim. Davranışından utanmak ya da çekinmek yerine durumun gülünç olduğunu düşünmüştü.

Ona, "Çok iyi olur. Mayomu giyip yanına gelirim," dedim. Harlow buradaki tek iyi şeydi. Rosemary'ye dönmeye ve öfkeli, gergin hali yerine eski Rush'ımı geri almaya hazırdım. Ancak Harlow'u özleyecektim.

Hızlıca mayomu giyip üstümü örttükten sonra havuza gittim. Havuz çok ince bir işçilikle yapılmıştı. Şelaleler ve tam ortadaki fıskiye, sadece küçük bir detaydı. Diğer kısımlar ve incelikle tasarlanmış alan, havuzu egzotik yağmur ormanlarından fırlamış gibi gösteriyordu. Sadece bakmak bile insanı yatıştırıyordu.

Harlow bir şezlonga oturmuş e-kitap okuyucusunda kitap okuyordu. Yanındaki şezlonga oturup bacaklarımı uzattım.

Bugün, şu ana kadar geçirdiğimiz en sıcak gündü. Yirmi altı dereceden sıcaktı. Aralık ayına iki gün kaldığı düşünülürse tam bir çılgınlıktı.

Harlow'a bayramı nasıl kutladıklarını soracaktım ki bir şeyler bana engel oldu.

Yine kramp giriyordu. Dizlerimi karnuma doğru çekerek ağlamamak için gerçekten çok çabaladım. En son olduğunda Rush'a söylemek istemiştım ama ben fırsat bulamadan yine Nan'le beraber çekip gitmişti.

Yanımda Harlow, "Blair? İyi misin?" diye sordu.

Dürüstçe, "Emin değilim," diye cevap verdim. Gözümden bir damla yaş aktı ve beni böyle görmesinden nefret ettim. Eve gitmek istiyordum.

Harlow şezlongumun ucuna oturdu ve beni gözlemledi. "Canın mı acıyor?" diye sordu.

Sadece başımla onayladım. Harlow kaşlarını çatıp etrafa baktı. "Rush nerede?"

Mideme tekrar kramp girerken iki büklüm olup, "Nan'i kontrol etmeye gitti," diye karşılık verdim.

Harlow ayağa kalktı. "Hamile kadınların acıdan iki büklüm olup ağlaması gerektiğini sanmıyorum. Seni kontrole götürmemiz gerekiyor. Doktoruma götürebilirim. Babamın büyük bir hayranı, yani seni randevusuz görür. Yolda kliniğini ararım."

Aşırı tepki vermek istemiyordum. Benim yerime Harlow'un böyle davranması karar vermeme kolaylaştırdı. Başımla onaylayıp elimden tutarak beni kaldırmasına izin verdim. Mayoma ve üstüme örttüğüm örtüye bakıp, "Önce gidip üstümü değiştirmem gerek," dedim.

"Sen üstünü değiştir, ben de öyle yapayım. Sonra arabamı ön kapıya çekerim. Doktorumu da yoldayken arayabilirim."

İçeri girip Rush'ın odasına çıkmadan önce, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdim. Rush'ı aramayı düşündüm ama fikrimi değiştirdim. Zaten ona ihtiyaç duyan bir kadın vardı. Belki de sadece gazım vardı. Doktor aramamı söylerse onu arardım. Onu daha da strese sokmaya gerek yoktu.

Kafamın içindeki minik ses, kendime itiraf etmek istemediğim şeyi fısıldıyordu. "*Önceliğin bebekle sende olmayacağından korkuyorsun. Seçmek zorunda kalmasını istemiyorsun.*"

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Bikini altımı çıkarıp külot giydim, sonra üzerime yazlık bir elbise geçirip hızla alt kata indim. Bir doktor bana iyi olduğumu söyledikten sonra kendimi daha iyi hissedecektim. En alt basamağa vardığımda bir sancı daha girdi ve ayakta durmak için merdiven korkuluğuna tutunmak zorunda kaldım. Kramptan titriyordum.

"İyi misin?" diyen Dean'ın endişeli sesi beni şaşırttı.

Zorla gülümseyip başımı salladım. "Evet, iyiyim. Sadece Harlow'un doktoruna kontrole gidiyorum. Yakında dönerim. Rush'a, ihtiyacım olursa onu arayacağımı söyle."

Dean ben kapıya vardığımda arkamdan, "Rush nerede?" diye seslendi.

"Nan'le birlikte," diye cevapladım, sonra kapıyı açıp Harlow'un üstü açık Audi'sine binmeye gittim.

Harlow doktorunun beni hemen göreceğini söylediğinde yanılmamıştı. Kliniğe vardık ve hemşire bana form doldurmamı ya da imza atmamı bile söylemeden beni içeri soktu.

Harlow bana, "Ben burada beklerim," dedi.

Benimle içeri girmeyeceğine seviniyordum. Harlow'u sevmiştim ama henüz muayene odasına birlikte girecek kadar yakın değildik.

Kadın, "Altındakileri çıkar. Üstün kalabilir. Ve masadaki örtüyü üzerine ört. Doktor bir dakika içinde gelir," diye bilgi verdi. Başımla onaylayıp teşekkür ettim. Kapı ardından kapan-
dığında soyunma kabinine gidip altımdaki çıkardım.

Külotumdaki kırmızı lekeyi görünce durup derin bir nefes almam gerekti. Düşüncelerimi bölen korku nefes almamı zor-
laştırıyordu. Durumun normal olup olmadığını merak ederek
orada öylece durup külotuma baktım. Bu sıradan bir durum
muydu? Rush'ı aramam gerekirdi. Bir dakika durup dua ettim.
Çok sık dua etmiyordum ama o anda bebeğimi korumak için
birilerine ihtiyacım vardı.

Sessizce yakardıktan sonra soyunma kabininden çıktım,
masaya gittim ve çıplak kalan bacaklarımı örttüm. Kapıya sertçe
tıklatıldı ve bir anlık duraksamadan sonra kapı açılınca kendimi
çok daha iyi hissettim. Yardım alacaktım. Doktor ne yapılacağını
bilirdi. Beklediğimden çok daha genç bir adam, yanında beni
odaya getiren hemşireyle içeri girdi.

"Bayan Wynn, ben Doktor Sheridan. Harlow bana kramp
girdiğini ve Florida'daki doktorunuzdan uzakta olduğunuzu
söyledi."

Başımla onayladım. "Evet. Ayrıca biraz kanamam var."
Kelimeler ağzımdan beklemediğim bir hıçkırıyla birlikte çıktı.

"Sakin olun, sadece susuz kalmaktan dolayı da olabilir.
Endişelenmeyin, endişelenmenin bir faydası olmaz," derken
yerine oturdu ve ayaklarımı kaldırmamı sağladı. Beni muayene
etmeye başlarken, "Evinizden bu kadar uzakta ne yapıyorsu-
nuz?" diye sordu.

"Nişanlımla babasını ziyarete geldik," diye açıkladım ve
daha fazlasını söylemedim. Adama buraya gerçekten neden
geldiğimizi söylemeye gerek yoktu.

"Harlow'u nereden tanıyorsunuz?" diye sordu.

"Nişanlımın babası Dean Finlay," dedim. Adam, Kiro'nun hayranıysa durumu kolayca kavrayacağını düşünüyordum.

Duraksadı. "Ciddin mi? Yani kontrol edeceğim bebek Dean Finlay'ın torunu mu?"

Başımı sallarken bu kadar çok soru sormadan beni muayene etmesini diliyordum. Bebeğimin iyi olduğunu öğrenmem lazımdı. Muayeneye artık daha ciddi yaklaşıyor gibiydi.

"Paniklemeden istemiyorum Bayan Wynn ama bebeği kontrol etmek için ultrason yapmamız gerek. Yaptıktan sonra bebekle sizi birkaç saat gözlemleyeceğim. Bu çok sık olur. Ben sadece önlem alıyor ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum. Ayrıca bazı sıvıları içmenizi de isteyeceğim. Melanie ultrasonla işimiz bitince size içecek bir şey getirecek. Sırf bunun için arkada bir odamız var. Rahat bir yatak da var. Melanie ışıkları kısacak ve siz dinlenirken rahatlatıcı bir müzik çalacak."

Beni hastaneye sevk etmiyordu. İyi bir şeydi... Değil mi? Tekrar başımı sallamayı başarabildim.

"Melanie de Harlow'a içeride neler yaptığımızı anlatacak, böylece Harlow başka bir şeyler yapmak isterse ve siz onu arayana kadar başka bir yere gidebilir. Senin için sorun olmaz, değil mi?" diye sordu.

Harlow'u unutmuştum. "Tabii ki olmaz. Ona gitmesini söylediyimi söyleyin. Ne zaman geri gelmesi gerektiğini ona söylerim. Burada saatlerce oturmasını istemiyorum."

Doktor başıyla onaylayıp kapıya yöneldi. Melanie olduğunu düşündüğüm hemşire beni kaldırdı. "Gidip altını giy, sonra seni ultrasona götüreyim."

Rush

Nan'ın otel odasına vardığımda sinirliydim. Blaire'i arkamda üzgün bırakmıştım ve bu tamamen Nan'ın suçuymdu. Bu kadar bencil olmasaydı burada olmazdım bile. Ona artık büyüyüp kendi ayakları üstünde durması gerektiğini söylemem gerekiyordu. Benden bu kadardı. Böyle devam edemezdim. Kendi başına anlaması gerekiyordu. Ben ona köstek oluyordum.

Otel odasının kapısına vurup bekledim. Kapıdaki görevliye sorduğumda Nan'ın on beş dakika kadar önce geldiğini öğrenmiştim, yani burada olduğunu biliyordum. Birkaç dakika daha bekleyip tekrar kapıyı tıklattım ama hiçbir şey olmadı. Lanet olası oyunlara devam ediyordu. Kapıya daha sert vurmaya başladım. "Nannette, aç şu kapıyı," diye bağırdım.

Oteldeki görevlilerden biri Nan'ın kapısını yumrukladığını gördü. "Kız kardeşim içeride ve cevap vermiyor. Onun için endişeleniyorum," diye yalan söyledim. "Kapıyı açabilir misin?"

Görünüşe göre adamın kafasında benimle ilgili şüpheler vardı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, güvenliği çağırmak üzereydi. Nan buna bayılırdı. Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkardım.

"Ehliyetime bak. Adım Rush Finlay. Kız kardeşim Nannette ise o odada. Beni dışarı çıkartırsan gerçekten kötü olur."

Görevli, "Evet efendim," diye cevap verdi. Soyadını tanıyordu. Bu, Los Angeles'ta, Florida'dakinden çok daha sık oluyordu.

Kapıyı açtığında içeri girip Nan'e çocukça davrandığı için bağırmaya hazırlanıyordum ki koltuğa yayılmış bedenini gördüm. Doğal olmayan bir pozisyonda yatıyordu. Yanına gidip yokladığımda parmaklarının altında nabzının çok güçsüz attığını hissettim. O kadar rahatlamıştım ki ağlamak istiyordum. "Sağlık görevlisi gerekiyor, HEMEN," diye bağırdığımda otel görevlisi kapıda durmuş ağzını açarak Nan'e bakıyordu.

"Evet, efendim," diye karşılık verip belindeki telefonu çekti ve hattın diğer ucundaki kişiye neler olduğunu anlattı.

Kalbim göğsümde sızlarken, "Sen ne yaptın böyle Nan?" diye sordum. Boğazım düğümlenmişti ve derin nefes alamıyordum. Ona inanmamıştım. Dikkat çekmeye çalıştığını düşünmüştüm. Hayatındaki diğer herkese benzemiştim. Onu görmezden gelmiştim. Berbat bir ağabeydim. Onu göğsüme çektiğimde cebimdeki telefonum titredi. Çıkarınca ekranda Harlow'un adını gördüm ve telefonu bir kenara fırlattım. Harlow'la konuşacak ruh halinde değildim. Nan'e eziyet eden şeyin bir parçasıydı. O anda ona söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Onu nazikçe kollarımda salladım. Her şey Kiro'nun suçuymuştu. Bunun bedelini ödeyecekti. Ona bir şey olursa, bedelini ödeyecekti. "Yanımdayım, Nan. Seni terk etmeyeceğim ama sen de beni terk edemezsin," diye fısıldarken yardım gelmesini bekledim.

Zeminden gelen ayak seslerini ve kapıdaki görevlinin konuştuğunu duyana dek sanki sonsuzluk kadar uzun süre geçmişti. "Burada."

Üç sağlık görevlisi aceleyle odaya girince Nan'i onlara verdim. Yaşam belirtilerini kontrol ettiklerinde ben de elim kolum bağlı durup izledim. Yere fırlattığım telefonumun çaldığını duydum. Açmam gerekiyordu.

Adamlardan biri bana, "Bir şey içmiş. Ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, ben henüz geldim," diye cevap verdim, uyuşmuştum. Aşırı doz almıştı. Lanet olsun. Banyoya gidince lavaboda iki tane boş ilaç kutusu buldum. Aşırı derecede ağrı kesici kullanmıştı. "SİKTİR!" diye bağırdım. Sağlık görevlilerinden biri yanıma gelip kutuları elimden aldı.

"Midesini yıkatmamız gerekiyor. Aileden misiniz?" diye sordu.

"Ağabeyiyim," diye cevaplayabildim.

"Olur o zaman. Haydi, onu buradan çıkaralım. Ambulansa binebilirsiniz," diye karşılık verdi.

Nan'in hareketsiz vücudunu sedyeye koyup odadan çıkarmalarını şaşkınlıkla izledim. Peşlerinden gittim. Telefonum uzakta bir yerlerde çalışıyordu ama onu orada bıraktım. O anda kız kardeşimi kurtarmalıyım.

Altı saat sonra Nan'in hastane yatağının başında oturuyordum. Henüz ayılmamıştı ama doktorlar iyileşeceğini düşündüklerini söylemişlerdi. Görünen o ki onu zamanında bulmuştum. Varlığında ilaçların etkisiyle baygın düşmüştü.

Telefonum yanımda değildi ve Blaire'i aramam gerekiyordu. Artık endişelenmeye başlamış olmalıydı. Onunla konuşmaya hazır değildim. Blaire'in suçu değildi ama kimseyle konuşamayacak kadar hassastım. Başka birini ya da başka bir şeyi düşünmeden

önce bana Nan'ın yaşayacağını söylemeleri gerekiyordu. Şimdiyse Blaire'i aramadığım için suçluluk duyuyordum.

Telefonumu Nan'ın otel odasında bırakmak akıllıca değildi. Şoktaydım ve o anda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Nan'e yardım çağıracaktım, sonra Blaire'i Los Angeles'tan Rosemary'ye götürecektim. Annemi aramam gerekiyordu. Bunlarla o uğraşmalıydı. Ben değil.

Kiro bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı. Nan asla sahip olamayacağı bir şeyi istiyordu. Artık peşini bırakması gerekiyordu. Bir hemşire kapıyı açıp içeri girdi. Ona baktığımda artık Nan'ın her şeyi olmaktan vazgeçmenin vakti geldiğine karar verdim çünkü bu konuda berbatım.

Hayatımda ilk defa yüksek sesle, "Doktorla konuşmam gerekiyor. Hazır olduğunda toparlanana dek kalacağı bir kuruma sevk edilmesini istiyorum. Ona veremeyeceğim şeylere ihtiyacı var," dedim. Küçük kız kardeşimi yüzüstü bıraktığımı itiraf ediyordum. Suçluluk duymak yerine omzumdan büyük bir yükün kalktığını hissediyordum.

"Doktor Jones birazdan gelir. O da onu sevk etmek isteyecektir. Gerçekten yardıma ihtiyacı var; aynı fikirde olduğunuza sevindim. Böylesi işleri her zaman kolaylaştırır."

Ortada kolay denilebilecek bir şey olmayacaktı ama herkes için en iyisi de buydu.

Blaire

Rush hâlâ dönmemiştir. Aradığımda ya da mesaj attığımda cevap vermemiştir. Dört saatten fazladır doktorun yanındaydım ve bir kere bile beni aramamıştır. Bebeğin durumu iyiydi ama doktor dinlenmeye, daha çok sıvı almaya ve stresten uzak durmaya ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Dediklerini yapmazsam, bir sonraki adım yatak istirahati olacaktı. Burada kalıp Nan'le uğraşmanın bana faydası dokunmayacaktı. Gitmem gerekiyordu.

Üç dakika önce kontrol etmiştim ama o arada kaçırdığım arama var mı diye telefonuma baktım. Rush için endişelenmemeye çalışıyordum. Stres seviyemi düşürmeliydim. Bebeğimin buna ihtiyacı vardı.

Harlow arabada çok sessizdi. Ne diyeceğini bilmediğini biliyordum. Rush ne gelmiş ne de telefon etmişti. Harlow da onu aramaya çalışmıştı. Sessizliğine ihtiyacım vardı. Bu konuda konuşmak istemiyordum.

Rosemary'ye dönmek, kulağa ilgi çekici gelmiyordu. Şu anda Rush'la arama mesafe koymayı da istiyordum. Rosemary, sadece onu daha çok özleyip düşünmeme neden olacaktı. Kapı

tklatılınca düşüncelerim bölündü ve kalkıp açtım. Dean karşımda bitkin bir şekilde duruyordu.

“Rush, Kiro’yu aramış ve Georgianna’yı çağırdığını söylemiş. Yakında gelecektir. Buraya ne zaman gelir emin değilim ve nerede olduğunu bile bilmiyorum. Kötü kalpli kraliçenin yolda olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm sadece.”

Tek duyduğum Rush’ın Kiro’yu aradığıydı. Gerisinin önemi yoktu. “Rush onu ne zaman aramış?” diye sordum.

“Bir saat kadar önce sanırım. Bana da şimdi söyledi.”

Rush iyiydi. Telefonu yanındaydı. Sadece bana cevap vermemeyi tercih ediyordu. Bir kez daha Nan’in daha önemli olduğu gerçeğiyle karşı karşıyaydım. Başımınla onaylayıp kapıyı kapadım.

Babamın numarasını bulana dek rehberi inceledim. İkinci çalışta telefonu açtı.

“Blair?” Şaşkın ses tonu, onu ne kadar seyrek aradığımı hatırlattı. Teknesindeki rüzgârın sesini duyabiliyordum.

Ağlamayı reddederek, “Babacığım. Buradan biraz uzaklaşmam lazım. Gelip seni ziyaret edebilir miyim?” diye sordum. Onu bir kere daha böyle aramıştım ve sonunda beni yüzüstü bırakmış olsa da gerçek mutluluğu bulduğumu sanmıştım. Artık o kadar emin değildim.

“Tabii ki. Sorun nedir?”

“Artık dayanamıyorum. Düşüncelerimi toparlayabileceğim bir yere gitmem gerek.”

“Key West Havaalanı’na gel, seni orada bekleyeceğim. Uçağının ne zaman iniş yapacağını söyle yeter.”

“Tamam, öğrenir öğrenmez seni ararım. Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etme. Ben senin babanım. Bu nedenle buradayım.”

Gözlerimi sıkıca yumup telefonu kapadım. Gerçekten Rush’ı terk edecektim. Kalbim bu düşünceyle kırılıyordu. Telefonumdaki Delta uygulamasında Los Angeles Havalimanı’ndan çıkan ilk uçağın Atlanta’ya gideceğini öğrendim. Key West’e gitmeden orada mola verirdim. Uçaktaki yerimi ayarladıktan sonra hızla kıyafetlerimi toplayıp bir taksi çağırdım.

Bir yetişkin olarak Rush’a not bırakmam gerektiğini biliyordum ama o anda ona fazlasıyla kızmuştım. Ona daha sonra mesaj atardım. Belki çağrılarima geri dönmeyi önemli olduğunu anladıktan sonra.

Evden çıkıp taksiye bindiğimde beni kimse görmedi. Bunun için şükrettim. Açıklama yapmak istemiyordum. Yapmak zorunda kalmamalıydım.

Rush

Georgianna Los Angeles'a gidiyordu. Nan'le birlikte, onu doktorun tavsiye ettiği kuruma yatırmaya gidecekti. Annemiz, muhtemelen buraya geldiğinde en popöler kurum olduğundan da emin olacaktı. Tıbbi anlamda en iyisi olduğundan ben zaten emin olmuştum. Georgianna, Nan'in zihinsel sağlığı yerine kurumun dışarıdan görünüşüyle daha çok ilgilenecekti. Nan'in sorunları vardı ve birilerinin ona yardım etmesi gerekiyordu. Benim ailemle ilgilenmem gerekiyordu. Kız kardeşimin sorumluluğunu üstlenmeye devam edemezdim.

Nan gözlerini açıp benimle konuşunca ona annemin yolda olduğunu söylemiştim. Tekrar uykuya daldığında telefonumu almaya gitmiştim. Harlow'un yanı sıra Blaire de beni birçok kez aramıştı. Onu endişelendirmiştim ve gönlünü almam gerekiyordu. Blaire'den gelen ilk mesaja tıkladım.

Harlow beni doktora getirdi. Kramp giriyordu. Beni ultrasona soktular ve bir odada gözlemliyorlar.

Midem altüst oldu. Bebek. Ah, Tanrım, hayır. Diğer mesajını açarken asansörlere doğru koşmaya başladım.

Neredesin?

HAYIR! Durumunun iyi olduğunu öğrenmem lazımdı.

İyi misin?

Siktir! O iyi miydi? Yeter. Artık ondan gelen başka mesajı okumayacaktım. Harlow'dan gelen ilk mesajı tıkladım.

Blaire'e kramp giriyor ve kanaması var. Onu doktoruma getirdim ve onu burada birkaç saat tutup gözlemleyerek durumunun iyi olduğundan emin olacaklar. Beni ara, sana nerede olduğumuzu söylerim.

Bu sekiz saat önce gelmişti. SİKTİR! Ayrıca Harlow'dan gelen tek mesajdı. Bu nedenle beni aramıştı. YETER ARTIK! YETER ARTIK! Blaire'i bu gece eve götürecektim.

Blaire'den aldığım son mesaj beş saat önce gönderilmişti. Neredeydi? Telefon numarasını tuşladım ama direkt sesli mesaj sistemine aktarıldım. Hastanede miydi? Hayır, hayır, hastanede olamazdı. Durumunun iyi olması lazımdı. Bebeğimizin durumunun da iyi olması lazımdı. Harlow'un numarasını tuşladım.

"Alo."

Otel kapısından koşarak geçip arabama giderken, "Ben Rush, Blaire nasıl, Blaire nerede? Telefonum yanımda değildi.

Tanrım, durumunun iyi olduğunu söyle bana. Lütfen," diye lafları sıraladım.

Harlow, "Durumu iyi. Sanırım senin için endişeleniyor ve belki... kırılmıştır," diye cevap verdi.

Boğazım düğümlendi ve yutkunmakta zorlandım. "Yoldayım. Lütfen ona yolda olduğumu söyle. Nan bir dünya ağrı kesici yutmuş ve ben de hastanede yanındaydım. Midesini yıkamaları gerekti," diye açıkladım. Blaire'in bana kızmasını istemiyordum ama daha önemlisi kırılmasını istemiyordum.

Harlow sadece, "Ah üzüldüm," diye karşılık verdi.

"Lütfen Blaire'e söyle. Yoldayım, geliyorum," diye tekrarladım.

"Akşam yemeğine inmedi. Ona bir tabak götürüp kapısını tıklattım ama cevap vermedi. Uyuyordur diye içeri girmek istemiyorum. Uzun bir gün geçirdi."

Yemek yemiyordu. Kapıya cevap vermiyordu. Ona bir şey olacağından, onu Nan'i bulduğum gibi bulacağımdan ödüm kopuyordu.

"Lütfen gidip kapıyı aç da onu kontrol et. İyi durumda olduğundan emin ol," diye yalvardım.

Bir duraksamadan sonra Harlow, "Tamam," diye cevapladı.

Telefonu kapayıp koltuğa fırlatırken Sunset Yolu'nda hızla yol alıyordum.

Evin ön kapısını açıp Harlow'un babamla birlikte antrede dikildiğini görünce donup kaldım.

Kıpırdamaya korkarak, "Ne?" diye sordum.

Harlow, "Gitmiş. Çantalarını da almış. Diğer odalarda da yok, kontrol ettim," diye cevap verdi.

Başımı sağa sola sallayıp içeri girdim. "Gitmiş mi? Gitmiş olamaz! Nereye gidecek ki?"

Dean, "Muhtemelen Nan'in saçmalıklarıyla ve kaçıp giden, onu burada bırakıp lanet telefonuna cevap vermeyen nişanlısıyla uğraşmayacağı bir yere. Benim tahminim bu. Sen aptal herifin tekisin, tıpkı benim gibi evlat," derken sesinden iğrendiği belli oluyordu, sonra yürüyüp gitti.

Harlow fısıldayarak, "Neden etrafta koşturup odaları kontrol ettiğimi ona söylemek zorunda kaldım. Beni yakaladı," diye fısıldadı.

"Not bırakmış mı?" diye sordum, telefon numarasını tekrar tuşlayınca sesli mesaj sistemine aktarıldım.

Harlow başını sağa sola salladı.

Yanından geçip tekrar koşmaya başlamadan önce basamakları ikişer ikişer çıktım. Gün kötü başlamıştı ve felakete dönüşüyordu. Yatak odasını açtığımda karşılaştığım sessizlik dizlerimin bağını çözdü. Bugün yattığı yerdeki izi görebiliyordum. Harlow haklıydı. Gitmişti. Blaire'den hiçbir iz kalmamıştı. Bana ihtiyacı olmuştu. Bebeğimizin de bana ihtiyacı olmuştu ve ben Nan'in yanındaydım, bir kez daha. Terk edilmeyi hak ediyordum.

Ardımdan kapıyı kapadıktan sonra sırtımı duvara yasladım ve yere çöküp ağladım. Nan'i kaybetme korkusuyla dehşete düşmüştüm ama Blaire'le bebeğimi kaybetme fikrine katlanamıyordum. Blaire'i hak etmiyordum. Ona hep yanında olacağıma dair söz vermiştim ancak ailem sürekli beni ondan

uzaklaştırıyordu. Artık bunun olmasına izin vermeyecektim. Ama ya çok geçse?

Başımı sallayıp yüzümdeki gözyaşlarını sildim. Onu bulacak ve ona yalvaracaktım. Ayaklarına kapanacaktım. Ne yapılması gerekiyorsa yapacaktım. Sonra onu bir daha asla bırakmayacaktım. Hiç kimse için.

Blaire

Babam, “İşte burası. Pek gösterişli değil ama bana ait,” derken ufak bir kabini olan, içinde tek bir yatak olduğundan emin olduğum tekneye adım attı. İçeride bir tür koltuk da olacağını umuyordum.

Uçaktan inip ufak havaalanına vardığımda Abe’in beni beklediğini görünce çok rahatlamıştım. Gelmeyecek bir adamı görmek için biriktirdiğim paranın sonunu uçak biletlerine harcadığımdan korkuyordum. Bu sefer yanımda olmayı başarmıştı.

“İyi haber, iki ranza ile çift kişilik bir yatağımın olması. Ben ranzada yatarım, sen de yatağı alabilirsin. Bebekle ikiniz için daha rahat olur. Senin için bir şeyler de aldım. Hoşuna gittiğini bildiğim bazı şeyler. Buzdolabı ufakık bir şey ama soğuk şeyleri tutmak için içi buz dolu bir dondurucum da var.

Eski teknede dikilirken babamın yaptığı değişiklikleri gördüm. En sevdiği balıkçı şapkası, annemin ben ufak bir kızken ona Babalar Günü’nde hediye ettiği şapka kabinin girişindeki askıdaydı. Valerie’yle bir Noel’de onun için satın aldığımız olta takımı, Kuzey Carolina’ya gittiğimiz bir tatilde aldığı oltaıyla birlikte köşede duruyordu. Hâlâ bunları sakladığını bilmiyordum.

Ona bakmak için dönerken, "Burası mükemmel, baba. Gel-meme izin verdiğin için teşekkürler. Sadece biraz uzaklaşmam gerekiyordu," dedim.

Biyağının ve sakalının kısaltılması gerekiyordu ama yine de dudaklarını büzdüğünü görebiliyordum. "Sorun ne Blaire? Bir hafta önce çok mutlu görünüyordun. İşler bu kadar çabuk mu bozuldu?"

Henüz bu konudan bahsetmek istemiyordum. "Uçakta uyudum ama pek iyi sayılmazdı. Yatağa girmeyeli yirmi dört saatten fazla oluyor. Önce biraz kestirebilir miyim?" diye sordum.

Babam yorgun olduğumu duyunca daha üzülmüş gibiydi. "Kendini böyle zorlamamalıydın. Neden tüm gece yolculuk yaptın? Neyse boş ver, bana daha sonra anlatırsın. İçeri gir, arka odaya girmek için de şu basamaklardan in. Ben çantayı getiririm. Pek yer yok ama idare edebiliriz."

Ufak banyoda yıkanmak ya da kıyafetlerimi değiştirmek için çabalamayı düşünmüyordum. Herhangi bir şey için çabalamayacak kadar yorgundum. Ona, "Sadece biraz uyumam lazım," diye güvence verdim.

Yatak tüm "yatak odasını" kaplıyordu. Her duvara dokunuyordu. Kapıdan girerken üstüne çıkıp ayakkabılarımı çıkardıktan sonra kıvrılıp hızla uykuya daldım.

Uyandığımda ikindi olmuştu. Teknenin nazik sallantısı huzur vericiydi. Sallantıdan rahatsız olmadığımı minnettardım. Yoksa çok kötü olurdu. Gerilip oturdum ve cebimdeki telefonumu açtım. Bu anı geciktiriyordum. Rush şimdiye kadar gittiğimi öğrenmiş ve üzülmüş olmalıydı. Henüz onunla uğraşmaya hazır değildim. Hâlâ ne yapacağıma karar vermek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Telefonumu açtığımda sesli ya da yazılı mesajlarımı kontrol etmedim. Tekrar cebime sokup güverteye çıkmak için yukarı tırmandım. Babam yoktu ama havaalanındayken limanda bir işi olduğunu ve öğleden sonra gitmesi gerektiğini söylemişti. Bunun karşılığında teknesini burada bedava tutmasına izin veriyorlardı.

Ufak buzdolabında birkaç şişe su vardı ve ben de tekini alıp babamın buzdolabının üstüne koyduğu sepetten bir muz kaparak güneşin altında oturmaya gittim. Hava güneşliydi ama esiyordu. Los Angeles havasına benziyordu.

Derinden gelen bir ses arkamdan, "Abe teknesinde olduğunu biliyor mu? Yeni yetişkin olmuş kadınlarla takılacak biri gibi gelmemiştin bana," dedi. Döndüğümde babamın teknesinin yanına demir atmış bir diğer teknede duran, yirmili yaşlarının ortasında görünen bir adamla karşılaştım. Üstsüzdü ve kotu kalçasından sarkıyordu. İnsan gücü gerektiren bir iş yaptığı belliydi. İnce uzundu ama güçlüydü. Uzun kahverengi saç güneşte ağarmıştı ve atkuyruğu yapılmıştı. Birkaç saç teli dağılmıştı. Gözlerini göremiyordum çünkü pilot gözlüğü takıyordu.

Pis pis gülerek, "Konuşabiliyor musun?" diye sordu ve elindeki su şişesinden bir yudum içti.

Biraz irkilip, "Evet," diye karşılık verdim. Babamın komşuları olacağını düşünmemiştim. Sonuçta bu bir tekneydi. Kaç kişi teknede yaşıyordu ki?

"Abe nerede? Yoksa sen tekneye izinsiz mi girdin?" Israrla soru sormaya devam ediyordu.

"Bilmiyorum. Ben uyandığımda gitmişti," diye cevap verdim.

Adam tek kaşını kaldırdı. "Yani burada olduğunu bilmiyor mu?"

Kendini ne sanıyordu, polis mi? "Abe benim babam. Burada olduğumun gayet farkında," diye cevap verdiğimde sesim istediğimden daha öfkeli çıkmıştı.

Yüzünde bir gülücük belirdi, mükemmel derecede beyaz dişleri vardı. Böyle saçları olan ve teknede yaşayan bir adamdan beklemezdim. "Sen Blaire'sin. Tanıştığımıza memnun oldum. Adım Kaptan," diye karşılık verdi ve su şişesinden bir yudum daha aldı.

Kendime engel olamayarak, "Kaptan mı?" diye sordum. Kulağa kaba geldiğini biliyordum.

"Evet," diye cevapladı.

"Bu... garip bir isim," diye karşılık verdim.

Hafif bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz. On altı yaşından beri bu teknede yaşıyorum. On sene eder. Herhangi biri kaptan olacaksa, o ben olmalıyım sanırım." Bana göz kırptı, sonra dönüp kabinine girdi.

Tekrar yalnız kalınca sırtımı yaslayıp bacaklarımı önümdeki ters çevrilmiş kovaya attım. Telefonum çalmaya başlayınca, baksam mı diye düşündüm. Rush'sa, telefonu açmak isteyecektim. Belki de zamanı gelmişti. Beni nerede bulabileceğini bilmesi gerekiyordu.

Baktığımda tabii ki ekranda Rush'ın adı çıktı. Cevaplamak için dokunup telefonu kulağıma götürdüm. Ona ne diyeceğimden emin değildim. Kaçtığımda duygusal anlamda enkazdım. Mesafeye ve zaman ihtiyacım vardı. Şimdi de onu özlüyordum. Bana ihtiyaç duyduğunda yanında olamazken onunla nasıl evlenebilirdim? Ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmazsa, moralim hep böyle bozulacak mıydı?

"Blaire? Lütfen bana telefonu açtığını söyle," diyen Rush'ın sesi telaşlıydı. Kendimi suçlu hissettim.

"Benim," diye cevap verdim.

"Neredesin, bebeğim? Lütfen bana nerede olduğunu söyle. Yemin ederim seni bir daha yalmz bırakmayacağım. Kız kardeşimin pisliğiyle uğraşmaktan ve ebeveynleri umursamazken ona ana baba olmaktan bıktım artık. Sana ihtiyacım var sadece. Lütfen, neredesin? Ben Rosemary'deyim ama sen yoksun." Çok endişelenmişti. Onu korkutmuştum. Boğazım düğümlendi ve gözlerim sızladı.

"Babamla Key West'teyim," diye cevap verdim.

"Siktir. Seni almak için havaalarına geldi mi? Teknesinde mi kalıyorsun? Karnını doyuruyor mu?" Rush bunca sorunun arasında duraksayıp derin bir nefes aldı. Kendini yatıştırmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Beni almaya geldi ve ben iyiyim. Ben buraya gelmeden önce alışveriş yapmış, yani yemek yedim," dedikten sonra duraksayıp gözyaşlarına engel olmak için gözlerimi sımsıkı yumdum. Ağlamak istemiyordum. Ağladığımı duyarsa Rush iyice delirirdi. "Üzgünüm. Moralim bozuktu ve her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Moralinin bozulduğunu biliyorum. Çok haklısın. Bensiz korkular yaşadın ve ben de bu nedenle kendimden nefret ediyorum. Beni terk etmen gerekirdi. Lanet olsun, ben olsam terk ederdim," deyip duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Seni almaya gelebilir miyim? Lütfen? Sana ihtiyacım var, Blaire."

Hep böyle mi olacaktı? Hep önem sırasında Nan'den sonra mı gelecektim? Bebeğimiz de mi öyle olacaktı? Onunla işinin

bittiğine inanıyordu ama ben gerçekleri biliyordum. Kız kardeşini seviyordu ve ihtiyacı olduğunda onu görmezden gelirse kahrolurdu. Sanırım kendime onsuz yaşayıp yaşamayacağımı sormam gerekiyordu.

Hayır. İşte bu kadar basitti. Kalbim hâlâ dün bebekle benim yanımda olmadığı için sızlasa da ona ihtiyacım vardı, hâlâ onsuz bir hayatı hayal edemiyordum.

"Nan aşırı dozda ilaç içmiş. Onu bir otel odasında baygın buldum. Sağlık görevlileriyle birlikte onu aceleyle hastaneye taşıırken telefonumu odasında bıraktım. Bu nedenle aradığında açmadım. Çok üzgünüm, Blaire. Çok pis üzgünüm." Sesindeki yalvaran ton kalbimi sızlattı. Bu kadar ciddi bir şey olduğunu bilmem gerekirdi. Rush telefon ettiğimde ve mesaj attığımda daima cevap verirdi.

"Nan iyi mi?" diye sordum. Nan'i değil, Rush'ı önemsemediğim için.

"Evet. Midesini yıkadılar. Annem onu yardım alabilsin diye Montana'daki bir merkeze götürüyor. Onu kontrol etmeye çalışıp duramam. Dikkatimi sana ve bebeğimize yöneltmeliyim."

Babam tekneye girerken kafamı kaldırıp baktım. Bir elinde bir kesekâğıdı, diğer elinde de bir şişe buzlu çay vardı. Henüz onu yalnız bırakmaya hazır değildim. Buraya yeni gelmiştim ve onu mutlu görmek hoşuma gidiyordu. Ya da en azından hayatından memnun olduğunu görmek.

Tartışacağını bildiğim halde, "Bir süreliğine babamla kalmak istiyorum," dedim. Onu deli gibi özlüyordum ve onun da öyle hissettiğini biliyordum.

"Tamam. Ben de ziyarete gelebilir miyim?" diye sordu.

Babam beni izliyordu ve dudaklarına ufak bir tebessüm kondu. Ona Rush'ın ne sorduğunu söylememe gerek yoktu. Zaten biliyordu. "Çocuğa gelmesini söyle. Bir kişiyi daha kaldırarak yer var."

"İyi olur. Seni özledim," diye cevap verdim.

Rush iç çekti. "Tanrım, bebeğim, ben de seni özledim. Hem de çok fena. Uçak bileti bulur bulmaz orada olacağım."

Rush

Blaire'in yanına gitmem gerekiyordu. Ona sarılmam ve kendimi onu kaybetmediğime, bebeğimizle durumlarının iyi olduğuna ikna etmem gerekiyordu. Sonra onu eve dönmeye ve hemen benimle evlenmeye ikna edecektim. Artık beklemek istemiyordum. Bu kadar beklemem de gereksizdi.

Uçak otuz dakika erken iniş yapmıştı. Planlanandan daha önce kalkmıştık. Yanında olacağımı söylediğim vakte kadar beklemek ve onun havaalanına tek başına gelmesini de istemiyordum. Bir taksi çağırıp beni limana götürmesini söyledim. Abe'in teknesini tek başıma bulacaktım. Key West büyük bir yer değildi. O daha yola çıkmadan onu bulacaktım.

Demir atmış teknelerin sıralandığı limana adım atınca Blaire'in ya da Abe'in izini aradım. Onu aramıştım ama direkt sesli mesaj sistemine aktarılmıştım. Burada yelkenli tekneler, balıkçı tekneleri, hatta ev-tekneler vardı. Birçoğunda insanlar yaşıyordu. Limanın ucuna yanaşırken teknesinin kıçında diki-len bir adam gördüm. Kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuş, yanındaki tekneye bakıyordu. Abe Wynn'in teknesinin nerede olduğunu soracaktım ki nereye baktığını gördüm.

Uzun sarı saçlar beline değiyor ve rüzgârda dalgalanıyordu. Üzerine giydiği tanıdık yazlık elbise, son zamanlarda favorilerinden biriydi çünkü hâlâ üzerine olan birkaç şeyden biriydi. Geçen haftalarda büyüyen ufak karnı daha fazla yer kaplıyordu ve elbise tercih ettiğimden kısaydı. Onu tekrar görünce kendimi yine tamamlanmış hissettim... Ta ki üstsüz adamın baktığı şeyin o olduğunu anlayana dek. O fark etmedi çünkü sırtı bana dö-nüktü ve batan güneşin çeşitli renklerle donattığı berrak mavi suya bakıyordu. Ama ben görmüştüm.

İçimdeki mağara adamı, adamı teknesinden çekip suya fırlatmak istiyordu. Bunu yapamazdım gerçi. Bana ait olan şeye baktığını fark ettiğimde ne kadar öfkelensem de nedenini anlıyordum. Blaire nefes kesiciydi. Ben de durup gözlerimi ona dikmek istiyordum.

Mağara adamının aklına gelen diğeri yapıp babasının teknesine gittim, içeri atladım, sonra o daha dönüp kim olduğumu anlayamadan onu kollarımın arasına aldım.

Memnuniyetle iç çekip, "Rush," deyince mağara adamı göğsüme yükleniyor gibiydi. Ben olduğumu biliyordu. İşte buna bayılıyordum. Burnumu boynuna gömüp derin bir nefes aldım. O kadar güzel kokuyordu ki. Bugün tatlı kokusu denizle birleşmişti. Onu cırılçılak soyup her yeri deniz gibi mi kokuyor, bakmak istedim.

Bebeğimizin hâlâ iyi olduğunu kendime hatırlatmak için iki elimi de karnına koydum. Sağlıklıydı ve Blaire iyiydi. Ne zaman kanaması olduğunu ve vücuduna kramp girdiğini düşünsem kalbim duracak gibi oluyordu. Oradan uzaklaşabilmek için Nan'i kontrol altına almak adına son günlerde resmen onu bir başına bırakmıştım. Blaire'e söylediğim son sözler sertti ve

gittiğini fark ettiğimde tek düşünebildiğim buydu. Söylediklerim yüzünden mi karnına kramp girmişti? Onu hak etmiyordum ama gitmesine de izin vermeyecektim. Kulaklarıma tanıdık gelse de, “Üzgünüm. Blaire, çok pis üzgünüm. Seni seviyorum. Bu bir daha asla olmayacak,” diye söz verdim. Daha önce de bunları söylediğimi fark ettiğimde irkildim. Los Angeles’a hiç gitmemeliydim.

Sadece, “Seni seviyorum,” diye karşılık verdi.

“Ben de seni seviyorum,” diye cevap verip ona sarılırken suyun üstündeki güneşin batışını izledik.

Nihayet akşam olduğunda başımı kulağına eğdim. “Bu gece kalabileceğimiz bir otel var mı? Sana ihtiyacım olacak ve bu, sessiz olmayacak.”

Blaire kollarımın arasında dönüp kollarını belime doladı. Yeşil gözleri neşeyle parlıyordu. “Sessiz olabilirim,” diye cevap verdi.

Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına attım, sonra elimi çenesinde gezdirip yumuşak, dolgun alt dudağını hissettim. “Ben olamam.”

Ağzının iki kenarı da memnun olduğunu belirten bir gülücükle kıvrıldı ve beni öpmek için parmak uçlarında yükseldi. “Edepsiz laflarını kulağıma fısıldayabilirsin,” diye yanıtladı.

Alt dudağını ağzıma çekip emdikten sonra tadına bakmak için dilimi ağzına soktum. Kollarıma yapışıp hafifçe inledi ve bana yaslandı. Siktir, bu gece sessiz olmamın imkânı yoktu. “Babanın, tatlı vajinanın tadına bakarken inlememi ve içine boşaldığımda adını haykırmamı duymasını istemiyorsan, bir otele ihtiyacımız olacak.”

Blaire vücudunu bana iyice yasladı ve ağzından bir inilti daha kaçtı. "Tanrım, Rush. Yemin ederim, böyle konuşmaya devam edersen burada orgazm olacağım."

Kalçasını avuçlayıp onu kendime çektikten sonra ağzına yapıştım. O kadar baştan çıktıysa ve kelimeler onu rahatlatırsa, o halde ben de böyle olmasını sağlayacaktım.

Yüksek sesle öksürülünce Blaire kollarımın arasına donup kaldı, sonra yavaşça geri çekilip omzumun üstünden baktı. Yanakları pespembe kesildi ve başını göğsüme sakladı. Bana yaslanarak saklanması, aklımı yitirmeme engel olan tek şeydi. Onun bizi birlikte görmesinden utanması hoşuma gitmemiştir.

Omzumun üzerinden bakınca geldiğimde onu izleyen adamı gördüm. Blaire'i tekrar kollarımın arasına alınca etrafımızdaki her şeyi unutmuştum. Önemi olacağından da değildi. Bana ait olduğunu bilmesini istiyordum. Herkesin bilmesini istiyordum.

Adam pis pis gülüp bir sigara yakarak, "Bir oda bulmak isteyebilirsiniz diye düşündüm," dedi.

"Biz böyle iyiyiz. Belki de sen başka bir yöne bakmalısın," diye karşılık verdim. Uyaran bir ses tonuyla konuşmaya özen gösterdim.

Adam kıs kıs gülüp duman üfledi. "Güneşin batışını izlemeyi severim. Bir adamın kendi teknesinden böylesine güzel bir şeyi izleyememesi üzücü olurdu."

Kollarımdaki Blaire'e bakarken gözlerinin parlaması kanımı fokurdattı. Blaire gerildiğimi hissetmiş olacak ki arında bana yapışıp göğsüme bir öpücük kondurdu. Sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Haydi, içeri girelim. Seninle biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Ona bakınca rahatladım. Bana aitti. Sakinleşmem gerekiyordu. "Önce sen."

Blaire iki kolumu da tutup beni ufak mutfağa çekti. Tekneye açılan kapıyı görebiliyordum ve Blaire'le orada kalma fikri çok ilgi çekiciydi. "Baban ne zaman gelir?" diye sorarken onu merdivenlere götürdüm.

Kıkırdayarak, "Emin değilim," diye cevap verdi.

"Bu yatak odasının kapısında kilit var mı?"

Blaire

“Evet ama babamın ne zaman geleceğinden emin değilim. Öylece odaya giremeyiz,” diye cevap verirken ona kahkahalarla gülmeden duramadım.

“Tatlı Blaire, seni çok hızlı bir şekilde içeri sokmazsam, babandan başka kişiler de seks yaptığımızı bilecek. Şu anda şu ufak mutfak masası da gayet güzel görünüyor.”

Beni aşağıdaki odaya sokarken beklentiyle titredim.

Küçük odaya bakarken, “Sadece yatak var,” dedi. “Harika.”

Dağınık yatağa çıktım ve o da peşimden geldikten sonra kapıyı kapayıp kilitledi. Edepsiz konuşmaları ve azgınlığım beni öylesine etkilemişti ki rahatlamam için pek bir şeye gerek kalmayacaktı. Bana dokunmasına ihtiyacım vardı ve bu nedenle titriyordum.

Yazlık elbiseme bakarak, “Çıkar,” dedi.

Elbisenin ucundan tutup başımdan geçirdikten sonra yatağın ucuna fırlattım. Sutyen giymekle uğraşmamıştım ama külotum vardı. Göğüslerimi görünce gözleri parladı. Şiş karnımın beni daha az arzulamasına neden olmadığını bilmeye bayılıyordum. Hatta artık beni daha çekici buluyordu.

Tişörtünü çıkardıktan sonra öntümde eğildi. Büyük elle-riyle göğüslerimi avuçlayıp uçlarına dokunarak inlememe ve ellerine yaslanmama neden oldu. Ellerini aşağı indirip karnımı tutarak nazikçe okşayana dek ilerledi. Sesinden okunan hayret ve minnettarlıkla, "Bana ait," dedi.

Sonra elleri bacaklarımın ve hâlâ üzerimdeki külotumun arasından kaydı. Ne kadar baştan çıktığımı keşfetti. İnlerek, "Hımm, tatlı Blaire'imın bana ihtiyacı var. Bu hoşuma gidiyor. Çok pis hoşuma gidiyor," dedi ve beni yatağı yatırdıktan sonra külotumu çıkardı. Başparmağını ayaklarımda gezdirdikten sonra elleriyle bileklerimi kavrayıp omuzlarına çekti.

"Rush." Onu daha başlamadan durdurmaya çalışıyordum çünkü içime girmesini istiyordum. Ama dili bacak arama girdi ve klitorisime kadar çıkarak mantıklı düşüncelerimi yok etti. Çarşafı avuçlayıp adını haykırarak yüzüne doğru gerildim. Artık beni kimin duyduğı umurunda değildi. Ağzındaki pürüzsüz metal, şişmiş cinsel organıma değip dururken klitorisimi tahrik ediyordu.

"Çok tatlı," diye mırıldanınca dağıldım. Vücudum kasılıyordu ve adını komşularımızın duyabileceğı kadar yüksek sesle bağırdığımdan emindim. Gözlerini tekrar açabildiğimde çıplaktı ve bacaklarıımın arasına giriyordu.

Darbesini karşılamak için vücudumu kaldırdım ve bu sefer adımı o fısıldarken, yüzünün zevkle kasılmasını izledim.

Rush uzanıp darbelerini karşılayabilmem için kalçamı kaldırdığında içime sabit bir ritimle girip çıkıyordu. Zevkin yoğunlaştığını hissettim ve tekrar hissedebilmek için hareketlendim. Vücudumu yukarı çekebilmek için kollarını tutup kalçamı kaldırmaya başladım.

Rush durup beni geri itti, üstüme doğru çıkarken yavaşladı. Dudakları dudaklarımdaydı ve beni sanki hiç vakit kısıtlaması yokmuş gibi öpmeye başladığında bir diğer orgazma çok yaklaştım. Dili dilimde gezdi, dillerimiz birbirine dolandı, sonra dudaklarımı yalayıp ağzımın kenarına ufak öpücükler kondurup üst dudağıma emdi. "Beni bir daha terk etme. Seni kaybedemem," diye yalvardı.

Kalçası hareket edip son bir kez daha içime yüklenirken inledi. Dağıldım, ona tutunup istediği her şey için söz verdim. Boşalırken bağırınca tekrar zirveye çıktım.

Nefes almayı başardığımda Rush beni kollarının arasına almış, başını boynuma gömmüştü. Ilık nefesi hem gıcıkıyor hem de yatıştırıyordu.

Boğuk bir fısıltıyla, "Seni seviyorum. Çok pis seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum. Çok pis seviyorum," diye karşılık verirken mutlulukla gülümsedim.

Kıs kıs güldü ama bana bakmadı. Yüzü gömdüğü yerdeydi. "Sana tekrar ihtiyacım olacak. Üzgünüm," dedi.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıp yüzünü görebilmek için geri çekildim. "Neden üzgünsün?"

"Çünkü bu gece doymayabilirim. Çok uzun bir yirmi dört saat geçirdim."

"Yani tekrar mı istiyorsun?" diye sordum.

Rush ellerini bacaklarımın arasına soktu. "Evet bebeğim, istiyorum."

Babamın tekneye geldiğini duyduğumda Rush uyuyordu. Tüm aksiyonu kaçırdığına seviniyordum. Rush sonunda yorgun

düşüp uyumuştı. Gerçi ben tamamıyla tatmin olmuşum. Babamın dönmesini beklemek istediğim için uykuyla savaşıyordum. Yazlık elbisemi kapıp Rush'ın kollarının arasından sıyrıldıktan sonra üstüme geçirdim. Ona Rush'ın burada olduğunu söylemem gerekiyordu. Ona pek bir şey söylememiştim, yani biraz açıklama duymaya ihtiyacı vardı.

Kapının kilidini açıp hâlâ huzurla uyuyan Rush'a baktım. Yataktan hafifçe kalkıp odadan çıkarak merdivenlerde parmak ucunda yürüdüm. Babam mutfak masasında oturmuş, kendine bir bardak süt dolduruyordu. Bana bakıp gülümsedi.

"Seni uyandırmak istemedim," dedi.

"Sen uyandırmadın ki. Uyanıktım," diye karşılık verdim. Sesimizin alt kata ulaşamayacağı teknenin ucuna, dışarıya doğru başımı salladım. "Konuşabilir miyiz?"

Babam merdivenlere doğru bakıp kaşlarını çattı, sonra başıyla onaylayıp kamaradan çıkmak için ayağa kalktı.

Babama bakmak için dönmeden önce söyleyeceklerimiz duyulmasın diye kamaranın kapısını kapadım. "Rush burada," diye açıkladım. "Uyuyor."

Babamın anladığı yüzünden okunuyordu ve başını salladı. "İyi. Çocuğun seni gelip alacak kadar akıllı olmasına sevindim."

Rush'ı severdi. Zaten en başında beni Rush'ın önüne atmıştı. Onayladığına memnundum. Bu, işleri hayli kolaylaştırıyordu. Babamla ilişkimizi yürütmek istiyordum ve Rush uzun zamandır ondan pek hazzetmiyordu.

"Ailesi yüzünden oradan ayrılmıştım. Özellikle de Nan yüzünden. O... bazen fazla geliyor."

"Tam bir kâbus. Kızım değil; açıkça konuşabilirsin. Babasından ciddi ilgi görmeye ihtiyacı olduğunu anlayacak kadar uzun süre yanında kaldım."

Başımla onaylayıp tahta banka kuruldum, sonra bağdaş kurdum. "Ondan nefret etmek istemiyorum çünkü Rush onu seviyor. Zor oluyor gerçi. Nan onu elimden almaya niyetli. Bazen kazanacağını düşünüyorum."

Babam rengi solmuş bir şezlonga oturdu. "Çocuk seni daha çok seviyor. Seni hep daha çok sevecek. Bunu herkes anlayabilir, bebeğim. Sadece Nan'e fırsat vermemeyi öğrenmelisin."

"Deniyorum. Ama Nan'in ona ihtiyacı olduğunda Rush gidiyor. Çoğunlukla da ona ihtiyaç duymama rağmen. O da ima kazanıyor. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ve bencillik ediyorum ama beni seçmesine ihtiyacım var. Beni ve bebeğimizi herkese tercih etmesine. Ben... bunu yapar mı bilemiyorum." Kelimeleri yüksek sesle söyleyince boğazım düğümlendi. En kötü korkumu itiraf etmek zordu. Fakat birilerinin beni dinlemesine ihtiyacım vardı.

"Sen, bir numara olmayı hak ediyorsun. Benim yüzümden başından çok şey geçti ve artık bir adamın çıkıp seni dünyanın en önemli insanı gibi hissettirmesinin vakti geldi. Bencillik değil bu. Normal bir şey. Kız kardeşi de babasız kalmanın acısını öfkeli, şımarık bir kaltak olarak çıkarıyor. Sen daha beterini yaşadın. Kız kardeşini, babanı ve anneni kaybettin. O kızın anlayabileceğinden çok daha fazla acı çektin ama hâlâ sevebiliyorsun. Hâlâ affediyorsun ve güçlüsün. Muhteşem bir anne ve eş olacaksın." Babam yavaşça iç çekti. "Rush hayatı boyunca Nan'i çocuğu gibi gördü. Onu büyüttü. Artık Nan bir yetişkin ve Rush'ın onun peşini bırakmasının vakti geldi. Bunu nasıl yapacağını keşfetmeye çalışıyor ve bence bir yolunu bulacak. Seni seviyor. Sevdiğini biliyorum. Aptallar bile bunu yüzünden okuyabilir."

Haklı olduğunu umdum. "Onu, hep Nan'i seçse bile affedecek kadar çok sevdiğimden korkuyorum."

Babam başıyla onaylayıp uzanarak dirseklerini dizlerine dayadı. "Sanırım böyle bir şey olduğunda Rosemary'ye gelip ağzını burnunu kırarım. Beni ara yeter. Daima gelip seni alırım."

Rush'ı benim için dövmekten bahsedince yüzündeki samimi ifadeye karşılık gülümsedim. Bu, çocukken sevdiğim adamdı. İlk kez buluştuğumuzda Cain'i av tüfeğiyle tehdit eden adamdı. Yanına gidip kollarımı boynuna doladım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum, Blaire."

Yüksek sesle öksürülünce dönüp daha önce gördüğüm şu adamı, yine teknesinde dikilmiş bizi izlerken buldum. Beni korkutmaya başlıyordu. En azından bu sefer üzerinde gömlek vardı; düğmeleri iliklenmemiş ve önü açık olsa da.

Babam, "İyi akşamlar Kaptan," diye seslendi ve adam da selamlamak için bira şişesini kaldırdı.

"İyi akşamlar," diye karşılık verdi. Ama gitmedi. Orada öylece durdu.

Babam, "Bu Blaire. Kızım," dedi.

Abe'e, "Daha önce tanışmıştık," dedi ve bana göz kırptı. Anında rahatsız oldum. Rush bana göz kırpmasından hoşlanmazdı. Belki de birkaç gün boyunca burada kalmamalıydık. Hamileydim. Bunu göremiyor muydu? Neden hamile bir kadınla flört ediyordu ki?

Babam, "Ah, iyi o zaman, iyi. Tanıştığınıza sevindim," derken sesi gergindi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bu adam tehlikeli miydi?

Kabinin kapısı açıldı ve uykudan uyanan Rush dışarı çıktı. Bu sefer üstsüzdü ve kotunun düğmeleri açıktı. İç çamaşırı giydiğinden bile şüpheliydim. Sanki henüz uyanmış, etrafta olmadığını fark etmiş ve kotunu çekip beni bulmaya gelmişti.

Gözleri önce bana, sonra Kaptan'a, sonra tekrar bana çevrildi. Yüzünü öfkeyle asması beni şaşırttı. Adamın bana göz kırptığını görmemişti, değil mi?

Uykulu bir şekilde, "Merhaba Abe," derken yanıma gelip beni kendine çekti. Evet, kesinlikle beni sahipleniyordu. Neden tehdit altında hissediyordu ki? Tamamıyla bağımlısı olduğumu anlayamıyor muydu?

Abe, "Rush. Blaire'i gördüğüm için gerçekten mutlu olsam da onu almaya gelecek kadar akıllı olduğuna sevindim," dedi. Ses tonundaki uyarı ortadaydı. Rush'a, öncelik sırasında ikinci olduğumu hissetmekten hoşlanmadığını anlatıyordu.

Rush başıyla onaylayıp dudaklarını başıma dayadı. Babama, "Bir daha olmayacak," dedi.

Babam başını salladı. "İyi. Bir dahaki sefere bu kadar anlayışlı olmam," dedi.

Kaptan hâlâ orada durup bizi izlerken, "Yeni evliler mi?" diye sordu.

Rush gerildi ve ben de onu sakinleştirmek için iyice sokuldum. Yeni evlilerden olmak isterdi. İlişkimizin birisi tarafından sorgulanması onu rahatsız etmişti.

Babam, "Nişanlılar," diye açıkladı.

Kaptan, bira şişesini sanki karnımı gösterir gibi uzattı. "İşleri biraz aceleye getirdiniz galiba?" Ses tonundaki suçlamaya karşılık ben tutmadan Rush harekete geçti. Anında etrafımdan dolanıp teknede ilerledi. Uzanıp Rush'ın kolunu tuttuğumda teknedeki inmek için adım atıyordu.

Babam ondan duymaya alışkın olmadığım yüksek bir sesle, "Pekâlâ, dur bakalım," dedi. "Bekleyip gözlerden uzakta bir yerde Blaire'e açıklayacaktım ama görünüşe göre şimdi yapmam

gerekiyor. Rush'ı öfkeliendirmeyi başardığın için." Kaptan'a rahatsız olduğunu gösteren bir bakış attı.

Neden bahsediyordu? Ne tür bir açıklama yapacaktı?

Rush olduğu yerde durup babama baktı. "Blair'le kimse bu şekilde konuşamaz. Kim olduğu hiç umurumda değil."

Kaptan sıkıldığını belli eden bir tonda lafları yayarak "Blair'le konuşmuyordum. Seninle konuşuyordum," dedi ve birasından bir yudum daha aldı.

İki elimi de Rush'ın koluna dolayıp sabitledim.

Babam, "Bu kadarı yeter, evlat," diyerek Kaptan'ı tersledi. Terlemesine bile gerek kalmadan babamın canını acıtabilecek bir adam olduğunu, evladı olamayacak yaşta olduğunu söylemek isterdim. Komşularıyla dostça geçinmesini tercih ederdim.

Kaptan iki elini de kaldırıp omuz silkti. "İyi," diye karşılık verdi. Bu kadar kolay geri çekilmesi beni şaşırtmıştı.

Babam iç çekip bana baktı. "Oturmak isteyebilirsin," dedi.

Bunu duymak istediğimden emin değildim. Neden oturmaya ihtiyaç duyacaktım ki? Rush oturup beni kucağına aldı ve kollarını belime doladı.

Babam, Kaptan'a bakıp kaşlarını çatı. Bana söyleyeceği her neyse, söylemek istemiyordu. Bu nedenle gergindim.

"On altı yaşındayken lisedeki kız arkadaşımı hamile bıraktım," diye başladı ve ben de Rush'ın kollarını yakalayıp sıkıca tutundum. "Becca Lynn anne olmaya hazır değildi ve ben de kesinlikle baba olmaya hazır değildim. Bebeği evlatlık vermeye karar verdik. Becca Lynn'in ebeveynleri, bebeğe uygun anne baba bulma konusunu hallettiler, sonra bebek doğdu ve konu kapandı. İlişkiye devam etmedik. Hamile kalması ve yaşananlar nedeniyle ayrıldık. Mezuniyetten sonra batı yakasındaki bir üniversiteye gitti, ben de Georgia'ya gittim. Onu bir daha

görmedim," dedi ve devam etmeden önce iç çekip bir an bana baktı. Rush'ın beni saran kolları gerildi, ben de ona tutunuyordum. Bu konunun nereye varacağından henüz emin değildim ama bir fikrim vardı.

"Seninle Valerie doğduktan sonra ne kadar kıymetli olduğunuzu anladım. İkinizi de o kadar çok sevdim ki bir gece kendimden geçip annene Becca Lynn'den olan bebeği ve ondan sekiz yıl önce vazgeçtiğimi anlattım. İlk defa istemediğimi düşündüğüm bir çocuğu kaybettiğim için üzüliyordum. Annen, çocuğumu bulmayı kafasına koydu. Senelerce aradı. Sürekli çıkmazlara sürükleniyordu. Sonunda ben vazgeçtim. O asla vazgeçmedi." Babam hüznle kahkaha attı. "Sonra geçen sene, annenin kiraladığı dedektif beni aradı, bir ipucu yakalamıştı. Bunu beklemiyordum. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilemiyordum. Çocuk artık yetişkindi. Bir anlamı kalmadığından emindim. Ardından bir telefon daha geldi. Oğlum benimle tanışmak istiyordu."

Kaptan'a bakmak için Rush'ın kollarının arasında döndüm. Teknesine yaslanmış, suya bakıyordu ama dinliyordu da. Vücudu gergindi. Bekliyordu. Yoksa o... Bir ağabeyim mi vardı?

"Seninle ilgili olanlar oldu ve temize çıktım. En başından başlamaya ihtiyacım vardı. Hayatımın geri kalanını doğru şekilde geçirmeye ihtiyacım vardı çünkü o noktaya kadar çok hata yapmıştım. Hayatımda başıma gelen en iyi şey, anneni sevmek ve seninle Valerie'ye sahip olmaktı. Böylece oğlumu aradım ve onunla tanışmak için güneye geldim." Duraksayıp Kaptan'a başını salladı. "Kaptan olarak da bilinen River Joshua Kipling, ağabeyin."

Rush, "Siktir," diye fısıldadı, ben de öyle demek istiyordum. Babamın sırlarının sonu gelmeyecek miydi?

“Kaptan, annenin bana son armağını. Onu bulmak için bu kadar azimli olmasaydı, asla onu tanıyacak şansım olmazdı.”

Babam sandığım kadar yalnız değildi. Öfkeli ya da dargın değildim... Ben... mutluydum. Rahatlamıştım. Kefaretini ödeyeceği çok şey vardı. Olması gerektiği adam olmadığı için oğluyla ilişki kurarak kefareti ödediğini biliyordum. Bebeğim, babasının eline doğru tekme attı ve bu bebeği başkasına vermeyi hayal bile edemedim. Asla onu tanımamayı ya da ona sarılmamayı da. Bu, bir parçayı kaybetmek gibi olmalıydı. Babam on altısından bu yana bir bütün halinde değildi. Kendinden bir parçayı verdiği için. Onun için kalbim sızladı ve Rush'ın kollarından sıyrılıp babamın yanına gittim.

Kollarımı beline doladım. Henüz onun adma mutlu olduğumu söyleyecek laf bulamıyordum. Söyleyeceklerimin doğru olacağından bile emin değildim. Mutludan da öteydim. Minnettarlık duyuyordum. Artık iyileşmesinin vakti gelmişti. Bu da iyileşmenin bir parçasıydı.

Bana sarılarak, “Bir sorun yok ya Blaire?” diye sordu.

Dürüstçe, “Onu bulduğuna sevindim,” diye cevap verdim. Şimdilik diyebileceğim sadece buydu.

“Teşekkür ederim.” Sesindeki duygular belirgindi. Rush'm, “Kadınıma baktığın için seni dövmeyeceğime gerçekten memnun oldum,” dediğini duydum ve babamın göğsüne doğru güldüm.

Rush

Beş gün daha kalıp Blaire'in ağabeyini tanumasını sağladık. Blaire'e cinsel açıdan yaklaşmadığını fark edince Kaptan'a katlanmak kolaylaşmıştı. Sadece kız kardeşini merak ediyordu. Bunu anlayışla karşılıyordum. Ama toplanıp eve dönmekten de memnundum. Noel'e sadece üç hafta kalmıştı ve o günü Blaire'le Rosemary'de geçirmek istiyordum. Evimizde. Ayrıca ona soyadımı vermek ve delirmiş gibi göğsüme vurmak istiyordum.

Rosemary'ye döndüğümüzde Blaire doğrudan uyumaya gitmişti. İçeri girdiğimizde mutlulukla gülümsemiş, sonra bana bakıp o uyurken ona sadece sarılmak istemiyorsam onu yalnız bırakmamı söylemişti.

Sadece sarılmakla yetinmeyeceğimden gayet emin olduğum için alt katta kalıp evde olmanın keyfini çıkardım. Buzdolabından bir içecek alıp güvertede oturarak körfezin tadını çıkarmak için dışarı çıktım. Özlemiştim. Arkamdan kapının açıldığını duyduğumda henüz rahatlayamamıştım bile.

Grant dışarı çıktı ve yanıma oturmadan önce başını salladı. Şükran Günü öncesinde Nan hakkında konuşmak için onu aradığımdan beri konuşmamıştık. Meşguldüm ve onun da

benimle konuşmaktan sakındığından emindim. Görünüşe göre Rosemary radarı çalışıyordu çünkü buraya geleli otuz dakika bile olmamıştı ama evimdeydi. Grant'ın kasabada olduğundan bile haberim yoktu. Normalde kışları kayak yaparak geçirirdi. En son Vail'e gittiğini duymuştum.

Ağızından çıkan ilk laf, "Durumu nasıl?" oldu.

Blaire'i sormuyordu. Sesindeki üzgün tınıdan Nan'den bahsettiğini anlamıştım. "Bok gibi. Biliyorsun."

Grant yüksek sesle iç çekti. "Evet, biliyorum. Ama onu dün gece aradım çünkü sarhoştum ve güçsüzdüm ve malın tekiydim. Telefonu annen açtı. Nan'ın yardım aldığını söyledi."

"İlaçla intihar etmeye kalkıştı. Onu buldum ve zamanında hastaneye götürdüm. Fiziksel anlamda iyiydi ama zihinsel anlamda berbattı. Kiro baba olarak beş para etmez ve Harlow da bunu biliyor ama Nan Kiro'yu asla onun kabullendiği gibi kabullenmeyecek."

Grant, "Harlow kim?" diye sorunca hayatındaki bazı şeyleri Grant'ın bile bilmediğini fark ettim. Rosemary'deki hayatımı, babamla geçirdiğim hayattan ayrı tutmuştum.

"Kiro'nun öteki kızı. Göz kulak olduğu kızı. Eh, en azından onu, kendisini seven ve rezil hayatından uzakta tutan büyükannesinin yanına bırakmıştı. Harlow ara sıra gidip aldığı, baba olmak işine gelmeyeceğinde büyükannesine geri yolladığı parlak oyuncağıydı. Bu durum onun lehine işliyordu çünkü Harlow sessiz sakın, kibar biri ve ayakaltında dolaşmıyor. Nan hiç de böyle biri değil. Yani Nan onun gözünde faydasız."

Grant derin derin iç çekti. "Lanet olsun."

Bela okumak yetersiz kalıyordu.

Bir süre sessizce oturup suya baktık. Nan'e ne kadar kapıldığını bilmiyordum ama peşini bırakabileceğini umuyordum.

Nan güvenilir biri değildi. Asla da olmayacaktı. Grant'i mutlu edecek kadar olmayacaktı.

Grant sonunda, "Yakında evlenecek misin?" diye sordu.

Gülümseyerek üst kattaki yatağıma kıvrılmış Blaire'i düşündüm... Yatağımıza. "Evet. Uyandığımda planlama yapmak için bir haftası olduğunu söyleyeceğim. Daha fazla bekleyemiyorum. Yeterince bekledim."

Grant kıs kıs güldü. "Ben sağdıçım, değil mi?"

"Tabii ki. Korkarım ki partner olarak da Bethy'ye kalacaksın, yani Jace'in delirmiş gibi üstüne yürümesine hazırlıklı ol. Bethy'nin onun baş nedimesi olacağı kesin. Diğer seçenek Jimmy ki onun, kışını avuçlamasını isteyeceğinden şüpheliyim."

Grant neşeli bir tonla, "Bethy ve Jace'le baş edebilirim," diye karşılık verdi. "Ama Jimmy cidden nedime mi olacak?"

Sırıtıp başımı salladım. "Evet. Düğün planı yapmaya başladığımızda ona sormuştu."

Gitmeden önce Abe ile Kaptan'a uçak bileti bırakmıştım. Blaire babasının burada olmasını istemişti ve Kaptan'la kaynaştıklarını görünce ağabeyini de isteyeceğini biliyordum. İkisi de bir hafta içinde gelmeyi kabul etmişti. Blaire'in henüz haberi yoktu gerçi. Ertelemek isteseydi, onunla tartışacak ruh halinde değildim.

Grant, "Nan düğüne geliyor mu?" diye sordu.

Annem ve kız kardeşim olmadan evleneceğimi hiç hayal etmezdim. Fakat Blaire'in, düğünümüzle ilgili anılarını lekeleyecek bir şey olmasını da istemiyordum ve bir şekilde bunu yapmayı başaracaklarını biliyordum. Buna izin veremezdim.

"Hayır. Onu buraya getiremem. Hâlâ Blaire'den nefret ediyor," diye karşılık verdim.

Grant başıyla onayladı ve omuzları rahatladı. Onu görmek istemiyordu. O kadarı ortaydı. Onu suçlayamazdım.

“Biliyor musun, aptal Woods, ebeveynlerinin istediği şu New York’lu hatunla evlenecek. Henüz nişanlanmadı ama yakında o da olacak. Geçen gece tekila içerken bana, kulübü istiyorsa onunla evlenmek zorunda olduğunu söyledi. Babası onu zora koşuyor. O sopa yutmuş kadınla perişan olacak.”

Woods adına bu fikirden nefret ettim. Düğününü ve sevdiğin kadınla birlikte geçirilecek hayatın geri kalanını hevesle beklemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Herkesin bu hissi tatması gerekiyordu. Pişmanlık doluyken evlenemezdin.

“Seçim onun sanırım. Hayır diyebilir.”

Grant, “Sonra da Tripp gibi kaçıp gitsin mi? O da pek harika bir plan değil,” diye cevapladı.

Tripp bizden birkaç yaş büyüktü. Jace’in kuzeniydi ve hepimiz onu örnek alırdık. Sonra ebeveynleri onu kendi istedikleri hayatı yaşaması için zorlamıştı ve o da kaçmıştı. Arkasında milyonlarca dolar bırakmış ve resmen kaçıp gitmişti. Gençken gözümüzde ölümsüzleşmişti çünkü siktiri basıp gidecek cesareti vardı. Artık büyüdüğümüzden yaptığı fedakârlığı daha iyi anlıyorduk. Sadece mutlu olmasını diliyordum.

“Şımarık bir kaltakla evlenmekten daha iyi bir seçim,” dedim.

“Doğru,” dedikten sonra duraksayıp içeceğimden içmek için uzandı. Pis herif, ondan sonra ağzımı değiştirmeyeceğimi biliyordu. “Baban nasıl?”

“Aynı. Fazlasıyla alkol ve sigara tüketiyor. Rastgele seçtiği akranlarımla seks yapıyor. Nasıl olduğunu bilirsin.”

Grant gülümsedi. “Evet. Ne hayat ama.”

Bence hayat sayılmazdı ama Grant’in bana karşı geleceğini bildiğim için ses etmedim. Blaire gibi birini bulamamıştı,

bu nedenle babamın hayatının ne kadar boş olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yalnızlık çekiyor olmalıydı.

“Herkes kasabaya döndüğünüzü biliyor. Bu gece misafir kabul ediyor musunuz?”

Hayır. Blaire bana kalsın istiyordum. Tam beş gündür babasıyla bir tekneyi paylaşıyorduk. “Bu gece olmaz. Blaire’in dinlenmesi gerekiyor.”

“Ya da senin Blaire’e ihtiyacın var. Dürüst ol, kardeşim.”

“Evet, Blaire’e ihtiyacım var,” diyerek gülümsedim.

Blaire

Rush düğün tarihimizi belirlemişti. Bana bir hafta vermişti. Tartışmaya bile çalışmamıştım. Gözlerindeki kararlı bakış, tartışmanın anlamsız olacağını bildiriyordu. Bu adamla evlenmeye düünden razıydım ama onun vazgeçeceğimden endişelendiğini hissedebiliyordum. Özellikle babasının evinde Nan'le yaşananlardan sonra.

Noel'den on iki gün önce evlenecektik. Plan, Noel'i ve yılbaşını evde birlikte geçirip yeni yılın ilk günü uzun bir balayına çıkmaktı. Bana dünya turu yaptırmakla çok fazla seyahat ettirmemek arasında kalmıştı. Dinlenemeyeceğimden endişeleniyordu. Bu, düğün hazırlıklarını da zorlaştırıyordu. Sonunda ona Manhattan'daki çatı katında kalmak istediğimi söyledim. Daha önce hiç New York'a gitmemiştim, yani benim için bir macera olacaktı. Ayrıca evinde rahat edecektik ve jinekologum da beni oradaki bir doktora sevk edecekti.

Neyse ki Rush bu düğünü hem aceleye getirip hem de güzel olmasını sağlayabilecek paraya sahipti. İşleri basitleştirip evimizde evlenmek istiyordum. Basit olması için bile şaşırtıcı derecede fazla hazırlık yapılması gerekti. Bethy'nin yardımı ol-

masaydı, hiçbirini yapamazdım. Jimmy de çok yardım etti ama birçok kez Bethy'yle birbirlerini öldürmelerine ramak kalmıştı. Kontrolü ele geçirmek için kavga ediyorlardı.

Rush, Henrietta'yı düğünden önceki hafta boyunca bizimle kalması için görevlendirmişti. Henrietta'yı her gece merdivenin altındaki odasına giderken görmek beni gülümsetiyordu. O odayla ilgili anılarım vardı.

Kahvaltıdan sonra zil çalınca yerimden sıçrayıp aceleyle kapıya gittim. Bugün babamla Kaptan'ın gelmesini umuyordum. Bu gece düğün provası olacaktı ve ben de babamla koridorda yürüme provasını yapmak istiyordum. Kapıyı çekip açtığımda onların yerine Dean ile Harlow'u görünce şaşırđım. Bir sonraki gün geleceklerini sanıyordum.

Dean pis pis gülerek, "Sürpriz, bir gün önceden geldik. Şöleni kaçırmak istemedim," derken elinde bir çantayla içeri girdi ve Harlow da kendi çantasını taşıyarak sessizce peşinden gitti. Dean etrafa bakarak, "Oğlum nerede?" diye sordu.

"Rush, Grant'le birlikte bu sabah smokinleri almaya gitti," diye açıkladım. "Yakında dönerler. Haydi gel de sana odanı göstereyim, Harlow. Dean, sanırım seninkinin nerede olduğunu biliyorsun."

"Evet, birkaç dakika sonra giderim. Bir içkiye ve biraz güneşlenmeye ihtiyacım var."

Harlow'a gülümsedim. Ona, "Senin için en sevdiğim odayı ayırdım. En iyi manzara orada. Eskiden benim odamdı," dedim.

"Teşekkür ederim. En iyi odalardan birine konmaktan nefret ediyorum gerçi. En ufak odaya da hayır demem. Ailenin de geleceğini biliyorum," dedi ve en üst basamakta durdu.

“Babam ve... şey... ağabeyim, teknede yaşıyorlar. Buradaki en ufak oda onlara yetecektir, emin ol. Ben bu odanın keyfini çıkarmanı istiyorum. Herkesin odasından da uzakta. Böylece kendine ait alanın olacak.”

Harlow utangaç bir şekilde gülümseyip başını salladı. Onu üst kata taşınmadan önce kısa süreliğine kaldığım odaya çıkardım.

Evde işlerin nasıl olduğunu sormak isterken, “Yolculuk nasıldı?” diye sordum.

“İyiymi. Yine *Gurur ve Önyargı*’yı izledim. Yolculuğu hızlandırdı.”

“O filme bayılırım,” dedim. “Ee, evde işler nasıl? Nan gittiğinden beri?” Rush eve geldiğimizden beri Nan’den hiç bahsetmemişti. Düğüne davetli olmadığını biliyor ve kendimi çok suçlu hissediyordum. Ama olay yaratıp düğünümüzü mahvedeceğinden gerçekten korkuyordum.

“Yine sessiz. Babam kendi işine bakıyor. Ben de kendi işime. Dean de öyle. Birkaç ay içinde turneye çıkıyorlar ve ev gerçekten çok sessiz olacak.”

Onun için üzüldüm. Gerçekten bir başınaydı. O büyük evde Kiro gibi bir babayla yaşarken yalnızlık çekiyor olmalıydı. Sonra o da gidince tek kalıyordu. Buna hayat denemezdi. Para her kapıyı açmazdı. Harlow bunun kanıtıydı.

“Neden Kiro sana burada bir ev almıyor? Burası çok güzel ve her tarafta yaşıtların var. Sevimli oğlanlar,” deyip ona takılarak gülümsedim. Harlow ne kadar güzel olsa da onu bir erkekle birlikte düşünemiyordum. Çok utangaçtı. Nasıl birine açılıp tanışabilirdi ki?

“Bunu babamdan isteyemem. UCLA’de tam bursluyum. Başka bir yere taşınırsam eğitimimin parasını karşılamak zorunda

kalır. Ve gerçekten derslerime gidiyorum,” dedikten sonra sesi kesildi. Yanında kaldığım için derslerine gitse de hiç arkadaşı olmadığını biliyordum.

“Bence buna parası yeter,” diye ona güvence verdim.

Omuz silkti ama karşılık vermedi. Üzerine gitmeyecektim. Belki daha sonra. “Gidip giyinmem gerek. Manikür ve pedikür yaptırmak için bir saat içinde randevuma gitmeliyim. Gelmek ister misin?”

Başımı sağa sola salladı. “Hayır, teşekkür ederim. Sanırım biraz kestireceğim. Yola çok erken çıktık ve uçakta hiç uyu madım.”

Başımınla onaylayıp yanında ayrılmam için verilen mesajı aldım.

Babamla Kaptan vardığında akşamüzeriydi. Provaya ve ardından verilecek partiye ancak hazırlanabilmişim. Kulüpteki balo salonunda düğün öncesi partisi verecektik. Bekârlığa veda partisi istememiştim ve Rush da böyle bir parti yapmamı istemiyordu. Bethy’nin beni nereye götüreceği konusunda endişeleniyordu. Grant bekârlığa veda partisi konusunu açtığında da hemen müdahale etmişti. Alternatifimiz buydu. Tüm arkadaşlarımızın katılımıyla birlikte parti yapmaya karar vermiştik. Woods seve seve balo odasını bizim için ayarlamış ve mutfak ekibini görevlendirmişti.

Prova yarım saat içinde başlayacaktı ve insanlar gelmek üzereydi. Rush, üzerinde ten rengi kumaş pantolon ve beyaz keten bir gömlekle merdivenden inince kalbim bir an durdu. Çok güzeldi. Saçına dağınık bir tarz verilmişti. Beyaz gömleği, gümüşü gözlerini daha da parlatırken tenini daha koyu gösteriyordu.

Merdivenlerden indiğinde, "Muhteşemsin," diyerek nefesimi verdim.

"Hey, bu benim lafım," diyerek takılıp beni kendine çekti ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Nefes kesicisin," diye karşılık verdi.

Dudaklarına doğru, "Hımm, sen de öylesin," diye mınıldandım.

Grant (evet, doğru okudunuz)

Ağabeyim gerçekten evleniyordu. Blaire için delirdiğine ilk kez şahit olduğumda böyle olacağını biliyordum ama lanet olsun, gerçekten prova yapıyorlardı artık. Fazlasıyla gerçektir. Onu biraz kaybettiğimi düşünüyordum. Onun için sevinmediğimden değil... Seviniyordum. Sadece o kendimi bildim bileli suç ortağımdı. Artık Blaire'in olacaktı.

Yarımdan bir garson geçerken tepsiden bir kadeh şampanya aldım. Birkaç dakika sonra bara gidip gerçek bir içecek almadan önce bu köpüklü pislikten de içebilirdim. Kalabalığı incelerken Nan'i ve işlerin nasıl bu kadar berbat hale gelmesine izin verdiğimi düşündüm. Onu unutmamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ondan vazgeçmediğimden değil... Vazgeçmiştim. Vazgeçtiğimden emin olmak için elinden geleni yapmıştı. Çılgın kaltak.

Hayatımda gördüğüm en seksi gözler, gözlerimle buluşunca donup kaldım ve onu süzdüm. Onu daha önce hiç görmemişim. Hem de hiç. Bu feci gözleri asla unutmazdım. Beni

kendine çeken renk değildi çünkü buradan gözlerinin rengini seçemiyordum. Olay, gözlerinin şeklinde ve etrafını çevreleyen dolgun kirpiklerdeydi. Kadınlar asla bu kadar iyi gözükmeyen sahte kirpikler için iyi para ödüyorlardı. Yüzünü inceleyince gözlerim kocaman dudaklarına takıldı. LANET OLSUN. Aletim hareketlendi. Ağzı genişti ve dudakları çok dolgundu. Böyle bir ağzı olan kız, her erkeğin fantezisiydi.

Neredeyse daha fazla bakmaya korkacaktım. Manzara daha da güzelleşirse, lanet olası pantolonuma boşalırdım. Gerçi bunu düşünecek vaktim olmadı çünkü döndü ve anında gözden kayboldu. Hareket ederken uzun, tam belinin üstünde biten kahverengi saçları dalgalandı. Tanrım, saçı tam o mükemmel, küçük kalçasına kadar iniyordu. Peşinden gittim. Kimin nesi olduğunu bilmiyordum ama benden kaçamayacaktı. O ağzın tadına bakmam ve o uzun saçlarını çekip içine gömüldüğümde gözlerinin zevkle parladığını görmem gerekiyordu.

Dikkatim dağılsın istemiştım ve o, her erkeğin dikkatini dağıtabilecek tek şeydi. Lanet olsun, kendi adımı bile unutturabilirdi. Balo salonundan çıkıp koridora girdi. Hızlı yürüyordu ama o kadar sessizdi ki etrafındakiler onu fark etmiyorlardı. Onu nasıl fark etmiyorlardı ki? Halüsinasyon mu görüyordum? Aleti olan bir erkek nasıl ona bakıp her hareketini izlemezdi ki?

Birkaç saniye sonra peşinden koridora girdim ve etrafa baktım. Önce onu kaybettiğimi sandım ama sonra sağ taraftaki hareketliliği ve köşeden görünen uzun kahverengi saçları fark ettim. O beni görmedi ama ben o saçları gayet iyi görmüştüm. Ona doğru mümkün olduğunca sessizce yürüdüm.

Yanına yaklaştığımda usulca, "Sakin ol. Sadece bir erkekti. Gerçekten, gerçekten seksiydi ama sadece bir erkekti," diyen sesini duydum. Neler oluyordu?

Aynı şekilde fısıldayarak, "Derin nefes al. Sen büyük bir kızsın. Bir erkeğin sana bakması sorun olmamalı," dedi.

Beni görmesin diye iyice yaklaşımdan durdum. Kendi kendine konuşuyordu. Onu huzursuz etmişim. Nasıl? Böyle bir kızın odanın bir ucundan gözüyle onu düzen erkeklere alışkın olması lazımdı. Yine sadece bir erkek olduğumu söylemeye başlayınca sırtımdan duramadım. Resmen tapılasıydı.

Rahat bir tavırla, "Krypton gezegeninden bir uzaylı olabilir. O zaman endişelenmen yerinde olur. Belki de emin olmak için gidip onu kontrol etmelisin," dedim. Tüm vücudu gerildi ve kıpırtısız kaldı. Dönüp bana bakmadı bile. Sırtı saklandığı duvara yaslıydı hâlâ. Tek hareket eden şey eliydi. Eliyle ağzını kapamış gibiydi. Daha da sevimli bir hale bürünüyordu.

"Muhtemelen zararsızdır. Rush ile Blaire uzaylılardan pek hoşlanmaz. Önyargılılar," diye devam edip gülünç laflarımın onu gülümsetip rahatlatabileceğini umdum. Çünkü rahatlamasını istiyordum. En azından tadına bakabileceğim kadar rahatlamasını.

Yine de kıpırdamadı. Eli kaskatı bir şekilde ağzındaydı ve donup kalmıştı. Köşeden dönüp iki sütun arasında bulunduğu boşluğa girdim. Sırtım diğer duvara yapışmış olsa da vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Saklanma yerine girdiğimde gözleri ardına kadar açıldı.

"Sanırım elin ağzındayken pek konuşamazsın. Benimle nasıl konuşmayı düşünüyorsun?" diye sorup cesaret aşlamak için gülümsedim. Tehlikeli biri olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Usluca elini çekip kolunu indirdi ama sanki benden ola-bildiğince uzaklaşabilmek için sırtını duvara yaslıyor gibiydi.

"Böylesi daha iyi. Ağzına bakmak hoşuma gidiyor. Manzarayı kapatıyordun," dedim, sonra göz kırptım. Kendini duvara iyice

bastırdı. Bu bir kadınla hayatında yaşadığım en garip deneyim olmaydı. Çoğu kendini üstüme atardı ve her şey kolay olurdu. Hoşuma giderdi. Daha az çaba gerektirirdi. Ama bundan ve ürkek tavrından hoşlanmıyor da değildim. Canlandırıcı bir etkisi vardı ve sıradışıydı.

Biraz rahatlayacağını umarak, "Ben Grant. Damadın kardeşiyim," diye açıkladım. İşe yaradı. Surat astı ve kaşlarını çatınca mükemmel yüzü daha insani bir hale girdi. Daha erişilebilirdi. Hoşuma gitti. Hem de çok. Belki de daha çok kaş çatmasını sağlayabilirdim.

Net bir şekilde, "Rush'ın kardeşi yok," diye cevap verdi.

Yani Rush'ı tanıyordu. İlginç. Onu hiç görmemiştim, yoksa kesinlikle hatırlardım. Misafirlerden biri olduğunu ya da bir şekilde Blaire'i tanıdığını düşünmüştüm. Burada tanımadığım birkaç kişi vardı. "Eh, işte bu noktada yanılıyorsun, güzelim. Rush ile çocukken üvey kardeş olduk. Sırf anne babamız ayrı diye kardeş olmadığımızı sanma."

Beni tanıdığı gözlerinden okundu. Kim olduğumu biliyordu. Adil oynamanın vakti gelmişti. Kim olduğumu bilmek istiyordum.

"Bana kim olduğunu söylemek ister misin? Çünkü besbellî kim olduğumu çözdün."

Gözlerini gözlerimden kaçırıp zemini inceledi. "Sanırım içeri girmem gerekiyor," diye fısıldadı. Zaten az çıkan sesi, fısıldadığında iyice kesilmişti. Boşalırken de böyle sessiz sakın ve uslu mu duruyor diye merak ettim. O anda tek düşünebildiğim buydu. Tek bilmek istediğim de.

Kulağa psikopatmışım gibi gelmemesini umarak, "Beni şimdi bırakamazsın. İçeri dönersen, tüm gece seni takip ederim," diye onu uyardım.

Ağzı "O" şeklini alınca hayal gücüm doruğa çıktı. Gergin tiplere kapılacak biri değildim ama bu ayaklı cinsel fantezinin ağırbaşlı ve uslu tavırları işe yarıyordu.

"Neden?" diye sordu. Sesinin melodik tınısı, basit güzellikleri nedeniyle şarkılarda görmezden gelinen çanları hatırlattı.

Ona yaklaşıp, "Gerçekleri duymak ister misin?" diye sordum ve korumak için çabaladığı özel alanına zorla girdim.

"Lütfen," diye karşılık verdi, o kadar usulca söylemişti ki neredeyse duymayacaktım.

"Çünkü tek düşünebildiğim o gözlerinin ihtiyaçla parladığı ve o lanet olası muhteşem ağzının zevkle bağırdırken nasıl görüneceği. Ve bu saçlar," diye cevap verip elimi saçlarına atarak nazikçe çekiştirdim. "Bebeğim, bu saçlar yasadışı olmalı." Fazla yaklaşmıştım, kısa ve hızlı hızlı soluyordu. Ve lanet olsun ki muhteşem kokuyordu. Çilek ve krema gibiydi.

"Ya," diye karşılık verirken artık ela olduğunu görebildiğim gözleriyle bana baktı. Tıpkı kendisi gibi sıradışıydı. Ayrıca kirpiklerinde bir damla bile maskara yoktu. Doğaldı. Tamamıyla doğal.

Bana yaslanan mükemmelliğin portresine şaşkınlıkla bakarak, "Kimsin sen?" diye sordum.

Sanki dediklerimi anlayamıyormuş gibi birkaç kere gözlerini kırptı. Adını söylese de söylemese de onu kucaklayıp kamyonetime götürmek üzereydim. "Harlow," diye cevap verdi.

Yavaşça idrak ettiğimde üzerime su dökülmüş gibi hissettim. SİKTİR! O, Nan'ın kız kardeşiymi.

Rush

Grant'ın iblislerden kaçan bir adam gibi balo salonuna daldığını gördüğümde babasıyla dans eden Blaire'i izliyordum. Onun sorunu neydi ki? Blaire'e döndüğümde babasına mutlulukla gülümsüyordu. Ben de masadan kalkıp Grant'i kontrol etmeye gittim. Normalde dengeli bir adamdı. Bu davranışı normal değildi.

Onu bulduğumda barmenin önüne koyduğu sek viskiyi alıyordu. Kafasına dikti, sonra kadehi barmene verip bir tane daha istedi. Ona cidden bir şey olmuştu. Grant bana bakmadan, "Neden bana söylemedin?" diye hurladı.

Bir diğer kadehi dikip yenisini isterken onu izleyip, "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Dönüp bana öfkeyle baktı. "Harlow. Lanet olası Harlow'la tanıştım. Nan'ın kız kardeşinin bir tanrıça olduğundan bahsedebilirdin. Akla hayale gelebilecek her şekilde onu düzmemem ve aletime, imkânsız olduğunu öğrenene dek o türden bir şey yaşamayacağını anlatmam için beni hazırlayabilirdin." Bir yudum daha aldı ve kadehi bar tezgâhına vurdu. "Böylesi daha iyi," diyerek iç çekti.

Hâlâ dediklerini anlayamadığımdan, "Yani Harlow'la mı tanıştın?" diye sordum. Neden bu kadar öfkeliydi ki? Ona Harlow'dan bahsetmiştim.

"Evet, Harlow'la tanıştım. Rush, beni uyarman gerekirdi."

Hâlâ anlamıyordum. Söyledikleri mantıklı gelmiyordu. "Dürüst olacağım. Moralinin neden bozulduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Grant sert bir kahkaha patlattı. "Siktir, senin cidden gözlerin kör olmuş," diye söylendi. "Blaire'e ayarlı gözlüğünü çıkarıp diğer kadınları göremediğine göre sana ipucu vereyim. Harlow resmen mükemmel. Lanet olsun Rush, o ağzı," derken titredi ve başını sağa sola salladı. "Tanrım, o ağızla neler yapabilir... Ve gözleri. Yemin ederim hiç öylesini görmemişim."

Yani Harlow'un dış görünüşü hakkında mı konuşup duruyordu? "Peki... bu durum seni niye sinirlendirdi?" diye sordum, belki de bu konuşmayı bir içki eşliğinde yapmam gerekiyordu.

Yine bağırarak, "Çünkü lanet olsun ki ona dokunamıyorum. Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki. Çok, çok farklı şekillerde hem de. Hayatımda hiç bu kadar çabuk baştan çıkmamıştım. Sonrasında da ona dokunamayacağımı öğreniyorum. Berbat bir şey," dedi.

Ah. Yani Harlow, Grant'in oynayamayacağı bir oyuncaktı. Harika. İki gün içinde evine döneceğine seviniyordum. Bu dramayla işim olmazdı. Harlow Grant'e göre değildi. Kardeşim gibi erkekler için fazla masumdu. "Evet, böyle olması iyi çünkü Harlow sana göre değil. Onun kalbini kırardın."

Grant kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Sakin ve utangaç biri demek oluyor. Erkeklerle çıkmıyor. Okula gitmek haricinde hiçbir şey yapmıyor. Kiro'nun dünyası

bile onu bozmadı. Nazik biri ve asla sorun çıkarmıyor. Nan ona bağırıp hakaret ederken bile sesini çıkarmadan yürüyüp gidiyor. Sana göre biri değil. Ağzına kafayı takmış olabilirsin, dostum ama o senin istediğin şekilde kullanmasını bilmiyordur. Muhtemelen de istemez. Öyle biri değil o.”

Babasıyla dans ettikten sonra Blaire’in gözleri anında boş koltuğuma kaydı. Beni arıyordu. Gitmem gerekiyordu. Grant’in sırtına vurdum. “Bu gece rahibelerden daha bakire olmayan bir kadın bul kendine,” deyip Blaire’in yanına döndüm.

Ona doğru giderken beni gördü ve gülümsedi. Müzik değişti ve hoparlörlerde Bruno Mars’ın *I Will Wait For You* şarkısı çalmaya başladı. Onu kendime çekip sırttım. Bu şarkıyı seviyordum. Her kelimesini anlıyordum çünkü hislerimi yansıtıyordu. Daha önce hiç Blaire’e şarkı söylememiştim ve kulağına doğru söyleyecektim ama beklemek istiyordum. Henüz zamanı gelmemişti. Ona şarkı söyleyecektim... fakat henüz değil.

Sırf sesini duyabilmek için, “Babanla dans etmek hoşuna gitti mi?” diye sordum.

“Evet. Annemden bahsettik. Burada olmayı çok isterdi. Seni severdi. Bana hep Cain’in doğru insan olmadığını söylerdi. Çok güçsüz olduğunu da. Bir gün birilerinin benim için savaşacağını ve beni her şeyden çok isteyeceğini söylerdi. Onu çok mutlu ederdi.”

Göğsüm sıkıştı. Daha önce hiçbir kadın bana annesinin beni seveceğini söylememişti. Blaire’in, annesinin beni onaylayacağını hissetmesi benim için sandığından çok daha önemliydi. Annesini hatırlıyordum. Tam olarak değil ama hatırlıyordum. Gülüşünü ve kahkahasını hatırlıyordum. Küçük bir çocukken beni mutlu ederdi. Kreplerinin kokusuyla kendimi güvende hissederdim. Oğlumun öyle bir anneye sahip olacağını bildiğimden gözlerim

yaşardı. Benim sahip olamadıklarına sahip olacaktı. Sadece tadına baktığım bir şeye.

Kontrol edemediğim gözyaşlarımı görünce Blaire durup, "Ne dedim ki?" diye sordu. Lanet olsun.

"Sadece oğlumun, asla sahip olma şansına erişemediğim bir anneye sahip olacağını düşünüyordum. Annen anılarında yer edecek kadar özel biriydi," dedim.

Blaire'in gözleri doldu ve yüzümü tutup öptü. Yumuşak dudakları aralandı ve dili aç bir şekilde ağzıma daldı. Orada, herkesin önünde. Bu, onun yapacağı türde bir şey değildi ama kabul edecektim. Ben de onu, onun kadar tutkuyla öpmeye başladığımda hızla geri çekilip bana baktı. Elleriyle hâlâ yüzümü tutuyordu. "Seni seviyorum, Rush Finlay. Sen dünyanın göreceği en iyi eş ve baba olacaksın. Bir gün oğlumuzun eşi, kocasının rol modeli olduğun için sana minnettar kalacak. Senden ötürü şanslı olacak. Çünkü sen, oğlumuzu yetiştirmiş olacaksın. Eşini tüm kalbiyle sevecek çünkü nasıl sevmesi gerektiğini bilecek." Hıçkırıp dudaklarını tekrar dudaklarına yapıştırdı ve ben de onu kollarıma alıp beni iyi bir adam olduğuma ikna etme çabalarının keyfini çıkardım. Hayattaki hiçbir şey bu kadın kadar değerli değildi. Asla da olmayacaktı. Mutluluğu bulmuştum.

Blaire

Bethy, yanağımdan öptükten sonra arkasından bir şey çıkardı. Üstünde Rush'm tanıdık elyazısıyla yazılmış bir not olan, ufak, gümüş renkli bir paket uzattı. "Rush sana geleneğe göre eski bir hediye vermek istedi," diye açıkladı.

Ben böyle bir şey almakla uğraşmamıştım. Düğünlerde bir eski, bir yeni, bir ödünç ve bir de mavi hediye verilirdi ve ben geleneği unutmuştum. Gülümseyerek paketi aldım ve açtım. İçinde çok pahalı görünen bir inci yüzük vardı. Gümüş halkası çok zarifti ve üzerine bir yazı işlenmişti. Ne yazdığını görmek için kaldırdım. "Aşkım" yazıyordu. Bu da eskiydi. Rush'ın yaptığı bir şey değildi.

Yanında ufak bir not vardı. Alıp açtım.

Blaire,

Bu büyükannemindi. Babamın annesinin. Ölmeden önce beni ziyarete gelmişti. Ziyaretlerini hep mutlulukla hatırlarım ve öldüğünde bu yüzüğü bana bırakmıştı. Vasiyetinde bu yüzüğü, beni tamamlayan kadına vermem gerektiği yazıyordu. Kendisine de babam henüz bir bebekken ölen ve

büyükannemin sevgisini kazanmış tek erkek olan büyükbabam tarafından verildiğini söylemişti. Büyükbabam onun kalbiydi. Sen de benim kalbinsin.

İşte sana eski bir şey.

Seni seviyorum,

Rush

Burnumu çektim ve Bethy de aynısını yaptı. Ona baktığımda yanımda notu okuyordu. "Lanet olsun, kim Rush Finlay'ın bu kadar romantik olabileceğini bilebilirdi ki?" dedi ve tekrar burnunu çekti.

Ben biliyordum. Bunu bana daha önce de göstermişti. Yüzüğü sağ elime taktım ve mükemmel uydu. Bunun rastlantı olmadığını düşündüm. Gülümseyerek Bethy'ye baktım. Ona, "Her şey için teşekkür ederim" dedim.

Bana sarılıp başını salladı. "Asıl ben sana teşekkür etmeliyim. Hayatımda sahip olduğum en iyi arkadaşsın." Ben başka bir şey diyemeden son bir kez el sallayarak odadan çıktı.

Kendime bakmak için aynaya döndüm. İnci renkli saten kumaş, hamile olduğum için askılar olmadan göğsümde duruyordu. Elbisenin yüksek beli göğüslerimin tam altında kalıyordu ve milyonlarca minik inciyle kaplanmıştı. Satenin üstünde bol, A şeklinde duran bir şifon vardı ve dizlerimin üstünde bitiyordu. Kumların üzerinde yürüyeceğim için ayakkabı giymemeyi tercih etmiştim. Ayak tırnaklarımda, yola serpiştirilmiş gül yapraklarıyla uyumlu olsun diye açık pembe oje vardı.

Kapı tıklatılınca irkildim ve dönünce Harlow'un odaya girdiğini gördüm. Elinde ufak bir kutu tutuyordu. Gülümseyerek, "Prenses gibisin," dedi.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim. Öyle hissediyordum.

"Rush'tan bir şey getirdim. Sana geleneğe göre yeni hediyeni verecek kişi olmamı istedi," dedi ve bana ufak hediyeyi uzattı. "Giderdim ama sanırım yardımına ihtiyacın olacak."

Kutuyu alıp bu sefer beni ne bekliyor diye merak ederek hızla açtım. İçinde, yüzüğümdeki şekilde kesilmiş ama daha küçük pırlanta taşları olan zarif, altın bir halhal vardı. Elime aldığımda pencerelerden sızan güneşin pırlantalara yansıdı ve odada ışıltılar dans etti.

Harlow, "Ben takarım," dedi ve zinciri eline alıp ayak bileğime taktı.

Rush'a ayaklarımda bir şeyler olmasını istediğimi söylemiştim ama kumda ayakkabılarla yürümeyi hayal edemiyordum. Bu onun sorunu çözme yöntemi idi. Gülümseyip Harlow'a teşekkür ettim.

"Rica ederim. Sana yakıştı," dedikten sonra girdiği hızla odadan çıktı.

Aynada ayak bileğime hayranlıkla bakarken tekrar kapıya vuruldu. Hiç beklemediğim tanıdık bir yüz bana gülümsedi ve ben de Büyükanne Q'yu kucaklamak için yanına koştum. Büyükanne Q'yu davet etmemiştim çünkü Rush'ın, Cain'in burada olmasından rahatsızlık duyacağından endişeleniyordum. Büyükannesini buraya getireceğini bildiğimden Cain'i davet etmemek olmazdı. Bana sarılırken gözlerim yaşardı.

Bir anda, "Burada olduğuna inanamıyorum. Buraya kadar araba sürdüğüne inanamıyorum," deyiverdim.

Sırtıma vurup kıs kıs güldü. "Eh, araba sürmedim. Seninki bana ve Cain'e uçak bileti gönderdi. Birinci sınıf biletler. Hayatımda hiç bu kadar şımartılmamıştım. Müthiş bir deneyimdi, inan bana." Rush Finlay'yi her zerremle seviyor olmasaydım, bunu yaptığı için daha çok severdim. Fakat bana tamamen sahipti.

“Şimdi ağlayıp makyajını bozma bakalım. Annen gibi olmuşsun. Tıpkı onun gibi görünüyorsun. Babanın bundan daha mutlu olacağını sanmıyorum. Buraya gelip seni ağlatmamam gerekiyordu. Sana Rush’tan bir şey getirmeye geldim. Sana geleneğe göre ödünç alınmış hediyeni veren kişi olmamı istedi.”

Yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyordum. Bana bir hediye daha göndermişti. Bana tıpkı Harlow’unki gibi paketlenmiş ufak kutuyu uzattı. Alıp hızla açtım.

Saten kutuda ufak bir not vardı. Kaldırdığımda altında eski, pembe bir kumaş parçası vardı. Yıpranmıştı ve besbelli bir şeyden kesilmişti. Notu açtım.

Blair,

Sana bunu göstermek için bugüne kadar bekledim. Bundan hiç bahsetmemek kolay olmadı. Ama annenin kim olduğunu hatırladığımda bu saten kumaş parçasını da hatırladım. Nereden elime geçtiğini unutamıyordum ama özel olduğunu bildiğim için yanımdan hiç ayırmadım. Çocukken korktuğumda ya da tek başıma kaldığımda elimde tutup yüzüme sürerdim. Kimsenin bilmesini istemediğim bir sırdı. Ama beni sakinleştirirdi. Baban bana Mickey Mouse kreplerini hatırlattığında annenle ilgili tüm hatıralarım canlandı. Böylece bu saten parçasını aldığım günü hatırladım.

Annen her gece pembe saten pijama giyerdi. Sakinleşip gözlerimi kapayabilmem uzun sürdüğü için genellikle beni sallayarak uyuturdu. Bana sarılmasına bayılırdım. Öz annem hiç sarılmazdı. Geceleri burnumu koluna ve pembe saten pijamalarına sürterek uykuya dalarım. Gittiği gün korktuğumu hatırlıyorum. Georgianna’yla kalmak istemiyordum.

Annen bana sıkıca sarılıp pijamasından kestiği bu parçayı elime tutuşturup geceleri yatarken kullanmamı söylemişti.

Bu hatırayı bir anda hatırladığımı söylemek isterdim ama öyle olmadı. Kumaş parçasının bana krep yapan kadınla bir ilgisi olduğunu biliyordum. Böylece babana sordum. Bana hikâyeyi anlattı ve çocukken rüyalarımın giren pembe saten pijamalı kadının gerçek olduğunu keşfettim. Rüya değildi.

Bu bana ait ve senin olamaz (gerçekten çok istersen başka, o zaman senin olur).

İşte ödünç hediyen bu.

Seni seviyorum,

Rush

Büyükanne Q, "Umarım yüzünde çok makyaj yoktur çünkü varsa ağlayarak yarısını akıttın," diye homurdandı.

Gülümseyip elinde tuttuğu mendili aldım ve yüzümdeki gözyaşlarını sildim. Bethy'nin hoşuna gitmese de yüzümde çok makyaj yoktu. Maskaram su geçirmiyordu ki bu iyi bir şeydi. Saten parçasını yanağıma tuttum ve bunu Rush'a bırakan tatlı annemi düşündüm. Sonra katlayıp askısız sutyenimin içine soktum. Notu çekmeceye koydum. Onu da saklamak istiyordum. Sonsuza dek.

Büyükanne Q, "Eh, benim alt kata gidip yerime oturmam gerek. Yakında görüşürüz," dedi ve kapıdan çıkmadan önce bana öpücük attı.

Makyajımı kontrol etmek için aynaya gittiğimde kapıya bir kez daha sertçe vuruldu. Babam yüzünde bir tebessümle içeri girdi. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Aşağıdaki adam çok şanslı. Bunu hatırlasa iyi olur."

“Teşekkür ederim baba,” diye karşılık verdim.

Elini cebine sokup buraya getirilen ve diğerlerine benzeyen başka bir hediye kutusu çıkardı. “Sana Rush’tan bir şey getirdim. Sana geleneğe göre mavi hediyeni veren kişi olmamı istedi.”

Aptalca sırtımdan duramadım. Zaten neden buraya geldiğini anlamıştım. Babam hediyeyi bana uzattı. “Buradayım. Yardımuma ihtiyacın olacak.”

Rush’tan başka bir şey almanın heyecanıyla kutuyu açtım. Bana gönderdiği halhala benzeyen, zarif altın zincir, satenin üstünde duruyordu. Çıkardığımda ucundan damla şeklinde bir topaz sallandığını gördüm. Yanında bir not daha vardı. Hızla alıp açtım.

Blair,

Bu damla birçok şeyi temsil ediyor. Annenin satenini tutarken akittiğini bildiğim gözyaşlarını. Kaybettiğin her şey için akittiğin gözyaşlarını. Ama ayrıca içindeki ufak yaşamın kıpırdamaya başladığını hissettiğimizde akittiğimiz gözyaşlarını da temsil ediyor. Sevmem için bana senin gibi biri verildiği için akittiğim gözyaşlarını da. Senin gibi birini hayal bile edemezdim, Blair. Ama ne zaman seninle sonsuzluğu düşünsem, beni seçtiğin için gurur duyuyorum.

Bu mavi hediyen.

Seni seviyorum,

Rush

Bir diğer gözyaşını silip kahkaha attım. Haklıydı. İkimiz de hem hüznü hem mutlu gözyaşları akıtmıştık. Bugün evlilik yeminlerimizi ederken bu hatıraları taşımak istiyordum.

Babam zinciri elimden alıp boynuma taktı. Göğsüme doğru sarksın diye düzelttim. Tamamlanmıştım. Eski, yeni, ödünç ve mavi bir şeylerim olduğundan emin olmuştu.

Babam kapıyı açmaya gitmeden önce bana, “Artık aşağı inme vakti geldi,” dedi. Peşinden gittim, sonra beni merdivenden indirip ön kapıya götürdü. Evden çıktıktan sonra pembe güller ve pırıldayan beyaz ışıkların altındaki yoldan yürümem gerekiyordu.

Babamun koluna girip beni götürmesine izin verdim.

Rush

Gönderdiğim hediyeleri ona ulaştıran herkesin tek tek merdivenden inmesini beklemiştim. Sonunda babası üst kata çıktığında artık bekleyemeyeceğimi anlamıştım. Dışarı çıkmalıyım. Ona hediyeleri götürən kişi olmak isterdim ama düğünden önce onu görmemem gerektiği konusunda ısrarcıydı.

Evimle körfez arasında kalan kumlardaki sarmaşık ve beyaz güllerle kaplı çardakta durup bir yanımda nikâh memuru, diğer yanımda Grant'le bekliyordum.

Grant, "Heyecanlı mısın?" diye sordu.

"Gelmemeye karar verecek diye mi? Evet," diye cevap verdim.

Grant kahkaha atıp başını sağa sola salladı. "Demek istediğim bu değildi."

"Bir gün anlayacaksın. Ve anladığında ben de kahkahalara boğulacağım."

"Öyle bir şey hayatta olmaz," diye karşılık verdi.

Bethy pembe güllerin altında belirdi ki bunun anlamı, Blaire'in de hemen arkasında beklediğiydi. Ses sistemine bakan adamın özel olarak sakladığı kablosuz mikrofonu yakama tutturdum.

Sonra çiçeklerin arkasına uzanıp gitarımı aldım. Bu alete kimse yıllardır dokunduğumu görmemişti. Ne düşündükleri hakkında ancak tahmin yürütebilirdim. Neler olduğunu sadece babam biliyordu çünkü gitarı akort ederken bana yardım etmişti.

Grant, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Cevabı keşfettiğinde sesinden inanmadığı belli oluyordu. Ona anlatmama gerek yoktu. Bethy yerine geçer geçmez nikâh memurunun önüne geçtim ve yola baktım. Blaire ortaya çıktığında müzik başlayacaktı. Ses ekibiyle her şeyi gözden geçirmiştım.

Babasının kolunda bir adım öne çıktığında göz göze geldik, sonra şaşkınlıktan gözleri ardına kadar açıldı. Yolda yürürken Jason Mraz'ın *I Won't Give Up* şarkısı çalacak sanıyordu. Ama ben ona başka bir adamın şarkı söylemesini istememiştım. Bugün olmazdı. Bana dünyaları vermek için yürürken, sadece onun için yazılmış şarkıyı söylemek istiyordum.

"Şey, eee, ben pek şarkı söylemem... Yani insanların önünde... Ama yaşadığımız onca şeyi düşününce... hep söylemek istediklerimi söylemek için uygun bir an olacağını düşündüm. Blaire, seni seviyorum... Dünyalar kadar." Olduğu yerde donup bana baktığını görüyordum. Her şey yok oldu ve tek görebildiğim Blaire'di.

*Bana ilk kez baktığında
nefes almayı unuttum
o an, katılaşmış kalbime kazınırken
asla terk etmemeye ant içtim*

*Ve tenine dokunduğumda iyileşti
derinlerde bir yerler,*

Abbi Glines

ne kadar uzaklaşırsam
o kadar arttı

Ah, engel olamıyorum sana âşık olmaya, sana âşık olmaya

İşte burada duruyorum, ah, biliyorsun
Yaşadığımız onca şeyden sonra peşini bırakamayız
ve yaşadığım sürece, gözlerine bakarak
sana sarılacağım, yemin ederim
vurulduğum, vurulduğum
vurulduğum, vurulduğum sana.
Sana

Sonunda seni bulduğumda
sonunda kendimi buldum
kolayca unutulmaz o gün
her şeyin nedeni

Yeni bir isim veriyorum sana
hiçbir şey eskisi gibi olmayacak hayatta
artık hikâye tamamlandı
tek ihtiyacımız olan hayatımız ve aşkımız

Ah, engel olamıyorum sana âşık olmaya
sana âşık olmaya

İşte burada duruyorum, ah, biliyorsun
Yaşadığımız onca şeyden sonra peşini bırakamayız

*ve yaşadığım sürece, gözlerine bakarak
sana sarılacağım, yemin ederim
vuruldum, vuruldum
vuruldum, vuruldum, sana*

*Kalbim gümbür gümbür
sana yakarıyor
bu gece
gerçek olacak bir düş
gel, gel, gel kollarıma*

*İşte burada duruyorum, ah, biliyorsun
Yaşadığımız onca şeyden sonra peşini bırakamayız
ve yaşadığım sürece, gözlerine bakarak
sana sarılacağım, yemin ederim
vuruldum, vuruldum,
vuruldum, vuruldum, sana, evet
Sana...*

Son dizeyi çaldıktan sonra hızla gitar askısını başımdan çıkarıp Grant'e verdim. Blaire nikâh memurunun onu yönlendirmesini beklemeden hıçkırarak kendini kollarıma attı.

Göğsüme doğru, "Çok güzeldi," dedi.

Ona sarılarak, "Senin kadar güzel değil," diye karşılık verdim.

Ufak bir kahkaha attı. "Bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi ve bana bakmak için tekrar geri çekildi.

Ona, "Heyecan verici sürprizlerle doluyum," diye teminat verip göz kırptım.

Abe, Blaire'in koluna uzanıp gülerek onu yanına çekerken, "Pekâlâ. Önce kızı vermeme müsaade et," dedi.

Abe bana bakmadan önce kızının yanağından öptü. "Sana onun ne kadar özel olduğunu söyledim ama bunu zaten biliyorsun. Çünkü sırf bildiğin için onu sana veriyorum. Senden olamadığım adam olmanı istedim ve istediğimi yaptın. Benim için değil, onun içindi. Böyle bir kadın olduğu için onunla ve hayatını geçirmek için seçtiği adamla ne kadar gurur duysam azdır." Blaire'in elini tutup elime koydu. Sonra yerine oturmak için döndü.

Blaire'in elini koluma geçirirken nikâh memuruna döndük. Yanımda sıçrayıp gülümseyerek karnına baktı. Kolumu beline dolayıp elimi karnına koyduğumda bebeğimiz hareket ediyordu. İşte bu, bana aitti.

Harlow (evet, bunu da doğru okudunuz)

Yine bana baktığını hissedebiliyordum. Keşke artık dursaydı. Prova partisinde küfredip beni saklanma yerimde tek başıma bıraktığından beri tek yaptığı gözlerini bana dikip bakmaktı. Bana bakılmasından nefret ediyordum. Eve gitmeye hazırdım ama Dean'in eğlendiğinden de emindim. Erkenden uçak bulmaya çalışacaktım. Yarına kadar burada kalmak istemiyordum.

Bacak bacak üstüne atıp ellerimi inceledim. Kimse gerçekten benimle konuşmuyordu ve onları suçlayamazdım. Sıkıcıydım. Ne diyeceğimi hiç bilemiyordum. Bir şeyler söylemekten korkuyordum. Hep korkmuştum. Aptalca bir şey söylemektense susmanın daha iyi olduğunu öğrenmiştim.

Grant Carter gibi erkekler sürekli bakmadığında arka planda kalmak daha kolaydı. Neden bana baktığını anlayamıyordum. Bu çılgınlıktı. Neden moralinin bozulduğunu biliyordum. Sessiz kaldığında insanlar senin yanlarında olduğunu unutup seni ilgilendirmeyen şeylerden bahsetmeye başlarlardı. Birçok kere Nan'in telefonda Grant'le konuştuğunu duymuştum. Rush ne

kadar kibar olsa da üvey kardeşinin öyle olmadığını biliyordum. Nan gibi biriyle çıkan biri onun kadar berbat olmalıydı.

Keşke bu kadar seksi olmasaydı. Buna hazırlıklı olmam gerekirdi. Nan muhteşemdi ve pisliğin teki olmasına rağmen erkekleri kendine çekiyordu. Onunla ilişkisi olan herhangi bir erkek de onun kadar güzel olmalıydı. Ve Grant öyleydi. Hem de çok. Kulaklarının arkasına attığı uzun saç bile çekiciydi. Mavi gözleri deliciydi.

Bana iki kelime etmişti ve saçmalamaya başlamıştım. Zor olmamıştı. Bunu sıklıkla yapardım. Yanımdaki sandalye zeminde gıcırdayınca gözlerimi çevirdim ve Grant'in aşırı derecede yakınında oturduğunu gördüm. Bu iyi değildi. Hem de hiç. Derdi neydi ki?

Öfkeyle, "Dün gece için üzgünüm," dedi. Gerildim ve başımla onaylamayı başardım.

Tamam, demek üzgündü. İyi. Şimdi bana bakmaya bir son verip gidebilirdi.

Sabrı taşmış gibi, "Haydi ama Harlow, bir şeyler söyle. Başını sallamaktan fazlasını yap," dedi.

Neden sabrını taşırdığımı bilemiyordum. Ona hiçbir şey yapmamıştım. Ondan uzak durup sürekli bana bakmasını görmezden gelmişim. Düğünde bile beni diğer davetlilerin arasında bulmuş ve devamlı bana bakmıştı.

"Konuşmadığın tek kişi ben miyim yoksa herkese karşı mı böylesin? Diğer davetlilerle muhabbet ettiğini görmedim."

Ondan ve tercih ettiği kadınlardan hoşlanmasam da aptalın teki olduğumu düşünmesini istemiyordum. Nan'e gidip söylerdi ve onun da benimle dalga geçecek başka bir malzemesi olurdu. "Kalabalığı sevmem," diye açıkladım.

Konuştuğumda rahatlamış gibiydi. "Buradaki kalabalık insanı yoruyor. Seni suçladığımı söyleyemem."

Zorla gülümsedim. Kocaman bir gülücük değildi ama elimden ancak bu kadarı geliyordu. Yapmacık davranmak konusunda iyi değildim. Hiçbir zaman iyi olmamıştım.

"Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?" Besbelli iyi bir gözlemciydi.

Nazik olmak için yalan söyleyebilirdim. Büyükannem, iyi bir laf etmeyeceksem hiçbir şey söylememem gerektiğini öğretmişti. Dürüstçe, "Nan'i sevmiyorum," diye cevap verdim. Kibar bir tarafı yoktu ama doğruydu.

Korumacı davranmak yerine Grant kahkahayı bastı. Komik bulmuş gibi değil de sanki büyük bir komedyenmişim gibi karnını tuta tuta gülmüştü. Kahkaha attığında çekici olduğu için ondan daha fazla nefret ettim. Adil değildi. Çekici bir yanı olduğunu düşünmek istemiyordum.

Gözlerini silip sırtarak, "Üzgünüm," dedi. "Ama o tatlı ağzından çıkmasını beklediğim söz bu değildi. Lanet olsun, çok komikti."

Bence hiç komik değildi. Şaka yaptığımı mı sanıyordu?

"Bu konuda yalnız olduğunu sanmıyorum, güzelim. Çoğu insan seninle aynı fikirdedir. Özellikle de bu düğüne katılanlar."

Cevap vermedim. Besbelli ondan hoşlanıyordu.

"Detay vermeyeceğini tahmin ettiğim için benimle konuşmama sebebinin Nan'le çıkmam ve senin onu sevmemen olduğunu varsayıyorum."

Omuz silktim. Pek sayılmazdı. Bundan fazlası vardı. Ona söylemek kabalık olurdu ve kaba davranmamam gerekiyordu. Fakat ya kaba davranacaktım ya da dilsiz olduğumu sanacaktı.

Nan'e gidip benimle dalga geçmesini istemiyordum. Ondan yeterince çekmiştim.

"Nan'le çıkan birinin iyi bir vasfı olamaz. Ya da yakından tanımak isteyeceğim vasıfları. Bir daha asla konuşmayacağımı bildiğim kişilerle vakit kaybetmek hoşuma gitmez." İsteddiğimden daha sert çıkmıştı. Lanet olası dürüstlük.

Grant irkildi. Ben de kaltağın teki gibi davranıyordum. Nan'i öyle olmakla suçlamıştım ve ben de onun kadar kötü davranıyordum. Bunu yapamazdım. Öyle olmak istemiyordum. "Kendimi düzgün ifade edemedim. Üzgünüm. Nan'i sevmiyorum demek istemiştım. Hem de hiç. Ailesinin bile ona neden katlandığını bilmiyorum. Ona katlanmakla kalmamış, bir de onunla çıkmış olduğun gerçeği, arkadaş olamayacağımızı belli ediyor. Üzgünüm. Kaltağın teki gibi konuşmak istemiyorum çünkü gerçekten kibar bir insanım. Sadece kötü insanlardan uzak durmaya çalışıyorum. Nan kötülüğün vücut bulmuş hali, yani bu nedenle senin de kötü olduğuna inanıyorum. Kötü insanlar birlikte takılırlar." Durdum çünkü işleri daha beter bir hale getiriyordum. Ayağa kalkıp ona özür dilermiş gibi gülümsedim çünkü ağzımdan çıkan sözlerden dolayı kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Çok konuştuğumda böyle oluyordu. Başka bir şey diyemeden kaçtım. Rush ile Blaire'e hoşça kal deyip havaalanına gidecek ve erkenden kalkacak bir uçağı bekleyecektim. Gerekirse tüm gece havaalanında kalırdım. Böylece en azından Grant Carter beni bulamazdı.

Blaire

“Hâlâ bana şarkı söylediğine ve gitar çaldığına inanamıyorum. Vay canına, Rush.” Hâlâ Rush’a baktığımda beni kollarında gitarla beklediğini görüyordum. Sonra hoparlörlerde Jason Mraz çalacağı yerde Rush’ın benim için yazılmış şarkıyı söylemesi. Odama gönderilen çeşitli hediyeler ve mektuplardan sonra bunları aşamayacağını düşünmüştüm. Yanılmıştım.

“Üniversitedeyken şarkı söylemeyi bıraktım. Kızların sırf Dean yüzünden benimle ilgilenmelerinden bıktığıma karar vermiştim. Şarkı söylediğimde Slacker Demon’la olan bağım daha beter hale geliyordu. Ben de bıraktım. Ama serin için... Yürürken senin için yazılmış sözleri benim sesimden duymam istedim. Milyonlarca farklı düğünde çalan sıradan bir şarkıyı değil.” Rush tam kulağımın üstünü öptü. Kulağıma, “Buna benzer bir düğün daha yok ve asla da olmayacak,” diye fısıldadı.

Canlı müzik grubumuzun çaldığı Ed Sheeran’ın yorumuyla *Kiss Me* eşliğinde dans ederken ona iyice sokuldum. Dean “gerçek bir grup” tutmamızı önermişti ama ben istememişim. Düğünümüzün samimi bir toplantıdan öteye geçmesini istemiyordum. Katılan grubun konserine dönüşmesini de. Rush da

bu konuda bana katılmıştı ve paranın tutabileceği en iyi cover grubunu tutmuştuk.

Göğsüne doğru, "Keşke evimiz ağzına kadar dolu olmasaydı," dedim.

Rush, "Sorun değil. Burada olmayacağız zaten," diye cevap verdi.

Geri çekilip ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Sırttı. "Düğün gecemde evimi bunca insanla paylaşacağımı mı düşünüyorsun gerçekten? Tabii ki hayır. Buradan çıkınca kulüpteki çatı katı bizi bekliyor olacak."

Bunu düşündüğüne sevinmiştim. Bu gece babalarımızın bizimle aynı evde kalacağını düşünmek istemiyordum. "İyi," diye karşılık verdim.

Kahkaha atarken göğsü sarsıldı. Davetlilere baktım. Tüm arkadaşlarımız buradaydı. Sevdiğimiz herkes. Kız kardeşi... ve annesi hariç. Ama rıza göstermezlerdi. İkisi de benden nefret ediyordu. Yine de Rush'ın adma bugünü kaçırdıkları için üzül-düm. Bir gün Rush'ın hatırına hayatımızın bir parçası olmalarını umuyordum. Bahsetmese de onları özlediğini biliyordum.

"Şu saten parçasını nereye koydun?" diye sordu.

Sırtıp alt dudağımı ısırdım. "Cebim yoktu," diye cevap verdim.

"Biliyorum. Nerede yani?"

"Sutyenime soktum," diye itiraf ettim.

Başparmaklarıyla göğüslerimin altını okşayarak, "Sanırım bundan sonra benim için yeni bir anlamı olacak," dedi.

"Her şey için teşekkür ederim. Kolye, halhal ve yüzük için... saten de sende kalsın. Gerçi elimizin altında olmasına

bayılmışım. Annemin ikimizin hayatına da dokunmuş olmasına. Mükemmeldi."

Rush'ın etrafımı saran kolları gerildi. "Evet, öyleydi." Vücudunun gerildiğini anında anladım. Ona baktığımda omzumun üstünden bir şeye odaklandığını gördüm. Arkamı döndüğümde Cain'in orada durmuş, bizi izlediğini gördüm. Hâlâ beni sıkıca saran Rush, "Sanırım seninle dans etmesine izin vermeliyim. Hâlâ kendimi ikna etmeye çalışıyorum," dedi.

Ona ve biçare ifadesine bakıp gülümsedim. "Cain'le dans etmemi istemiyorsan, ben de etmek istemem. Yanına gidip konuşmam gerekiyor ve benimle birlikte gelip onunla konuşurken bana sarılmak istersen sarılabilirsin. Rahatla. Ben artık Blaire Finlay'im. Onun sevdiği kız Blaire Wynn'di."

En azından yeni adımı kullandığımda tüm vücudu gevşedi ve bana daha sıkı sarıldı. Boğuk bir sesle, "Tekrar söyle. En azından adını söylediğin kısmı," dedi.

"Blaire Finlay," diye tekrarladım.

"Lanet olsun, kulağa çok iyi geliyor," deyip alnımdan öptü. "Gidip onunla konuş. Senin için sorun olmazsa... dans etme. Ellerini üstünde istemiyorum."

Cain'in yanına gitmeden önce, "Yani sarılmayacak mıyız?" diye sordum.

Rush kaşlarını çattıktan sonra başını sağa sola salladı. "Kollarının vücuduna bağlı kalmasını istiyorsa," diye cevap verip beni güldürdü. Sahiplenici erkeğim.

Ellerini cebine atmış, yüzünde acı dolu bir ifadeyle beni bekleyen Cain'in yanına gittim. Onun için kolay olmamalıydı. Zihninde biz hep birlikteydik. Rush'ın sonuna dek yanımda kalacağını gerçekten düşünmüyordu. Yanılıyordu.

Rush rahat etsin diye belirli bir mesafede durarak, "Geldiğine sevindim," dedim.

"Yalan söylemeyeceğim. Gelmek istemedim. Büyükanne Q beni zorla getirdi," diye karşılık verdi. "Ama çok güzel görünüyorsun. O kadar nefes kesicisin ki sana bakmak canımı acıtıyor."

"Teşekkür ederim. Bugün Büyükanne Q odama gelene kadar Rush'ın size bilet ve davetiye gönderdiğinden haberim yoktu."

Cain başıyla onayladı. "Evet, o kadarını tahmin ettim. Bizi davet eden Rush'tı, sen değildin. Büyükanne Q, daveti alır almaz gelmeye karar verdi."

"Mutluyum, Cain."

Bana üzgün bir tebessümle bakıp başını salladı. "Bunu görebiliyorum. Fark etmemek zor. O da gayet havalarda."

Söylenecek başka bir şey pek yoktu. Birlikte geçirdiğimiz dönemler geçmişte kalmıştı. Bir zamanlar en iyi arkadaşımdaydım ama artık Rush her şeyimdi.

Çok fazla konuştuğumuza karar vermeden Rush'ın yanına dönmem gerektiğini bildiğimden, "Kendine iyi bak," dedim.

"Sen de Blaire. Bebeğin fotoğraflarını gönder. Büyükanne Q görmek ister," diye karşılık verdi.

Döndüm ve dans pistinin köşesinde gözlerini bana dikerek duran Rush'ın yanına gittim.

Rush

Genellikle Noel'i bir kayak tesisinde sarhoş olarak, o anda çıktığımda kızla ve birkaç arkadaşım ile geçirirdim. Çocukken annem ağaç süslemez ya da kurabiye pişirmezdi. Böyle şeyleri sadece televizyonda görmüştüm.

Bu sefer çam ağaçlarının kokusu, tarçınli elma ve kurabiyeler evimizi doldurdu. Rosemary'de bulunabilecek en büyük Noel ağacı oturma odamızı kapladı ve üzeri parlak, renkli süslemeler ve ışıklarla bezendi. Şömine rafında canlı çiçeklerden çelenkler ile yemişler vardı ve üzerinde *F* yazılı üç çorap şömineden sarkıyordu. Ön kapımızı kırmızı kadifeden fiyonkları olan iki büyük çelenk süslüyordu ve ev, ses sisteminde çalan Noel ilahileriyle dolup taşıyordu. Blaire Noel özel yayını yapan bir radyo kanalı bulmuştu ve dokunmamam için beni tehdit ediyordu.

Renkli kâğıtlara sarılmış, parlak kurdeleli hediyeler ağacımızın altına yığılmıştı ve arkadaşlarımdan kurtulamıyordum. Sürekli buradaydılar. Blaire'in yaptığı şekerlemeleri yiyip asla bitmesine izin vermediği elmalı şıradan içiyorlardı. Sanki Noel Baba evimizin orta yerine kusmuştu. Bir sene önce bana cehennem azabı gibi gelirdi. Şimdiyse Noel'i farklı bir şekilde geçir-

mek aklıma bile gelmiyordu. Blaire'in Noel'i geçirme yöntemi buydu ve hoşuma gidiyordu. Hayır, buna resmen bayılıyordum. Fırından kurabiyeleri çıkarırken ve ağzıma bir tane atmasını beklediğim fıstık ezmesi topları pudra şekerinde yuvarlarken detone bir sesle Noel ilahileri söylüyordu.

Çocuklarım Noel'in böyle olduğuna inanarak büyüyecekti ve buna bayılıyordum. Kanepede sarmaş dolaş oturup Noel filmleri izlemek ve elimi Blaire'in karnına koyup oğlumun tekmesini hissederken sıcak çikolata içmek. Paranın satın alamayacağı bir şeydi. Böyle bir mutluluğu satın alamazdı.

Blaire'in *We Wish You a Merry Christmas*'ı söylemesini dinleyip ağaca hayranlıkla bakarken oturma odasına girip, "Sence Noel'den önce babanı görür müyüz?" diye sordu.

"Sanmam. Daha geçen hafta gitti," diye ona hatırlattım. Kaşlarını çatıktan sonra başıyla onayladı. "Tamam. O halde, sanırım hediyesini ona göndermeliyiz. Harlow'a da bir şey aldım ve gönderilmesi gerekiyor. Annen ile Nan için de bir şeyler düşünmeme yardım edeceğini umuyordum. Onlara ne alacağımı bilmiyorum. Onlarla hiç vakit geçirmedim."

Annem ile Nan'e mi? Babama hediye mi almıştı? Ve Harlow'a da? Lanet olsun. Benim tek yaptığım ona ve bebeğe bir şeyler almaktı. Başka kimseye bir şey almak aklıma gelmemişti.

"Ah, evet, şey, sanırım. Ama bir şey beklemezler. Birbirimize pek hediye vermeyiz. Ailecek kutladığımız bir gün değil."

Blaire'in suratı asıldı ve bana üzgün gözlerle baktı. Üzüldüğünü görmek hoşuma gitmiyordu. Birkaç dakika önce yaptığı gibi detone olarak mutlu mesut şarkı söylemesi hoşuma gidiyordu. "Ama Noel dönemindeyiz. Noel'de sevdiğin insanlara bir şeyler alırsın. Abartılı olmasına gerek yok. Sadece bir şeyler olsun yeter. Bir şeyler vermek eğlenceli."

Şeytani anneme ve kız kardeşime bir şeyler vermek istiyorsa, ne almamı istiyorsa alacak ve gülümseyerek gönderecektim. "Tamam, bebeğim. Onlara göre bir şeyler bulur ve diğerlerinin yanında gönderirim."

Bu onu memnun etmiş gibiydi, başıyla onayladı. "Ah, iyi. Tamam." Tam dönecekken durdu. "Kiro'ya da bir şey aldım. Diğerleriyle birlikte onu da Los Angeles'a göndermeliyiz."

Kahkaha atmadan duramadım. Kiro'ya bir şey almıştı. Ben- den gelen paketi açtıklarında herkes delirdiğimi düşünecekti. "Kiro'ya da. Anladım," diye cevap verdim.

Blaire'in bitmek tükenmek bilmeyen alışverişinin iyi yanı, ona bir sürpriz hazırlayacak vakti sağlamasıydı. Noel'den sonra çocuk odasını düşünmeye başlamamız gerektiğini söyleyip duruyordu. Ben de onu onaylayıp duruyordum. Ama bir yandan da sol taraftaki o sevdiği odanın kapısını kilitli tutuyordum.

Blaire

Geçen sene annem geç saate kadar yatmıştı çünkü bir önceki gece hasta olduğu için uyuyamamıştı. Kalkıp ona en sevdiği kahvaltıyı; çilekli, kremalı waffle'ı hazırlamış ve ağacın ışıklarını yakmıştım. Onunla geçireceğim son Noel'im olacaktı ve bunu çok iyi biliyordum. Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmuştum.

Oturma odasına girdiğinde yanan şömine, en sevdiği şeylerle dolu bir süs çorap, çalan Noel müziği ve benimle karşılaşmıştı. Kahkaha atmış, sonra ağlamış ve hediyeleri açmadan önce oturup kahvaltımızı yerken bana sarılmıştı. Ona çok daha fazlasını almak isterdim ama para kısıtlıydı. Kıt yeteneklerimi kullanarak ona Valerie ile çocukluğumuzu anlatan bir albüm hazırlamıştım. Annem, ellerinde bu albümle gömülmüştü.

Bu sene ise annemin gurur duyacağı her şeyi yapmıştım. En sevdiği Noel ilahisinin çaldığı anlar oluyordu ve bir köşeye kıvrılıp ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ama geçen sene bana bir söz verdirmişti. Son Noel'i olduğunu o da biliyordu ve benden bir iyilik istemişti: Bir sonraki Noel'i ikimiz adına kutlayacaktım. Elimden gelenin en iyisini yaptım.

Bu sabah gözlerim gün doğmadan açılmıştı, ben de Rush'ı uyandırmadan yataktan çıktım. Biraz tek başıma vakit geçirmeye ihtiyacım vardı. Her şeyi idrak edebilmek için zamana. Hatırlamak için de. Annem beni görebilse, benim adıma çok mutlu olurdu. Sevdiğim adamla evlenmiştim. Ben de anne olacaktım ve babamı affetmiştim. Kahvemi yanıma alıp bağdaş kurarak rengârenk süslenmiş ağaca bakan koltuğa oturdum. Hayatımın bu karesi, annemin benim için istediği şeydi.

Yüzümdeki gözyaşlarını silmedim çünkü hepsi hüznün dolu değildi. Bazısı mutluluktandı. Bazısı minnet doluydu ve bazısı da hatıralardı.

Sessizliğin tadını çıkardım ve pencereden güneşin doğuşunu izledim. Rush uyandığında yatakta olmamı isteyecekti. Kahvemi bitirip dişlerimi fırçaladıktan sonra gizlice yatağa dönmem gerekiyordu. Bu sene Noel'in onun için mükemmel geçmesini istedim. Birlikte ilk Noel'imizdi ve önümüzdeki yıllara örnek olsun istemiştım.

"Noel'de en sevdiğin hediyen yatakta olmadan uyanmak çok kötü." Rush'ın uykulu sesini duyunca irkilip döndüm ve oturma odasına girdiğini gördüm. Üzerine eşofman altı giymişti ama hepsi bu kadardı. Saçı uykudan uyandığı için darmadağınktı ve gözleri hâlâ yarı kapalıydı.

Koltukta yanıma oturup beni kendine çekerken, "Üzgünüm. Güneşin doğuşunu izledikten sonra gizlice yatağa dönecektim," dedim.

Çenesini kafama yaslayıp, "Söyleseydin ben de kalkıp seninle birlikte izlerdim," dedi.

Ondan istediğim her şeyi yapacağından emindim. Uyumasına farklı bir nedenle izin vermiştim. "Biliyorum," diye cevap verdim.

Rush elini sol kolumda gezdirdi. "Biraz yalnız kalmak mı istedin?" diye sordu. Anlayışla sorduğu bu soru, detaylara ihtiyacı olmadığını bildiriyordu. Biliyordu.

"Evet," diye karşılık verdim.

"Biraz daha yalnız kalmak ister misin?"

Ona gülümseyerek, "Hayır," dedim.

"İyi, çünkü zaten yanından o kadar kolay ayrılmayacaktım," dediğinde kahkahayı basıp başımı göğsüne yasladım.

"Güzel bir sabah."

"Evet, öyle," diye katıldı ve başını kulağıma eğdi. "Şimdi sana hediyelerinden birini verebilir miyim?" diye sordu.

Ona takılarak, "Çıplak olmak gerekiyor mu?" diye sordum.

"Eee, hayır... ama soyunmak istersen bana uyar," diye cevap verdi.

Şaşırıp kollarında döndüm ve ona baktım. "Yani hediyeleri şimdi mi açmak istiyorsun?" diye sordum. Önce sevişeceğimizi düşünüyordum.

"Açmak denemez. Sana göstermem gerek," dedi ve beni de yanına çekerek ayağa kalktı.

Bunu beklemiyordum. Başımla onaylayıp beni merdivene götürmesine izin verdim. Belki de gerçekten sevişmek için üst kata çıkıyorduk.

Rush kendime seçtiğim odaya gelince durdu. Harlow'a düğünden önce gösterdiğimden beri odaya girmemiştim. Kapı kapalıydı ve Rush geride durup açmamı işaret etti. Artık aklım gerçekten karışmıştı.

Kapı kolunu çevirmek için öne bir adım attım ve kapıyı yavaşça açtım. Gördüğüm ilk şey, odanın ortasında duran, kiraz

ağacından yapılmış ve üzerine zarif, egzotik deniz hayvanları asılmış devasa bebek karyolasıydı.

Rush içeri girip bir elektrik düğmesine dokundu. Oda'nın ışığı yerine karyolanın süsünün ışığı yandı ve müzik çalmaya başladı. Ama çalan şey bir ninni değildi. Rush'ın düğünümüzde bana söylediği şarkıydı. Süsün ışıkları tavana dek aydınlanmıştı. Odaya girdiğimde tek yapabildiğim şaşkınlık ve şok arasında ağzımı elimle kapamaktı. Duvarlarda ışıklar dans ediyordu ve süs yavaşça dönerek şarkımızı çalıyordu.

Bir köşede sallanan sandalye vardı ve üzerine güzel, el yapımı bir battaniye serilmişti. Bebek bezi değiştirmek için bir masa, bir dolap ve hatta ufak bir yatak odayı süslüyordu. Duvarlardaki açık mavi boya, tek duvarın neredeyse tamamen pencereden oluştuğunu ve mavi gökyüzü ile okyanusa baktığını hesap edersek mükemmeldi.

Sonunda konuşabilecek hale geldim ama kendimi Rush'ın kollarına atıp ağlamadan önce ağzımdan tek çıkan ufak bir hıçkırıktı. Mükemmeldi ve bunu o yapmıştı. Oğlumuz için mükemmel odayı seçmişti.

Gergin bir şekilde, "Gerçekten mutluluk gözyaşları olduğunu umuyorum çünkü dürüst olacağım. Kızacaksın diye endişeleniyordum. Bethy, bunu kendin yapmak isteyeceğinden bahsetmişti ve benim aklıma gelmemiştii," diye fısıldadı.

Bethy hiçbir şey bilmiyordu. Belki de Bethy bunu kendisi yapmak isterdi ama Rush'ın bunca zaman harcaması ve çocuk odasını düşünmesi kalbimi patlayacak raddeye getirdi.

"Mükemmel. Çok güzel. Bu... Ah, Rush, odaya bayılacak. Ben bayıldım," diye ona güvence verdim, sonra onu öpebilmek için başını aşağı çektim. Gösterişli bir dergiye yakışacak çocuk odası, hamile bir kadını azdırıyordu. Kimin aklına gelirdi ki?

Üç ay sonra...

Ben güneyli bir kızdım. Bu kadarı ortadaydı. New York'ta geçirdiğimiz vakit çok hoşuma gitse de istediğimde buzlu çay bulabileceğim evime dönmek istiyordum. Rush da Rosemary'yi özlemişti. Bunu anlayabiliyordum. Eşyalarımızı valizlerden çıkardık, sonra hâlâ ismi olmayan bebeğe aldığımız tüm kıyafetleri ve oyuncakları çocuk odasına koyduk. Dolaba onun kıyafetlerini asmak, battaniyelerini katlamak ve minik ayakkabılarını dizmek eğlenceliydi. Kıyafet alma konusunda işi biraz abartmıştık.

Eve döndükten kısa süre sonra Grant, golf sahasında erkek erkeğe vakit geçirmek için Rush'ı almaya geldiğinde ben de dışarı çıkmaya karar verdim. Evde yiyecek hiçbir şey yoktu ve açlıktan ölüyordum. Jimmy'nin kulüpte olup olmadığını görmeye gitmek ve yiyecek bir şeyler almak, bir taşla iki kuş vurmak demekti. Anahtarlarımı kaptım ve arabama doğru gittim... ya da cipimize... ya da her neyse artık. Henüz hiç sürmemiştim. Rush eve döndüğümüzde benim için aracı garaj yoluna park etmişti.

Tek bildiğim çok amaçlı bir Mercedes Benz modeli olduğuydu. Bana minivan almadığına seviniyordum. Görünüşe göre bu, yollarda görülecek en güvenli araçlardan biriydi. Aracı bana pazarlamak için çok uzun bir konuşma yapmış ve hoşuma gitmezse geri götürüp istediğimi alabileceğimi söylemişti.

Tanrı aşkına, araba Mercedes'ti. Hiç sızlanmayacaktım. Tabii ki mutlu olmuştum. Sadece nasıl süreceğimi öğrenmem gerekiyordu. Bana bıraktığı anahtara baktım. Bana verdiği talimatlar da vardı. Kesinlikle anahtar OLMAYAN bu şeyi çantama koyup yanımda taşımalıyım. Kapı koluna dokunduğumda anahtarı taşıdığım sürece kapı otomatik açılacaktı. Sonra ayağımı frene

koyup direksiyonun yanındaki tuşa basarak arabayı çalıştıracaktım. Diğer her şey kolay olmalıydı. Evet, tabii.

Denileni yapıp arabaya bindim ki karnım devasayken hiç de kolay olmuyordu. Emniyet kemerini taktıktan sonra anahtar olmadan arabayı çalıştırmayı başardım ki gayet garipti. Kontrol panelindeki şeylere hiç dokunmadım bile. Sanki uçaktı. Hiçbir şey anlamadım. Cüzdanıma uzanıp tabancamı çıkardıktan sonra koltuğumun altına koydum. Hep Rush'ın yanında olduğumdan tabancamı taşı mıyordum. Fakat şimdi yine bir arabada tek başımdım, dışarı tek başıma çıkıyordum ve yakında bebeğimle birlikte olacaktım, bir yerlerde koruyucu bir şeyler olduğunu bilmek istiyordum. Bebek büyür büyümez tabancayı koymak için başka bir yer bulacaktım. Erişebileceği bir yerde olmasını istemiyordum. Rush'la konuşmam gereken bir konuydu.

Kulübe gitmek yeterince kolaydı. Araba tek bir tuşla motorunu kapadı ve Rush'ın anahtar dediği şeyle kapıları kilitleyip kulübe doğru yürüdüm.

Yemek salonuna gidiyordum ki Jimmy mutfaktan çıktı ve göz göze geldik. Yüzüne usulca bir tebessüm yayıldı. "Kendine bir bak, seksi anne. Plaj topu büyüklüğünde şiş bir karnı bile seksi gösterebiliyorsun. Mutfaka gidip beni bekle. Hemen dönerim," diyerek başını salladı. Sadece iki bardak su taşıdığından hızla siparişi götürdü.

Mutfak kapısını açıp içeri girdim. Birçok aşçı beni selamladı ve ben de onlara el sallayıp elimden geldiğince isimlerini hatırlamaya çalıştım.

Jimmy, "Lütfen temelli Rosemary'ye döndüğünü söyle. Dünya turuna son verdiğini. Seni özledim," diye sızlanıp sınılmak için beni kendine çekti.

"Yakın zamanda bir yerlere gitme planım yok," diye ona güvence verdim.

Jimmy, "Blair, karnın kocaman olmuş. Bebek ne zaman geliyor?" diye sorarken karnımı ovalamaya başladı. "Sonsuza dek orada kalamazsın, ufak adam. Artık dışarı çıkmanın vakti geldi. Annen o kadar da kocaman değil; daha fazlasını kaldıramaz."

Mutfak kapısı açıldığında yeni bir yüz gördüm. Koyu kah-verengi saçları ve mükemmel bir kemik yapısı vardı. Jimmy'nin karnıyla konuşmasını merakla gülümseyerek izliyordu.

"Merhaba," dedim ve gözleri karnımdan uzaklaşıp gözle-rimle buluştu. Gözleri de muhteşemdi. Woods bu kızı nereden bulmuştu ve onu sırf dış görünüşü için mi işe almıştı? Çünkü benim bildiğim Woods bunu fark ederdi.

Beni şaşırtan ağır bir güneyli aksanıyla, "Merhaba," diyerek karşılık verdi. Bu kız Rosemary'li değildi.

Jimmy geri çekilip kıza parıldayan gözlerle baktı. Ondan hoşlanıyordu. İyi bir işaretti. "Döndüğüne sevindim, kızım. Dün sensiz işler boka sardı," dedikten sonra tekrar bana baktı. "Della, bu Blair. Beni başka bir adam için terk eden ve kaçıp giden en sevdiğim arkadaşım. Onu suçlayamayacağım bir adam için çünkü gerçekten ateşli bir hatun. Blair, bu Della. Patronla kırıstırıyor olabilir de olmayabilir de."

Sırtımdan duramadım. Evet, Woods onun farkındaydı.

Kızın suratu kıpkırmızı kesilince, "Jimmy!" dedim ve onun da Jimmy'yi azarlayıp durduğunu anladım. Bu kızı sevmiştim. Burada yeni bir arkadaşım olabilirdi.

Woods'un babasıyla takılması imkânsız olacağından sırtarak, "Woods, değil mi? Patron yani?" diye sordum.

Jimmy gözlerini devirerek, "Tabii ki Woods. Zevkli bir kız bu. Yaşlı adamla kırıstırarak değil ya," diye cevap verdi.

“Kırıştıyor demeyi keser misin artık?” diye çıkışırken hâlâ kızarıyordu. Jimmy durumu daha beter hale soktuğundan onu rahatlatmam gerekiyordu.

“Jimmy’nin bana bunu söylememesi gerekirdi ama söylediğine göre ben de sana Woods’un harika bir adam olduğunu söyleyebilirim. Eğer gerçekten onunla... mırıştıyorsan, iyi bir tercih yaptın demektir.”

Gülümsememeye çalışarak, “Teşekkürler,” dedi. Woods’un gerçekten ona karşı bir şeyler hissettiğini umdum. İçimden bir ses, Bethy’nin de onu seveceğini söylüyordu.

“Bebek bu hafta doğmazsa toplaşıp yemek yiyebiliriz,” diye önerdim. Bethy’yi arayıp çağırdım. Karnıma baktı ve bırak gelecek haftaya kadar beklemeyi, bebeği doğurmadan kapıdan dışarı çıkacağıma bile inanmadığı belli oldu. Muhtemelen haklıydı.

“Tamam. Kulağa iyi geliyor,” diye karşılık verdi.

Rush’a söylemeye can atıyordum. Belki onunla Woods’u bir akşam yemeğe davet ederdik. Eğlenceli olurdu.

“Della Sloane.” Öfkeli bir ses düşüncelerimi bölünce bakışlarımı ondan ayırıp kapı eşiğinde duran polis memuruna çevirdim.

“Evet, efendim,” diye cevapladı. Suratının bembeyaz kesildiğini gördüm ve Woods etrafta mı diye dönüp baktım. İhtiyaç olduğunda neredeydi? Burada çalışırken hep yanlış zamanlarda içeri daldardı. İşte şimdi içeri dalmak için iyi bir andı.

Memur kapıyı açıp Della’nın çıkmasını beklerken, “Benimle gelmeniz gerekiyor Bayan Sloane,” diye bağırdı. “Bayan Sloane, kendi rızanızla gelmezseniz, Bay Kerrington’ın ricasına uymayıp seni kulüp arazisinde tutuklarım.”

Ne demişti öyle? Tutuklamak mı? Bay Kerrington mu? Woods böyle bir şey yapmazdı. Yapsaydı, en azından ortaya çıkıp olaya dahil olurdu. Ayrıca ben insanları tanımak konusunda iyiydim ve Jimmy de öyleydi. İkimiz de Della'yı sevmiştik. Ortada bir yanlışlık vardı.

Jimmy sanki korumak istermiş gibi Della'nın önüne geçip, "Onu neden tutukluyorsunuz? Woods'un bundan haberi olmadığından bal gibi eminim," diye diretti. Bunu yaptığı için onu daha çok sevdim. Della sanki her an bayılacakmış gibiydi.

"Bay Kerrington'ın haberi var. Della Sloane'u binadan çıkarmam ve otoparka vardığında tutuklamam için beni buraya gönderen oydu. Fakat kendi rızasıyla gelmezse onu ve engel olan herkesi tutuklarım."

Woods'un haberi yoktu. Ona inanmıyordum. Bir yanlışlık vardı.

"Sorun değil Jimmy," dedi ve arkasından çekildi. Kapıya giderken elim kolum bağlı arkasından baktım.

Jimmy tekrar bana dönüp, "Woods'u bulman gerek," dedi. "İnanmıyorum. Bence ortada söylenenden daha fazlası var ve sanırım olanların yaşlı adamla bir ilgisi var."

Başımınla onayladım. Katılıyordum. "Woods'un numarası bende yok. Rush'ı rahatsız ettiği için silmiştım," diye itiraf edip saf saf Jimmy'ye baktım.

Jimmy başını sağa sola sallayıp sırttı, sonra telefonu elimden alıp Woods'un numarasını tuşladı. "Ara onu. Telefonu açmazsa da gidip bul. Ben yardım edemem. Bu vardiyada yardımcı olacak kimse yok ve işin başına dönmem gerek."

Başımınla onaylayıp kapıdan dışarı çıkarak Della'nın gereğinden fazla güç kullanılarak polis arabasına bindirilişini izledim.

Woods'un telefonu direkt sesli mesaj sistemine aktarıldı. Tekrar tekrar denedim ama sadece sesli mesaj sistemine ulaşabildim. Koridorda koşup, daha doğrusu paytak adımlarla hızlı yürüyüp ofisine gittim ve kapıyı çaldım ama ses gelmedi. Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Lanet olsun.

Rush'ın numarasını tuşlarken hızla dışarı çıktım. Ne yapılması gerektiğini bilirdi ve Woods da muhtemelen yanındaydı. Ayağımı tam yola değdirmiştim ki sancı girdi, ardından bacaklarımın arasından sular aktı. Donup kaldım.

Suyum gelmişti.

Rush

Grant, "Evli bir adama göre gayet iyi görünüyorsun," diye bana takılırken golf sopamı almak için araca yürüyordum.

Oltaya gelmeyip, "Tabii ki öyle. Blaire'le evliyim. Gezegendeki en şanslı piçim," diye karşılık verdim. Sinirlendirmeye çalışıyordu çünkü Grant beni öfkeliendirmenin eğlenceli olduğunu düşünüyordu.

Ağzını yayarak, "Blaire son derece ateşli. Dokuz aylık hamileyken bile," deyip ayaklarını kaportaya attı.

Öfkeyle bakarak, "Kırk bir burnun olsun istiyorsan, böyle devam et kardeşim," diyerek onu tersledim.

Kahkaha atmaya başlayınca istediğini elde ettiğini anladım. Gözlerimi devirdim. Telefonum cebimde titreşmeye ve çalmaya başladı. Bu Blaire'in melodisiydi. Sopamı bırakıp telefonu almak için elimi cebime attım. Beni öylesine aramazdı. Beni arıyorsa bana ihtiyacı var demekti. Cevap vermesini beklerken araca doğru yürümeye başladım.

Açar açmaz, "Selam," dedim. Derin bir nefes aldığı anda aracı döndürüp kulüp binasına doğru hızla yola koyuldum.

Sakin olmaya çalışarak, "Suyum geldi," dedi.

"Yoldayım. Olduğun yerde kal. Kıpırdama. Araba kullanma. Sadece beni bekle."

"Kulübün otoparkındayım. Ben de seni bulmaya gelecektim."

"Neredeyse vardım bebeğim, dayan. Bir dakikadan az kaldı, yemin ederim," diyerek onu ikna ettim.

Homurdanır gibi bir ses çıkardıktan sonra birkaç kere derin nefes aldı. "Tamam," diye karşılık verdikten sonra telefonu kapadı.

"Lanet olsun," diye bağırıp aptal aracın hızlanmasını diledim.

Grant yanımdaki koltuktan, "Doğumun başladığını tahmin ediyorum," diye seslendi.

"Evet," diye onu tersledim. Konuşmak istemiyordum. Sadece ona daha hızlı ulaşmak istiyordum.

Grant, "Sanırım golf sopanı orada bırakmayı da kafana takmuyorsun," diye karşılık verdi.

"Tabii ki hayır, lanet olası sopa umurumda değil."

Grant kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam, sadece sordum."

"Telefonumu al. Abe'in numarasını bulup ara."

Grant telefonumu kapıp istediğimi yaparken ben de aracı hızla park edip çimenlik alandan otoparka doğru koşmaya başladım.

Blaire ona aldığım Mercedes'in yanında duruyordu, tek eli arabada diğer eli karnındaydı. Hayal ettiğimden daha sakin görünüyordu.

"Çok hızlısın." Gözlerimiz buluştuğunda bana gülümsedi.

"İyi misin?" diye sorup onu kollarıma aldım ve yolcu koltuğuna doğru yürüttüm.

"Şimdi iyiyim. Sancılar azaldı. Ama Rush, arabaya binmem lazım. Yepyeni ve ben... şey... ıslağım," dedi, konuşmakta zorlanarak.

"Araba hiç umurumda değil. Bin. Seni hastaneye götürüyorum."

Onu arabaya bindirmeme ses çıkarmadı ama istemediği yüzünden okunuyordu. Yeni arabasını mahvetmek istemiyordu. Alnuna bir öpücük kondurdum. "Yemin ederim sen hastaneden çıkmadan içini tamamen temizleteceğim," diye onu ikna ettikten sonra kapıyı kapadım.

Arabanın önünden dolaştığımda Grant yüzünde gergin bir ifadeyle orada duruyordu. "İyi mi?"

"Doğuruyor," diye besbelli olanı dile getirip sürücü koltuğunun kapısını açtım.

"Abe'i aradım. Başka ne yapabilirim?"

"Dean'i ara. Bilmek isteyecektir," dedikten sonra kapıyı kapadım. Annemi ya da kız kardeşimi aramayacağım gerçeğini düşünmemeye çalışıyordum. Anlamı yoktu. Blaire'in yanındaki davranışlarına güvenemezdim.

"Anneni araman gerektiğini düşünmüyor musun? Sence bilmese daha mı iyi olur?"

Ona bakarken yola çıkıp en yakın hastanenin bulunduğu Destin'e doğru hızla gidiyordum. "Bunun bir parçası olmalarını istemiyorum. Hak etmiyorlar," diye karşılık verdikten sonra uzanıp elini sıktım. "Artık bir aileyiz. Sen ve ben. Kimleri dahil edeceğimize biz karar vereceğiz."

Blaire başını sallayıp koltuğa yaslandı. Yüzünü buruşturunca sessiz kalsa da acı çektiğini anladım.

Durmasını sağlamak için bir şeyler yapabilmek adına, "Nasıl yardım edebilirim?" diye sordum.

"Arabayı sür," deyip gerginlikle gülümsedi.

Elimi sıkıp rahatlayarak iç çekti. "Geçti. Artık sancılar çok uzun sürmüyor ve sık olmuyor, yani daha zamanımız var," derken nefes nefeseydi.

Elimi tekrar sıkı. "Rush!"

Neredeyse yoldan çıkacaktım. "Ne oldu bebeğim? İyi misin?" Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

"Della'yı unuttum. Woods'u araman lazım. Polislerin gelip Della'yı götürdüklerini bilmeli."

Della da kimdi ki? Halüsinasyon mu görüyordu? Aklını yitirmesin diye dikkatlice, "Bebeğim, ben Della diye birini tanımıyorum," diye karşılık verdim. Başucunda tuttuğu o kitaplarda hiç böyle bir şey okumamıştım.

"Della, Woods'un çıktığı kız. Jimmy'ye göre kırıstırıyorlar. Gerçekten tatlı biriydi ve onu sevdim. Çok korkmuştu. Woods'un ona yardım etmesi gerekiyor."

Jimmy'yi ziyaret etmek için kulübe gitmişti. Bu nedenle oradaydı. Doğurmak üzere olduğu için değil. Artık mantıklı geliyordu. "Telefonum Grant'te. Seninki nerede?" Onun için çok önemli olmasaydı Woods'un aşk hayatı ya da sözde kız arkadaşının polisler tarafından götürülmesiyle ilgilenmezdim. Çünkü kulağa tekinsiz geliyordu ve Blaire'in tehlikeli insanların yanında olmasını istemiyordum. Ama daha fazla strese girmeliydi, bu nedenle kendini iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Telefonunu açmıyor. Direkt sesli mesaja aktarıyor. Başka kimi arayabiliriz?" diye sordu.

Telefonuna uzanıp Grant'i aradım.

Grant, "Dean'i aradım, bir sonraki uçakla gelecek," diyerek telefonu açtı.

"Teşekkürler. Dinle, Woods telefonuna cevap vermiyor. Babasını ara. Ona Della'nın," durup ismi doğru söylediğimi belirtecek şekilde başını sallayan Blaire'e baktım, "Della'nın tutuklandığını ve yardıma ihtiyacı olduğunu söyle."

"SİKTİR! Della ne zaman tutuklandı? Mesele neymiş?" Grant kulağıma doğru kükrüyordu. Sarımsı Della'nın kim olduğunu biliyordu.

"Bilmiyorum. Eşim doğuruyor. Babasını ara yeter. Woods'u bulur. Gitmem gerek."

Grant, "Ona söylerim," diye cevap verdi ve ben de telefonu kapadım.

Blaire'e, "Woods'un babası ona nasıl ulaşılacağını bilir," diye güvence verdim. Kaşlarını çatıyordu.

"Bilmiyorum ama belki de yanılıyordum." Konuşmayı kesip tekrar elimi sıktı. Bir sancı daha.

Blaire

İğneden korkuyordum. Aylar öncesinden sırtıma uzun bir iğneyi batırmalarına izin vermeyeceğime karar vermiştim. O anda ise kötü bir karar vermiş olabileceğimi düşünüyordum. Çünkü iç organlarım deşiliyormuş gibi hissediyordum.

Ne zaman çığlık atacak olsam delirecek gibi olan Rush'ın da faydası olmuyordu. Sakinleşmek zorundaydı. Bununla baş etmek için çığlık atmam gerekiyordu. Bir daha asla regl döneminde giren sancılar yüzünden inlemeyecektim. Bununla kıyaslandığında onlar solda sıfır kalıyordu.

Bir diğer sancı gelince çarşafı avuçlayıp acıyla çığlığı bastım. Hemşirenin son kontrolünde yedi santim açılmışım. On santim açılmam gerekiyordu, lanet olsun.

"Hemşireyi çağırmak mıyım? Sana biraz buz getireyim mi? Elimini sıkamak ister misin?" Rush sorular sorup duruyordu. İyi niyetli olduğunu biliyordum ama o anda umurumda değildi. Uzanıp tişörtünü kaptım ve çekip yüzünü yüzüme yaklaştırdım.

"Tabancamın yanımda olmadığına sevinmelisin çünkü şu anda seni susturacak farklı yöntemler düşünüyorum. Çığlık

atmama izin ver ve geri çekil," diye onu tersleyip tekrar sancı girerken karnımı tuttum.

Parlak kırmızı saçlarını iki yandan toplamış neşeli hemşire, "Seni tekrar kontrol etmeliyiz," derken resmen sıçrayarak odaya girdi. Tabancamın yanımda olmadığına o da sevinmeliydi. Çünkü listemdeki bir sonraki isim olurdu.

O eğilirken gözlerimi kapayıp tekrar sancı girmemesini umdum çünkü tekmeyi suratına basabilirdim.

"Ah! On santim olmuş ve başlamak için hazır. Ben gidip doktoru getireyim. İtme," diye bir daha belirtti. Bir saattir itmem gerektiği söyleniyordu. Vücudumun tek yapmak istediği ise itmektir. Doktor kışını hemen buraya getirirse iyi olurdu.

Rush anormal derecede sessizdi. Ona baktığımda suratı bana küçük bir çocuğu hatırlattı. Görünüşe bakılırsa korkmuştu ve tedirgindi. Ona bağırdığım için kendimi kötü hissettim ama tekrar sancı girdiğinde bu hissi unuttum ve bu seferki daha beterdirdi. Daha da kötüleşeceği aklıma gelmemişti.

Saçları dökülmeye başlamış doktor içeri girdi ve sanki iyi bir şey görmüş gibi parıldayan gözlerle bana baktı. "Şu küçük adamı oradan çıkarıp dünyaya getirme vakti geldi." Sesi tıpkı hemşireminki gibi neşeliydi. Piç.

Doktor, Rush'a, "Fenalaşmadığın sürece burada kalıp izleyebilirsin ya da iterken onun yanında durabilirsin," dedi.

Rush başıma doğru gelip uzandı ve elimi tuttu. "Onun yanında duracağım," dedi ve elimi nazıkçe sıktı.

Beni yüreklendirdiği için ağlamak istedim. İşleri benim için kolaylaştırmak için çırpınıyordu ve ben onu tabancamla tehdit etmişim. Berbat bir eştim. Burnumu çektim ve anında yanıma geldi. "Ağlama. Sorun değil. Bunu yapabilirsin," dedi, azimli ve savaşmaya hazır görünüyordu.

"Kaba davrandım. Özür dilerim," derken boğuluyordum.

Sırıtıp başımı öptü. "Felaket acılar içindesin ve bana vurmak kendini iyi hissettirecekse buna izin veririm."

Onu öpmek istedim ama tekrar sancı girdi.

Doktor, "İt!" diye emretti ve ben de dediğini yaptım.

Kim bilir kaç kez itip küfrettikten sonra dünyadaki en güzel sesi duydum. Ağlıyordu. Bebeğim ağlıyordu.

Rush

Mükemmeldi. On ayak parmağını ve ellerindeki parmakları sayarken Blaire de hepsini tek tek öpüyordu. Ayrıca küçücüktü. Bebeklerin bu kadar küçük olduklarını fark etmemiştim.

Blaire sonunda oğlumıza kavuşunca bana bakıp, "Artık bir isimde karar kılmanız gerekiyor," dedi.

Son üç ayda ortaya birçok fikir atmıştık ama hiçbirisi uygun gelmemişti. Blaire hayatında hiç görmediğin birine isim koymanın zor olduğunu söylediğinde doğana kadar beklemeye karar vermiştik.

Bir daha Abraham Dean ismini önermemesi için dua ederek, "Biliyorum. Şimdi onu görüyoruz. Ona bir isim vermeliyiz. Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Babamı seviyordum ama çocuğuma onun adını vermeyecektim.

Bebeğe bakıp gülümseyerek, "Bence Colton gibi duruyor," dedi. O ismin pek hayranı sayılmazdım.

"Hâlâ River'a karşı mısın?" diye sordum.

Bana gülümsedi. "Adında Rush da geçsin istiyorum ama ona River adını verirsek bunu yapamayız. River Rush ya da Rush River, kulağa saçma geliyor."

Adımı kullanmaya çalıştığını unutmuştum. Onunla tartışmayacaktım. Oğlumun adımı taşıması fikri hoşuma gidiyordu. "Cash'e ne dersin? Cash Rush!" diye ona takıldım ve o da gülüp bebeği korkutmasın diye alt dudağını ısırды.

"Nathan'a ne dersin, ona Nate diyebiliriz?" diye sordu. Bebek emmeyi kesti ve sanki adını duymuş gibi ona bakmak için çekildi. Sanırım bir karara varmıştık.

"Nathan Rush Finlay, kulağa hoş geliyor," diye katıldım.

Mutlu mesut bana baktı ve bebeğin burnunu öpmek için başını eğdi. "Merhaba, Nate. Dünyaya hoş geldin."

Onu tutmak istiyordum ama görünüşe göre sosyalleşmek yerine uyumayı tercih etmişti. Blaire onu kaldırıp omzuna aldı ve sırtına usulca vurdu. Orada öylece durup şaşkınlıkla izliyordum. Bu bana aitti. Benim ailemdi. Ve mükemmeldiler.

Blaire gazını çıkarma konusunda tatmin olunca battaniyesine sıkıca sardı ve bana baktı. "Sıra sende, babacık. Benim dinlenmem gerek. Gözlerim kapanıyor."

Uzanıp oğlumun annesinin kollarından aldım. Onu göğsüme dayayıp tatlı bebek kokusunu içime çektim. "Haydi bakalım, ufak adam. Gidip şuraya rahatça kurulalım ve televizyonda izlenecek basketbol maçı var mıymış bakalım."

Nate kollarımda huzurla uyuyordu ve Blaire de onu bana verdikten sonra hızla uykuya dalmıştı. Bu odada bu ikisiyle birlikte sonsuza dek kalabilirdim. Onların yanımda olması ve güvende olduklarını bilmek her şeyi yoluna koyuyordu.

Kapı usulca tıklatılınca düşüncelerim bölündü. Döndüğümde kapının yavaşça açıldığını ve birkaç mavi balondan sonra Bethy'nin başının içeri girdiğini gördüm. Elinden geldiğince dışarıda durmuştu.

"Pekâlâ baba, keyif çatıldığını biliyorum ama paylaşmayı da bil. İki dede de bekleme odasında sabırla bekliyor," diye fısıldadı, sonra Blaire uyuyor mu diye baktı.

"Blair'e rahatsız etmek istemiyorum. Bitap düştü. Bebeği pencereye götürürüm. Herkesin oraya gelmesini sağla."

Bethy özlemle bebeğe baktı. Onu tutmak istediğini biliyordum ama henüz hazır değildim. Onu düşürmeyeceğinden o kadar da emin değildim. Birilerine güvenebileceğinden de o kadar emin değildim. Onu iyice kendime çekip insanların evime gelip çocuğumu tutmalarına nasıl göz yumacağımı düşündüm.

"Hemşire ona Nathan Rush ismini koyduğunuzu söyledi. Hoşuma gitti," dedi.

"Ona Nate diyeceğiz."

Başıyla onayladıktan sonra diğerlerine nereye gelmeleri gerektiğini söylemeye gitti. Onlara pencerenin güvenliğinde Nate'i gösterebilirdim ama üstüne solumalarına ve dokunmalarına izin vermeyecektim. Çok fazla bakteri. Bu pislikle baş etmek için fazlasıyla küçüktü. Bakterilerle uğraşmak zoruna kalana kadar biraz büyümeliydi.

Bebek bakım odasına girip bir hemşireyle görüştim. Bebeği camdan aile üyelerine göstermek için geldiğimi açıkladım. Dönüp pencerede duran Dean'i gördüğünde ağzı açık kaldı.

"Amantanrım. Finlay bebek, Dean Finlay'in akrabası mı? Slacker Demon'ın Dean Finlay'sinin?"

Başımı salladım. "Evet. Torunu ve benim de gerçekten Nate'i büyükbabasına göstermem gerek."

Aceleyle önümden çekildi ve babama gözlerini dikmek için beni pencereye kadar takip etti. Diğer yandan Dean tamamıyla Nate'e odaklanmıştı. Başparmağını kaldırıp bana göz kırptı. Abe'in gözleri dolmuştu ve başını sallıyordu. Grant de tam

babamın yanında durmuş, Nate'e sırtıyordu. Bethy oğluma hayran kalmıştı ve Jace de ona katılarak başını sallıyordu.

Jimmy ona bakabilmek için kalabalığı yardı ve elini beline koyup parıldayan gözlerini Nate'e çevirdi. Sonra bana bakıp onaylarcasına başını salladı. İşte bu, geniş ailemizdi. Kardeşlerimiz ya da annelerimiz burada bizimle olmayabilirdi ama bizi seven ve Nate'i de sevecek insanlara sahiptik.

Yanımdaki hemşire, "Sence Dean'den imza alabilir miyim?" diye sordu.

Dönüp Nate'i annesine götürmeden önce ona, "Gidip ona sor. Gerçekten iyi bir ruh haliyle yakaladın," dedim.

Blaire

Evden çıkmam lazımdı. Rush, Nate'i hiçbir yere götürmemi istemiyordu ve Nate'in yürüyen gıda kaynağı olduğumdan uzun süre ayrı kalamıyorduk. Hâlâ biberondan içmeyi reddediyordu. Sütümü sağıp içirmeyi denemiştim ama işe yaramamıştı. Beni istiyordu. Tatlı bir durumdu ama babası o kadar aşırı korumacıydı ki insanlar gelip onu tutmak istediğinde sinirleniyordu.

Altı hafta dolduğunda ve tekrar seks yapabildiğimizde birlikte yaşaması imkânsız biri olacağından endişeleniyordum. Onu biraz yumuşatmam lazımdı yoksa patlayacaktı.

Evde kaldığım ilk hafta kolayca geçip gitmişti. Yorgundum ve Nate geceleri pek uyumuyordu, yani gündüzleri fiziksel anlamda dışarı çıkacak durumda olmuyordum. Bay Kerrington'ın cenaze törenine gitmediğim için kendimi kötü hissediyordum. Haberleri duyup gözyaşlarına boğulduğumda Rush, Woods'un sorun etmeyeceği konusunda beni ikna etmişti. Bay Kerrington'ı tanımıyordum, yani ağlamak için tek mazeretim hormonlarımdı. En azından doktorum böyle söylemişti.

Kontrol edemediğim ağlama isteği, bebek olmadan önce giydiğim kotuma sorunsuzca girebildiğim gün yok oldu. Nate'in

odasına gitmiş, uyurken onu bir saat boyunca sallamıştım ki bu, çocuk doktorunun yapmamamı söylediği bir şeydi. Onu şımartırdı. Bazen engel olmak öyle zordu ki. Bugünleri hatırlamak istiyordum. Çok yakında evde koşturacaktı.

Nate bir aylık olduğunda ayağımı yere vurup Rush'a onunla bir yerlere gitmemizin vakti geldiğini söyledim. Rush artık bir şeyleri aşması gerektiğini kabul etti ve sadece kulüpte akşam yemeğine gidebilelim diye bir saat boyunca araç gereç topladık. Eve döndüğümüzde o kadar yorgundum ki dışarı çıkmaya değmeyeceğini düşündüm. Sütten kesilene kadar evde durabilirdik. Bu düşünceyle gözyaşlarına boğuldum çünkü berbat bir anneydim.

Rush, Nate'i yatırırken ben de duş almaya gittim. Uykusuzluk çekiyordum. Çocuk doktorunun tavsiye ettiği gibi geceleri Nate'e bakmaya bir son vermeliydim ama güçsüzdüm ve hep ona yenik düşüyordum. Artık durmak zorundaydım.

Duştan çıkıp aynanın önünde durdum. Kalçam artık daha genişti. Hep böyle kalacağından emindim. Hamilelik öncesinde giydiğim kıyafetlerimi giyiyordum ama eskiden olduğu gibi görünmüyordum. Vücudum artık bir anneye aitti.

"Lanet olsun. Çıplakken sana bakmamaya çalışıyorum çünkü işleri kendi elime almamaya çabalıyorum ama... muhteşemsin."

Sesindeki arzuyu duyunca kendine güvenim yerine geldi. Tekrar kendimi seksi hissetmek istiyordum. Tekrar seks yapmak istiyordum. Doktor muayenesine daha iki hafta vardı. O kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyordum.

Dönüp ona doğru yürüdüm. Seks yapamıyor olabilirdik ama bu, erkeğimi mutlu etmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarına yapış-

tırdım, sonra alt dudağını ısırđım. Tatlı ve romantik olmaktan yorulmuştım. Edepsiz olmak istiyordum.

Tiştörtünü çıkarıp göğsünü öperken nefesi kesilip saçımı tuttuğunda kendi kendime gülümsedim. Kotunun düğmelerini çözüp boxer'ıyla birlikte aşağı indirdim. Ereksiyonu gururla açığa çıktı ve ağzım sulandı. O kadar muhteşemdi ki. Sadece burası bile baştan çıkarıyordu. Tek elimi aletin dibine sarıp ucunu ağzıma soktum ve boğazıma dayanana kadar ittim.

Rush, "Lanet olsun Blaire," diye gürledi, destek almak için kapıya yaslandı. İki elini de saçıma gömüp beni sabitledi. Geri çekilip aletini ağzımdan çıkardım ve başına dilimle dokundum. Küfredip inledikçe daha da alevleniyordum.

"Em, bebeğim, tekrar içine çek," diye yalvarıp aletin başı tekrar boğazıma kayana dek kafamı çekti. Öğürdüm ve Rush'ın zevkle inlemesinin tadını çıkardım. Öğürdüğümü duymak hoşuna gidiyordu. Kendi kendimi baştan çıkarıyordum.

Elimi bacaklarımdan arasına soktum ve Rush'ın aletin ne kadarının ağzıma gireceğine saçımdan çekerek karar vermesine izin verdim. "Siktir, kendine mi dokunuyorsun?" diye sordu, ağzımdan çıkarırken nefes nefeseydi.

Dilimi çıkarıp başında gezdirdikten sonra kafamı salladım. Sonra ağzımı iyice açıp gözlerimi ona diktim ve o da tekrar ağzıma soktu. Rush kükrer gibi, "O vajinayla oynamak istiyorum," dedi. "Boşalma."

Boşalmak üzereydim, yani bunun için ona söz verebileceğimden emin değildim. Ağzıma daha hızlı girip çıkmaya başladı. Nefesi hızlandı ve daha beter küfretmeye başladı. Patlamak üzereydim.

"Boşalmam gerek," diyerek ağzımdan çıkınca onu bacaklarından yakalayıp ağzımın içinde tuttum. "Blair, bebeğim, bırakmazsan ağzına boşalacağım."

Tutup onu iyice emdim ve ağzıma sokup çıkardım. Dilimin üzerinde kasıldığını hissettim ve tam o sırada iki eliyle kafamı tuttu. Ilık patlamayı boğazımın gerisinde hissetmeden önce içinde yükselen hırıltıyı hissettim.

Vücudu ellerimin altında ve ağzımda kasılırken, "Lanet olsun, bebeğim. Em, ağzına al... Evet, al... Siktir, inanılmaz bir şey," diyordu.

Heyecanla sıırıslıklam olmuşum. Yine elimi vajinama götürecektim ama Rush aletini çıkarıp beni kaldırdı ve yatağa fırlattı. Henüz seks yapmamamız gerektiğini biliyordum ama o anda gerçekten umurumda değildi. İyileştiğimi hissediyordum. Hiçbir şey farklı gelmiyordu.

Rush bacaklarımı ayırdı, sonra başını eğdi ve diliyle bacaklarımın arasındaki ıslaklığı yalamaya başladı. Alevlenen noktama yaklaştığında titredim. "Durmam için yalvarana kadar bu tatlı vajinayı yalayacağım," diye tehdit ettikten sonra dilini araya soktu ve pirsingini klitorisime sürttü. Bunu yapmasına bayılıyordum. Uzun zaman olmuştu. Saçını yakalayıp onu klitorisime yaklaştırdım. Kıs kıs güldü ve sesindeki titreşim beni zevkle inletti.

"Küçük, açgözlü sevgilim," diye mırıldanırken girişe doğru öpücükler kondurup dilini içime soktu ve başparmağıyla klitorisimi ovdu. İlk orgazmı sert bir şekilde yaşadım ve saçını çektiğimde aç bir şekilde inleyip yalamaya devam etti.

Bana şeytani bir şekilde gülerek, "Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldadı. Bacaklarımı açtığımda dizlerimin bağı çözülmüştü.

"İşte böyle. Aç," diyerek beni takdir etti. Bu adamın istediği her şeyi yapardım.

Tatmin olmuş, rahatlamış bir şekilde yatarken başparmağı içime girip çıktı. Sonra diğer deliği bulana kadar parmağını kaydırды. Dokunulmasını istediğim delik değildi.

"Gerilme. Canını yakmayacağım. İyi hissettireceğim," diye söz verdi. Dilini klitorisimde gezdirirken başparmağını içime soktuğunda rahatlayıp ona güvendim. Kendimi parmağına yaslanmış, daha derine sokmasını sağlamaya çalışırken buldum ve Rush diliyle beni tahrik ederken onayladığını inleyerek belirtip başparmağını arkama sokup çıkarmaya devam etti.

Yeni bir tür orgazm olmak üzereydim. Anlamıyordum ama daha güçlüydü. İstiyordum. "Rush, ihtiyacım var," diye yalvarırken neye ihtiyacım olduğundan emin değildim.

Başparmağını tekrar ıslak, sıcak bölgeye soktukten sonra beni delirten dar deliğe sokmak için yine geri kaydırды. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum tatlı Blaire ve sana vereceğim," dedi, sonra klitorisimden başlayıp oynamaya niyetli olduğu ufak açıklığa kadar yaladı. Başparmağını içime sokarken dili deliğin etrafında döndükten sonra tekrar klitorisime gitti ve ağzına aldı.

Dayanamadım. İçimde havai fişekler patladı ve zevk dalgasına tutulan vücudum kıvrılırken Rush'ın adını defalarca söyledim. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bunu anlatmaya yetecek kelime yoktu.

Dünyaya geri gelip gözlerimi açtığımda Rush yanıma yattı ve beni kendine çekti. "Seni becermem gerek, Blaire. Buna çok ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Onu içimde istiyordum. Sadece... arkamdan içime girmesini istediğimden emin değildim. Başparmağı aletinden çok daha küçüktü.

“Vajinana girmek istiyorum, bebeğim. Diğerini kafana takma. O sadece senin içindi. İyi hissettireceğini biliyordum,” diye bana güvence verdi, sonra battaniyeyi üstümüze çekti ve sıcak vücuduna yaslanarak hızla uykuya daldım.

Rush

Nate'in yattığı yerde kıpırdamaya başladığını duyduğum anda dönüp bebek monitörünü kapadım. Aklını süttten uzak tutmak için tüm gece boyunca küçük adamla evde dolanmam gerekse bile bu gece Blaire uyuyacaktı.

Yataktan yavaşça kalkıp üstüme bir boxer ile bir tişört geçirdim ve aceleyle ağlama seslerinin geldiği alt kata indim. Monitör kapalı olsa da Blaire ağladığını duyabilirdi. Onu bebeğin çıkardığı seslere rağmen uyuyabilecek kadar yorduğumu umuyordum.

Odaya girdiğimde beşiğinin süslemelerini çalıştırdım ve o da huzursuzlanmayı kesti. Şarkı söylediğini duymak hoşuna gidiyordu. Blaire ne zaman konuştuğumu duysa meme emmeyi kestiğini ve dinlemek için dikkat kesildiğini söylemişti. Bu hoşuma gidiyordu.

Beşiğine giderken küçük gözleri üzerime sabitlendi ve henüz tam anlamıyla gülümsemiyor olsa da gözlerinde bir şeyler için heyecanlandığını görüyordum. Normalde onu Blaire'in meme uçları heyecanlandırıyordu ama beni de heyecanlandırıyordu, yani onu bu nedenle suçlayamazdım.

Onu almak için beşiğe eğilip, "Hey dostum, ne zaman hava karardığında uyuman gerektiğini öğreneceksin?" diye sordum.

Kollarımda kıpırdandı ve yüzümü görebilmek için başını çevirdi. "Bu gece bana kaldın. Senin yoksa da anneciğinin uykuya ihtiyacı var. Onu yoruyorsun."

Süslemelerin ışığını açık bıraktım ve onunla birlikte sallanan sandalyede oturmaya gittim. "Sen tekrar uyku vakti olduğuna karar verene kadar suyun üzerindeki ay ışığına bakacak ve sallanacağız."

Onu kucağımda sallamaya başladığımda Nate başını tekrar göğsüme koydu. Manzara hakkında ufak beyninden neler geçtiğini merak ettim. Dışarı çıkıp kuma dokunmak ya da suyu hissetmek istiyor muydu? Benimle konuşup bana ne düşündüğünü söyleyeceği günü iple çekiyordum.

Neredeyse bir saat boyunca sallandık ve sürekli Blaire'in gelmesi için sorun yaratacağını sandım ama böyle bir şey yapmadı. Baktığımda küçük gözkapaklarının kapandığını, nefesinin yavaşlayıp düzene girdiğini gördüm. Annecik olmadan bu geceyi atlatmıştık. Bir şeyleri başardığımı hissediyordum.

Usluca ve yavaşça beşiğe gidip onu yatırdım. Uyanmayacağından emin olunca yatağa döndüm. Babacık başarmıştı.

Nate tekrar ilgi görmek istediğine karar verdiğiğinde saat sabahın yedisiydi. Blaire ağladığını duyunca yatakta doğrulup oturdu ve saate baktı. "Aman Tanrım! Şimdi mi ağlıyor yani?" diye sordu ve cırtlıçplak yataktan kalktı. O üzerine bir şey geçirebilmek için odada koştururken ben de kollarımı başımın altında kavuşturup manzarayı izledim. Yeni kalçasının keyfini çıkarıyordum. O kadar seksi kıvrımları olmuştu ki yanımdan geçtiğinde sallanırken doğru düzgün düşünebilmek zordu.

"Aslında hayır. Gece biraz kaynaştık. Ona senin dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söyledim ve uslu durdu. Sanırım anladı."

Blaire kıyafet aramayı kesip ağzını hafifçe açarak bana baktı. "Onunla birlikte yataktan kalktın ve ben onu doyurmadan tekrar mı uyuttun yani? Bu konuda sorun çıkarmadı mı?"

Omuz silktim. "Huysuzlandığını ve biraz daha uykuya ihtiyacın olduğunu kabul etti."

Dudaklarına ufak bir tebessüm kondu ve ellerini çok düşkün olduğum kalçasına attı. "İkiniz de huysuz olduğumu düşünüyorsunuz ha? Dün gece pek huysuz görünmüyordum, değil mi? Aletini boğazımın yarısına kadar soktuğumda?"

Kahretsin. "Lanet olasıca kadın. Gidip oğlumuzu doyurman gerek. Böyle konuşma. Şu doktor yeşil ışık yakmadan önce aklımı kaçıracağım."

Blaire gülüp dün gece giyeceği ama bir türlü üstüne geçi-remediği geceliği almak için eğildi. Kalçası olduğu gibi havaya kalkınca üzerine atlamamak için kendimi zor tuttum.

İpek gibi kumaş vücuduna yayıldı ve basenlerinin ortasında durdu. Bana bilgiç bir tebessüm gönderip alt kata inmek için döndü. "Bu huysuz ruh halimi alt kata taşıyacağım şimdi," diye karşılık verdi.

Her attığı adımda sallanan kalçasını ve üzerine yapışan geceliği izledim. Sonunda gözden kaybolduğunda yataktan hızla fırlayıp duşa gittim. Dayanabileceğim en soğuk duşa ihtiyacım vardı.

Blaire

Biraz kestirmesi için Nate'i yatırdım ve boş vaktimi iTunes'tan aldığım yoga videosunu izlemek için kullanmaya karar verdim. Doğum sonrası vücudumdaki bazı yerleri sıkılaştırmam gerekiyordu. Bethy yogayı denememi söylemişti. Yoga yapmak için vakit bulmak başka bir meseleydi. En son Nate uyuduğunda ve yoga yapmaya çalıştığım da Rush içeri girmişti ve sonunda kendimizi tekrar kanepede çınlıplak bulmuştuk. Oral seks konusunda profesyonel olmuştuk. Rush'ın daha iyi olmaya ihtiyacı olduğundan değildi ama ben dehşet numaralar öğrenmiştim.

Video başlamadan önce kapı zili çaldı, ben de durdurma tuşuna basıp kimin geldiğini görmeye gittim. Rush evde değildi, yani gelen Grant olamazdı. Birlikteydiler. Kapıyı açtığımda Nan'i görünce artık önce kapı deliğinden bakmam gerektiğini düşündüm. Kalp atışlarım hızlandı ve telefonu oyun odasının ortasında bıraktığım için kendime küfrettim. Yoga pantolonunun cebi yoktu.

Tersler gibi, "Rush burada mı?" dedi. İçten içe irkildim. Burada değildi ve onu içeri almalı mıydım, bilmiyordum. Ama onu nasıl içeri almazdım ki? Rush'ın kız kardeşiydi.

"Birkaç saat önce Grant'le gitti. Woods'la ilgili bir konu." Fazla konuşuyordum. Onu hiç ilgilendirmezdi.

"Beni içeri alacak mısın? Yoksa sonra mı geleyim?" Sesindeki tiksindiğini bildiren ton, artık benim de evim olduğuna göre onu içeri almama yetkim olmasından kaynaklanıyordu. İçeri almak istemiyordum ama Rush onu görmek isterdi. Henüz birkaç gece önce ondan bahsetmişti. Nasıl olduğunu merak ediyordu ve bana, annesinin klinikten çıktığını ve daha iyi olduğunu anlattığını söylemişti.

İstemedenden de olsa içeri girmesine izin verdim. Onunla baş başa kalma fikrinden nefret ederek, "İçeri gelsene," dedim. Tabancam arabadaydı ama gerçekten ihtiyacım olacağını düşünmüyordum. O türden tehlikeli sayılmazdı... Öyle sanıyordum.

"Ee, Bayan Finlay olmak nasıl bir his?" diye sordu. Ses tonundan buna sevinmediği belli oluyordu ve bu dostane bir soru değildi.

"Muhteşem. Ağabeyini seviyorum," diye cevap verdim.

"Bana yalan söyleyemezsin. Masum görünümlere karnım tok. Onu kapabilmek için hamile kaldın. Çocuğunu görmezden gelmeyecekti. Bunu düşünüp kullandın. Tek umudum, çocuğun ondan olduğu." Kelimelerine yansıyan nefret içimi ürpertti.

Gerçekten Rush'ı arayıp eve dönmesini sağlamak istiyordum. Onunla konuşmak istemiyordum. Blaire'i karalama konuşması olduğu sürece.

"Bu şekilde düşünmene üzüldüm. Nate'i gördüğünde kimden olduğuyla ilgili hiçbir şüphen kalmayacak. Rush'ın ufak versiyonu," derken zokayı yutup savunmaya geçtiğim için kendimden nefret ettim.

Nate'in adı geçince Nan'in irkildiğini gördüm. Ya çocuğumuz olması fikrinden nefret ediyordu ya da benim de çocuğum

olduğu için aralarında bir bağ olmasını istemiyordu. Emin değildim. "Telefon edip Rush'a, geldiğini söyleyeceğim. İstersen bir şeyler iç ya da ye. Her şeyin yerini biliyorsun."

Merdivene yöneldim.

Gergin bir sesle, "Bekle. Grant'i görmek istemiyorum. Grant'i getirmemesini söyle," dedi.

"Pekâlâ. Söylerim," diye karşılık verdim. Grant'in de onu görmek istemediğinden gayet emindim ama tüm bunları bildiğimi ona söylemeyecektim. O konuyu açmayacaktım.

Basamaklardan aceleyle çıkıp telefonumu almaya gittim. Önce Rush'ı arayacak, sonra da gidip Nate'i kontrol edecektim... ya da burada saklanarak onunla geçireceğim vakti öldürebilirdim. Telefonu alıp Rush'ın numarasını tuşladım.

Telefonu açtığında, "Hey bebeğim, her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Şey... yolunda derken neyi kastettiğine göre değişir," dedim. "Kız kardeşin burada."

Rush Grant'e, "Dön, adamım. Eve gitmem lazım hemen," dedi. "Yoldayım. O nasıl? Sana iyi davranıyor mu? İçeri girmesine izin verdin mi?"

"İyi, pek sayılmaz ve evet," diye cevapladım.

"Sana iyi davranmıyor. Lanet olsun, Blaire. Üzgünüm. Neden onu içeri aldın?"

"Eh, çünkü o senin kız kardeşin, Rush. Aile üyelerini evine almamam mümkün değil."

Rush derin bir nefes aldı. Ne demek istediğini biliyordum. Öfkeliydi. "Blaire. Bir daha 'evin' dediğini duyarsam delireceğim. Orası ikimizin evi. İkimizin lanet olası evi. Birilerini içeri almak

istemiyorsan, alma. Beni ara ve onlar da ben gelene kadar lanet meridivende beklesinler. Sadece evinde rahat etmeni istiyorum."

"Tamam. Eh, sen onu seviyorsun ve ben de seni seviyorum, bu nedenle onu içeri aldım. Bu nasıl bir sebep sence?"

Rush hafif bir kahkaha attı. "Nan, şimdi ve sonsuza dek seveceğim ama senin kibar davranmanı beklemediğim tek kişi olacak. Kendi çabasıyla durumu değiştirmeli. Henüz bunu yapmadı. Onu başından sav, kıcına tekme bas, ne istiyorsan yap. Ağzından çıkan pisliklere katlanma."

Nate'in ondan olmayabileceği konusundaki suçlamasını söylememeye karar verdim. Aklını yitirirdi. "Acele et yeter," diye yalvardım.

"Beş dakikaya oradayım," diye söz verdi.

Nate'i kontrol etmeye gitmeden önce telefonu kapayıp spor sütyenimin içine sıkıştırdım. Kapıyı açtığımda süslemelerden sarkan deniz yaratıklarına tekmeler savurup sesler çıkardığını gördüm. Gülümseyerek yanına gittim ve küçük gözleri beni bulana kadar etrafı inceledi. Beni gördüğünde daha sert bir tekme atınca kalbim sıkıştı.

Ona, "Pek iyi uyumadın," dedim ve kaldırmak için uzandım. "Hiç yoga yapamadım ve anneciğinin poposunun yogaya ihtiyacı var."

Küçük başı göğsüme gömülmeye çalıştı. Beslenme vakti değildi ama uyandığında tişörtümün altına girmek istiyordu. Tıpkı babası gibi. Sırılarak onu masaya götürdüm ve o kıpırdanırken altını değiştirdim. Altının değiştirilmesinden nefret ediyordu.

Onu kaldırıp büzdüğü dudaklarından öptüm. Gözyaşları dindi ve yine bir şeyler yiyebilmek için ağzını açtı. "Şimdi olmaz, beyefendi. Bir saat önce yedin," dedim, sonra dışarı çıktım.

Onu alt kata götürmek istemiyordum. Nan'ın onun hakkında söyleyeceklerinden korkuyordum. Bebeğime kaba davranırsa katlanamayacağımdan korkuyordum. Ön kapının zili çaldı ve ben de rahatlayarak nefesimi verdim. Rush eve dönmüştü.

"Babacık eve döndü," diye fısıldadım.

Nate'i alt kata götürerek Rush ile Nan'ın konuşmasını dinledim. Zor olmadı. Nan şimdiden sesini yükseltiyordu. Rush eve girer girmez beni rahatsız ettiği için onu uyarmaya başlamış olmalıydı. Nate'i mutfığa götürüp babasının Nan'e bağırmasını dinlememeye karar verdim. Ön kapıdan dışarı çıktık. Nate dışarı çıkmaya ve dalgaları izlemeye bayılıyordu. Deniz esintisi, Nan'ın öfkeyle söylediği tüm lafları bastırırdı.

Evden aşağıya, kumsala doğru yürüdük. Rush bana verandadan bakarak, "Blair, Nate'i buraya getirebilir misin?" diye sordu. Görünüşe bakılırsa Nate'in Nan'ın yanında olmasını istiyordu. Kız kardeşinin, çocuğuyla tanışmasını istemesini anlayabiliyordum ama annesinden nefret ettiği için pek mantıklı olmayabilirdi. Durup Nate'e baktım.

İçimdeki annelik hissi, onu alıp üst kata koşmayı ve odasına kapanmayı istiyordu. Fakat o, Rush'ın da çocuğuydu. Alına bir öpücük kondurdum. "Babacığının kız kardeşi Nan, pek iyi biri değil. Onu görmezden gelmeyi öğrenmen gerekecek," diye fısıldadım kulağına, bunu daha çok kendi adıma yapıyordum çünkü ne dediğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

En üst basamağa vardığımda Rush beni bekliyordu. "Ben onu içeri götürürken burada kalmak istersen, öyle yaparım. Ama içeri girmek istersen, yemin ederim ki ya kendine hâkim olacak ya da onu evden atacağım."

Bebeğimi, büyük kötü kurdu görmeye tek başına göndermeyecektim. Nan'le yüzleşmesi gerekiyorsa ben de yüzleşecektim.

Ona daha sıkı sarıldım ve başımı sağa sola salladım. "Onun yanında olmak istiyorum."

Rush başıyla onayladı. Yüzündeki ifadeden anladığı belli oluyordu. Bizim için kapıyı açtı ve Nate'le birlikte içeri girebilmem için geri çekildi.

Nan öfkeyle somurtarak bir bar taburesinde oturuyordu. Döndü ve gözleri Nate'e kaydı. Her minik özelliğini Rush'tan aldığını fark ettiği anı resmen görebildim. Gözleri bile bana benzemiyordu. Tepeden tırnağa Rush'tı.

"Demek sendenmiş," dedi. Durup geriye doğru bir adım atınca Rush'ın göğsüne çarptım. Kollarını etrafıma dolayıp beni sabitledi.

"Onu görmek istedim. Annesine söylediklerine dikkat et. O saçma lafın için özür dile yoksa seni kapıya kadar götürürüm."

Nan'ın gözleri öfkeyle alev aldı ve Rush'ın evimizde gerçekten istemediğimiz bir şeyi başlattığını hissettim. Ama derin bir nefes aldı ve nefretle dolu gözlerini bana çevirdi. Tersler gibi, "Üzgünüm," dedi. Samimi değildi ama Rush'ın ona bunu dedirtmesi iyi olmuştu.

Nan gözlerini Rush'a çevirerek, "Onu tutabilir miyim?" diye sordu.

Kaskatı kesildim. Evet deseydi, Nate'i de alıp kaçacaktım. Benden bu kadarını da isteyemezdi.

"Muhtemelen iyi bir fikir değil. Annesine böyle öfkeyle bakarken sana onu güvenle vereceğini sanmıyorum."

Nan kaşlarını çatı. "O senin de çocuğun."

"Öyle. Ama Blaire onun annesi. Rahatsız olacağı hiçbir şeye izin vermem."

"Tanrım, Rush, erkekliğin nereye kayboldu?"

"Bu, ikinci hatan oluyor, kardeşim."

Nan gözlerini devirip bar taburesinden kalktı. Tekrar Nate'e baktı ve bakışları biraz yumuşadı. Onu sevmemek zordu. Babası gibi güzeldi. Nan çantasının askısını omzuna atarken, "Annem onunla tanışmak için can atardı," dedi. "En azımdan ona bir fotoğraf yolla."

"Annem kendi bebeklerini bile umursamazdı, Nan. Bunu biliyorsun. Neden benimkini umursasın ki?"

Nan irkilmedi. Sadece omuz silkti. "İyi bir noktaya değindin."

Nate kollarımda kıpırdamaya başladı. Yine mama istiyordu. Onu kollarımın arasında çevirdiğim sırada Rush da uzandı. "Bana ver. Benim yanımdayken sütü düşünmez."

Nate'i ona verdiğim anda sakinleşti ve gözlerini Rush'a dikti. Babası karşısında büyüleniyordu.

Nan, "Onunla aran çok iyi. Şaşırmadım. Hatırlayabildiğim kadarıyla sen hep baba rolünü üstlenmiştin," dedi. Buraya geldiğinden beri söylediği tek güzel şeydi.

"Onunla aram çok iyi çünkü Blaire'i izledim. Bana her şeyi o öğretti."

Bu cevap Nan'ın hoşuna gitmedi ve doğru da değildi. İlk günden itibaren doğasında olduğu belliydi. Nan taburesini itip zemini çizerken karşı çıkmaya hazırlanıyordum. "Sadece çocuğu görüp sana daha iyi olduğumu söylemek istedim. Beni görmek istersen, birkaç günlüğüne kasabadayım. Buradaki küçük ailenle daha fazla kaynaşmaya niyetim yok, yani bu da aklında bulunsun."

Başka bir şey demeden mutfaktan çıkıp koridorda ilerledikten sonra ön kapıdan çıkmasını izledim. Rush karşılık vermedi.

Rush, "Ve hâlâ tam bir kaltak," diye söylendi.

Ona bakmak için döndüğümde kaşlarını çatıyordu. "Seninle bu şekilde konuştuğu için üzgünüm," dedi.

"Dediklerini kafama takmıyorum. Hikâyenin kötü karakteri olmamı istiyor ve korkarım ki hep de isteyecek. Sorun değil. Ben onunla evlenmedim," diye karşılık verdim.

Nate sesimi duyunca bana bakmak için başını çevirdi, sonra da ağlamaya başladı. Beni memelerim için istiyordu. Gülümseyip onu almak için uzandım. "Onu tekrar beslemem gerekecek. Son seferde tam doymamış olmalı. Tekrar beslenmeye niyetli."

Rush onu bana uzattı. "Şanslı küçük pislik."

Ona tekme attım ve o da bayıldığım kahkahasını attı.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Evet. Açlıktan ölüyorum. Bana bir sandviç yapabilir misin?" diye sorduktan sonra koltuğa yayılmak için oturma odasına gittim.

"Senin için her şeyi yaparım," diye karşılık verdi.

Rush

Woods kulüp binasının önünde durmuş, Angie veya Angel ya da Angelina'yla tartışıyordu... Kahretsin, adını hatırlayamıyordum. Senelerce buraya gelip gitmişti. Lisedeyken Woods'un yazın düzüştüğü kızlardan olduğundan gayet emindim. Babası, Kerrington'larla ayrı işi yapıyordu ve Grant, Woods'un onunla evleneceğini düşünüyordu.

Sonra şu Della denilen hatun ortaya çıkmıştı ve tahminime göre işler değişmişti. Ya da değişmemişti. Bilemiyordum. En son haberlere göre Della hapse girmemişti ve ortada bir yanlış anlaşılma vardı. Gerçi Woods karakolda olay çıkarmıştı.

Şimdi de kız, ellerini Woods'un koluna atmış ve görünüşe göre ona yalvarıyordu. Bu konuşmayı duymak istediğimden emin değildim ama herifin yardıma ihtiyacı var gibi görünüyordu.

Babası öldüğü için başında yeterince dert vardı. Kimse ölmesini beklemiyordu ve bir gecede her şey Woods'un üstüne kalmıştı.

Kızın ellerini üstünden çekerken Woods, "Ellerini üzerimden çek, Angelina. Yemin ederim ki beni yalnız bırakmazsan seni tutuklatırım," dedi. Dönünce geldiğimi gördü ve gözlerinden

rahatladığı belli oluyordu. "Rush. Şu toplantı için mi geldin?" diye sordu.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve şimdi uydurduğundan emindim. "Evet," diye cevap verdim.

Kız, Woods kurtulup yanıma gelirken, "Bu iş burada bitmedi, Woods. Yemin ederim ki bitmedi. Büyük bir hata yapıyorsun," diye feryat etti.

Woods, "Beni kurtar. Hemen," diye söylenirken yanımdan geçip gitti. Dönüp peşine düştüm. Blaire'i dışarı çıkarmak için Bethy'den yarın akşam bebek bakıcılığı yapmasını istemeye gelmişim. Ama görünüşe göre ilk önce Woods'la konuşacaktım.

Kulübün kapısını açıp arkasına bile bakmadan içeri girdi. Sağ salım içeri girdiğimizde, "Hayatımda tanıdığım en çılgın kaltak," diye küfretti. Elini saçında gezdirip öfkeyle bağırdı. "Kaçıyordum. Ciddiyim. Tripp gibi yapacaktım. Della'yı da alacaktım ve tüm bu pisliği ardımızda bırakacaktık. Babam fazla üstüme gelmişti ve pes etmişim. Sonra da ölüverdi. Sonradan öğrendim ki babamın vasiyetinde yirmi beşinci doğum günümde, yani iki ay sonra buranın bana kalacağı belirtilmiş. Büyükbabam bunu vasiyetinde net bir şekilde belirtmiş ve babamın değiştirmesi mümkün olmamış. Artık kaçamam, değil mi? Her şey benim. Sevdiğim ve hayranlık beslediğim büyükbabam, sonunda beni dibe batırdı. Ama şu an her şey o kadar berbat halde ki. Della'yı iyileştirmeye odaklanmalıyım. Her şeyi halledecek vaktim yok. Hiçbir şey bilmiyorum, Rush. HİÇBİR bok bilmiyorum. Babam işlerin nasıl yürütüldüğünü bana hiç göstermedi. Çabalayarak bir yerlere gelmem gerektiğini söylemişti." Woods tekrar öfkeyle iç çekip volta atmaya başladı.

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama herifin problemleri vardı. Grant'le konuşması gerekiyordu, benimle değil. Dert paylaşılacak biri değildim. Dertleşmezdim.

"Woods?" Minyon tipli, kocaman mavi gözleri olan bir esmer içeri girip endişeyle kaşlarını çatarak Woods'a baktı. "Sorun nedir?"

Adam anında önümde belirdi. İki uzun adım attı ve sanki birileri ona dokunacakmış da koruması gerekiyormuş gibi kızı kollarına aldı. Ondan hiç duymadığım, sevecen bir ses tonuyla, "Ben iyiyim. Geç mi uyandın?" diye sordu.

Kız başıyla onaylayıp kollarını ona doladı. "Evet. Bu sabah her şey iyiydi. Endişelenmeyi kes," dedi. Başını çevirip bana baktı.

"Della, bu Rush Finlay. Eşi Blaire'le tanışmıştın. Rush, bu da benim Della'm."

Della'sı. Ah dostum, işte bu çok yanılttı. Dibe batmıştı. Sırtımdan edemiyordum. O hissi tamamıyla anlıyordum. Ve Woods'un başka bir kadına tutulduğunu ve artık benimkinin peşinde dolanmadığını görmek beni mutlu etmedi desem yalan olurdu. Teşekkür ederim Della.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Ben de memnun oldum," diye karşılık verdim. Ne kadar memnun olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Bizim Woods Kerrington, âşık olmuştu. Tüm hafta boyunca duyduğum en komik şeydi.

Grant

Kapıma sanki tır çarpmış gibi vuruldu. Yatak örtülerini üstümden atıp Paige'e baktım. Onu dün gece bir partiden alıp evime getirmiştım. İkimiz de fazla içmiş ve sızmadan önce çok eğlenmiştik. Bu kadarını hatırlayabiliyordum. Paige hep kibar ve kolay biri olmuştu. Üstüme yapışmıyordu.

Kapıya hâlâ vuruluyordu. Dün gece yere fırlattığım şortumu alıp üstüme geçirdikten sonra kapıya doğru yürüdüm. "Kes sesini be! Lanet olsun, ne biçim vuruyorsun kapıya," diye bağırdıktan sonra kapıyı açtım. Güneş tepedeydi ve gözlerime giriyordu. Kollarımı gözlerimin üstüne atıp kapımı çalana çılgın puştun teki olduğunu söylerken gözlerimi kıstım.

Akşamdan kalma halim çekilmezdi.

Nan yanımdan geçip içeri girerken ağzını yayarak, "Bu sabah ne kadar da büyüleyicisin böyle," dedi. Kahretsin. Bu sabah uğraşmak istediğim kişi değildi.

Kapıyı çarparak kapadım. "Ne istiyorsun Nan? Saat sabahın onu," diye bağırdım.

Nan mutfığıma girip tezgâha yaslandı.

Sadece bir şey isterken kullandığı daha ılımlı ses tonuyla, "Kalacak bir yere ihtiyacım var," dedi. Bir sene önce olsaydı, bundan etkilenirdim. Bencil tavırlarına o kadar alışmışım ki önümü göremiyordum. Gerçi her şey seksten ibaretti. O konuda iyiydi. Yatakta resmen jimnastikçiydi. Seksin kalp acısına ve kahpeliğe değmediğini zor yoldan öğrenmişim. Onunla işim bitmişti. Tamamen.

Yatak odama dönerken, "Rush'ı ara. Ben yatmaya gidiyorum. Dışarı nasıl çıkılacağını biliyorsun," diye cevap verdim.

"Arayamam! Bana yardım etmez. Blaire'e katlanamıyorum ve o da bunu biliyor. Onu benden daha çok seviyor. Blaire onu elimden aldı. Her şeyi elimden aldı. Ondan nefret ediyorum ve onu seviyormuşum gibi davranamam. Gidecek hiçbir yerim yok. Annemle yaşamak istemiyorum. Rosemary'ye dönmek istiyorum."

"Senin için kötü olmuş. Hoşça kal, Nan." Yatak odasının kapısını açıp yatağa doğru gittim ve yüzüstü yattım.

"Paige mi? Cidden mi Grant? Daha önce nerelerde takıldığını bilmiyorsun. Seviyeyi çok düşürdün. Kendine göre bile."

Paige yüzünü ovarak doğrulup oturdu ve çıplak olmasının, Nan'in göğüs uçlarını çok iyi bir şekilde görebilmesinin tadını çıkardım. Nan'inkilerden çok daha iyiydi.

"Seviye atladım. En son düzdüğüm hatun sendin," diye karşılık verdim. Bunu o istemişti.

Paige kan çanağı gözleriyle önce bana, sonra Nan'e baktı. Dün gece ot içtiğinden gayet emindim. "Ne oluyor be?" diye söylenip örtünmek için çarşafı çekti.

"Nan hayatımı cehenneme çevirmek için geldi. Boş ver sen onu," diyerek sırtüstü döndüm ve ellerimi başımın altına attım.

Nan, "Gerçekten mi? Artık böyle mi olacağız?" diye sordu.

"Bizi bu hale sen soktun, Nan. Önüne gelenle yatıp kalkmak istedin ki eğlenceli olduğunu kabul ediyorum. Bu fikri verdiğin için teşekkürler."

Nan usulca oturmuş, bizi dinleyen Paige'i, "Paige, Tanrı aşkına üstüne bir şeyler giyip git. Burada konuşmaya çalışıyoruz," diye tersledi.

Uzanıp Paige'in bacağına vurdum. "Gitme. Kapının yerini ona gösterdim. Onun gitmesi gerek," dedim. İkisi de gitse iyi olurdu ama o kadar da pislik değildim. Paige'i evden kovmadım. Kendi başına gitmesine izin verirdim.

"Cidden mi? Öylece gidip birileriyle yatıp kalkacak ve açıklama yapmama izin bile vermeyecek misin? Rehabilitasyona girdiğimi biliyor musun? Umurunda mı bu? Beni aramadığını gayet iyi biliyorum. Kimse aramadı. Rush bile."

Onun adına azıcık üzıldüm ama gerçekten azıcık. Bazen hâlâ birilerinin onu istemesini fena halde isteyen o küçük kızı görüyordum. O anlarda anlayışlı davranıyordum. Sonra dönüştüğü kaltağı hatırlıyor ve başına gelenleri hak ettiğine karar veriyordum.

"Ne ekersen, onu biçersin. Büyükbabam hep böyle derdi. Belki birileri de sana öğretmeliydi. Bizi bin bir dertten kurtarırdı."

Nan parmağıyla Paige'i gösterdi. "Git. Şimdi."

Paige'in kolunu tuttum. "Onu umursama."

Paige ikimize sırayla baktıktan sonra başını sağa sola salladı. "Siz ikiniz resmen dibe batmışsınız. Sanırım eve gidip biraz dinleneceğim. Başım bunu kaldırmıyor." Kalkmaya yeltendi, sonra uzanıp yanağını öptü ve yataktan cırlıçplak kalktı.

Kıyafetlerini giyerken gerçekten istediğimden değil ama Nan'e göstermek için kalçasının keyfini çıkardım. Çıplak kadınları düşünemeyecek kadar yorgundum.

Paige bana el salladıktan sonra elinde ayakkabılarıyla hızla odadan çıktı. Arabasının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o anda önemli değildi. Yaşadığım binada iki kat üstte kalıyordu. El altında bulunmasının bir sebebi de buydu.

Nan yatağa gelip oturdu.

“Yatağımdan kalk, Nan. Sana yemin ederim, lanet kıcını yatağımdan kaldırmazsan bu çarşafların üstünde dün gece Paige’le yaptıklarımızı detaylıca anlatırım,” diye onu uyardım. Aslında dün gece ne yaptığımızı pek hatırlayamıyordum. Ama Nan’in bunu bilmesine gerek yoktu.

“İğrençsin,” diye bağırıp ayağa kalktı ve öfkeyle bana baktı.

“Evet, sen de öylesin. En azmdan ben Paige’i tanıyorum. Düzmek için sokaktan çevirdiğim bir kız değil.”

Gözleri kontrol edemediği bir öfkeyle parladı. Yediği pislikleri ona hatırlatmıştım. Beni uzaklaştırmaya çalışmış ve bunu başarmıştı. Artık yeterince şey görmüştüm. İlgimi çekmiyordu.

Bana, “Beni sevdiğini söylemiştin,” diye hatırlattı.

“Seni sevebileceğimi düşünmüştüm, Nan. Ama sonra uyanımdım ve ateşli seksle kaliteli vajinanın aşk olmadığını anladım. Sadece gerçekten iyi seksten ibaretti.”

Gözlerinden okunan acı, kendimi suçlu hissettirmeliydi ama hissettirmedi. İhtiyacı ve arzuyu aşkla karıştırmıştım. Birini sevmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Rush’ın Blaire’i sevdiği gibi. Ben asla böyle bir şey hissetmemiştim. Artık bunu biliyordum. Hiçbir fikrim yoktu ve asla olmayacağından gayet emindim.

Nan sinirle, “İyi. Canımı acıtmak istiyorsan, acıt o halde. Bunu hak etim,” diyerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. “Ama bu iş bitmedi, Grant. Her şeyi berbat ettiğimi itiraf edebilirim. Sen de hâlâ bana karşı hisler beslediğini itiraf etmelisin.”

Besliyor muydum? Beslediğimden emin değildim. Beni itip kakmasına kızmıştım ama geriye bir his kaldığından emin değildim.

“Bazı şeyleri düzeltmeye çalışıyorum. Birileri umursayıp anlayabilseydi iyi olurdu.”

Suçu üstüme yıkmasına izin vermeyecektim. Bunlarla uğraşmayı ben istememiştim. İlişkiyi yürütmeye çalışmıştım. Yatak arkadaşından ötesi olmayı reddetmişti. Ben daha fazlasını istemiştim ve o da yerime kolayca başka birini koyabileceğini net bir şekilde belirtmişti.

“Sana yardım edebilecek kişi olduğumu düşünmüyorum, Nan. Sorun şu ki hayatının nasıl geçtiğini ve neden kaltağın teki olduğunu biliyorum. Ama Rush’ın aksine ben, bu mazereti kabullenemem. Artık bunu kullanmaktan vazgeçip değişmenin vakti geldi. Herkesi kendinden soğutuyorsun. Sonun annen gibi mi olsun istiyorsun?”

İrkildiğinde damarına bastığımı anladım. Tek kelime etmeden döndü ve kapıyı çarparak evimden çıkıp gitti. Çok da iyi oldu.

Artık biraz uyuyabilirdim.

Blaire

Bethy bir şeyler içmek için kulüpte beni bekliyordu. Nate'i doyurmuş ve kız kıza vakit geçirebilmek için onu Rush'ın yanında bırakmışım. Della'yla da resmen tanışmamı istiyordu. Mutfağın yanından geçerken Jimmy'ye el sallayıp aceleyle yemek salonuna girdim.

Della ile Bethy, körfeze bakan pencerelerin önünde oturuyorlardı. Della yaklaştığımı fark edince dönüp bana gülümsedi. Polisle aralarında ne geçtiğinden emin değildim ama çok kötü bir yanlış anlaşılma olduğunu biliyordum. Söylentilere göre Woods, onu tutuklayan polis memurunu tehdit etmişti. Grant adamı duvara fırlattığını söylemişti. Bu, bana Rush'm yapabileceği bir şey gibi gelmişti.

Bethy neşeyle, "Sonunda geldin. Sen gelmeden ikinci mimoza kokteylimini alacaktım neredeyse," dedi.

"Üzgünüm, çıkmadan önce Nate'i doyurmam gerekti. Normalde olduğundan daha açtı. Ama biliyorsun, ben mimoza içemem. Emziriyorum. Ama büyük bir bardak portakal suyu alırım."

Bethy, "Emzirmek kulağa hiç eğlenceli gelmiyor. Şu inanılmaz memelerin de olmasa, bana göre yapılacak iş değil," diye karşılık verdi.

Onu duymamış gibi yapmayı tercih ettim. Anlayamazdı. Della'ya döndüm. Ona, "Sonunda konuşma fırsatı bulduğumuza sevindim," dedim.

"Ben de. En son görüştüğümüzde yaşananlar için üzgünüm. Benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum..." dedi ve sesi kesildi.

"Korkunç bir hata olduğunu düşündüm ve doğurmaya çalışırken bir yandan da Rush'a Woods'u arayıp acil durum olduğunu bildirmesini emrettim," diye ona güvence verdim.

Della yüksek sesle nefesini verdi. "Evet, çılgın bir gündü. Ama teşekkür ederim. O gün doğuracağını sonradan öğrendim."

Bethy kendisine ve Della'ya birer mimoza daha söyledi. Garson kıza sadece portakal suyu istediğimi söyledim.

Bethy, Della'ya, "Ee, artık Woods için çalışmadığını duydum," dedi.

Kaşlarını çatıp başını sağa sola salladı. "Evet. Çalışmama izin vermiyor. Çoğu zaman yanında kalmamı istiyor. Bazı şeylerle uğraşıyoruz..." dedikten sonra yine sesi kesildi. Özel hayatından bahsetmek istemiyordu ve onu suçlayamazdım. Henüz tanışmıştık.

Jimmy masaya dördüncü sandalyeyi çekip otururken, "Sizi mutfakta tutamıyorum resmen. Tüm iyi yardımcıları bu kulüpteki zengin adamlarla takılıp beni tek başıma bırakırsa ne yapacağım?" dedi.

Bethy ona, "Ben hâlâ burada çalışıyorum," diye hatırlattı.

Jimmy tıslar gibi, "Mutfakta çalışmıyorsun, yani bana yardımın dokunmuyor. Woods yine çekici dişileri işe alacak diye

korkuyorum desem yeri. Bu azgın, seksi pisliklerin dikkatini çekmeyecek birilerinin bana yardım etmesi gerekiyor," dedi, sonra bize göz kırptı.

Masadakilere bakıp gülümsedim. Bir sene önce yolumu kaybetmiştim. Kimsem yoktu. O gece Rush Finlay'ın evine girdiğimde her şey değişmişti. Arkama yaslanıp Jimmy'nin geçen akşamki randevusunun ne kadar kötü geçtiğini ve Marco'yla yatmayı ne kadar çok istediğini anlatışını dinledim. Görünüşe göre Marco yeni şefti. Bethy, Marco konusunda aynı fikirdeydi. Masada oturan Della'ya baktığımda gülümseyerek konuşmalarını dinlediğini gördüm ve o bakışı tanıdım. O da ait olduğu yeri bulduğunu düşünüyordu.

Jimmy merakla kaşlarını oynatarak, "Ee, Blaire, evlilik ve çocuktan sonra seks nasıl oluyor? Bilmemiz gerek, kızım. Rush Finlay hâlâ çarşafı yakıyor mu?" diye sordu. Kocama cidden abayı yakmıştı.

"Seri ilgilendirmez, Jimmy. Erkeğime beslediğin hayranlıktan kurtulman lazım. Artık çok geç. Onu ben kaptım," diye cevap verdim.

"Kahretsin, hiç eğlenceli değilsin. Ben sadece detayları bilmek istiyorum. Gerçekten ince detayları. Sende durum nasıl, Della? Bana Woods'la kırıtırmanın nasıl olduğunu anlatmak ister misin? Patronluk falan mı taşıyor? Kulağa ateşli geliyor."

Della'nın yüzü kıpkırmızı kesildi ve kahkahayı bastı. "Ben de seninle o konulara girmeyeceğim, Jimmy," diye karşılık verdi.

Jimmy ayağa kalkıp alt dudağını sarkıttı. "Ve ben de hep kadınların yaptığı dedikodunun edepsiz ve eğlenceli olduğunu düşünürdüm. Hepiniz içimi öyle bir daralttınız ki gözümde yaş gelecek." Dramatik bir şekilde bize el salladıktan sonra dönüp mutfığa gitti.

Bethy pis pis gülerek, "Artık o gittiğine göre ben Rush ve Woods'la seksin nasıl olduğunu bilmek istiyorum," dedi.

Başımı iki yana salladım ve içeri tek başına giren Grant'e baktım. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Son zamanlarda pek ortalarda dolaşmıyordu ve tekrar kasaba dışına çıktığını düşünmüştüm. Bir şeylerden rahatsız olmuş gibiydi. Bana bakınca gözlerimiz buluştu.

Dudaklarına ufak bir tebessüm kondu ve kendine bir masa seçmeden önce göz kırptı.

Bethy besbelli benimle aynı şeyi düşünerek, "Grant bu yazı geçirmek için kasabaya döndü. Çok farklı görünüyor gerçi," dedi.

"Evet, huzursuz gibi," diye ona katıldım.

Bethy, "Ateşle oynarsan, yanarsın. Nan tam bir pislik. Zihnini bulandırmış olmalı. Hâlâ birlikte takıldıklarına inanamıyorum," diye fısıldadı.

Önce Bethy'ye, sonra Della'ya bakarak, "Geçen gün Nan bize geldi," dedim. "Hâlâ benden nefret ediyor."

Bethy burnunu çekti. "Kimin umurunda? Kaltak."

Della'nın gözleri ardına kadar açılınca onun tanımadığı insanlardan bahsettiğimizi fark ettim. Kabalıktı.

"Ee, Della, tüm aksiyonu kaçırdım. Bana Woods'la tam olarak nasıl tanıştığınızı anlatsana. Burada çalışırken mi oldu?"

Della başını sallayıp sırtıttı. "Pek sayılmaz. Eylül ayında tanıştık. Bir tür... tek gecelik ilişki gibiydi," dedi, yanakları parlak bir pembeye büründü.

Düşündüğümden daha eğlenceli olacaktı. "Ah, kulağa eğlenceli geliyor," diye karşılık verip devamını dinlemek için öne uzandım.

Nate artık biberondan içiyordu. Bethy'nin halası ve benim eski patronum Darla, kulübün kumsaldaki partisine gidebilmemiz için bebek bakıcılığı yapmayı kabul etmişti. Yazı başlatan olaydı ve sadece üyelere özeldi.

Rush gitmek istememişti ama Bethy onu arayıp yalvarmıştı. Onunla artık yeterince vakit geçirmediğim için kendimi suçlu hissediyordum, bu nedenle Rush'ı ikna etmiştim.

Ertesi gün doktora gidecektim ve Rush'm sabrı tükenmek üzereydi. Benimle birlikte gelip otoparkta üstüme atlamasını bekliyordum. Şikâyet etmezdim ama aklına bu fikri sokmak da istemiyordum.

Hem Grant hem de Woods gidip gitmediğimizi öğrenmek için bizi aramıştı. Woods partide bir işi çıkarsa Della'yla ilgilenip ilgilenemeyeceğimi öğrenmek istemişti. Bethy'nin de onun yanından ayrılmaması gerekiyordu. Arkadaş olmuşlardı ki bu da Della'nun iyi bir arkadaş olduğu konusundaki inancımı pekiştiriyordu. Bethy seçiciydi.

Yakılan ateş, kumsalda yakılan diğer ateşlerden daha büyüktü çünkü belediye görevlileri, halk plajına kıyasla kulüp arazisini daha zor kontrol ediyordu. Bethy bu partinin, sezonun "kaçırılmaması gereken olayı" olduğunu söylüyordu. Kulağa iyi geliyordu. Rush'la birlikte dışarı çıkmamız lazımdı.

Rush bana bakarak, "Arabadan inmeden önce üstünü değiştirmek istemediğinden emin misin?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak yeni kıyafetime baktım. Geçen hafta almıştım. Diz üstü, beyaz keten bir etekle eteğin beline kadar inen, açık sarı, düşük omuzlu bir bluzdu. Sadece kollarımı kaldırırsam belim görünürdü. "Bunu evdeyken de söylemiş-tin. Beğenmedin mi?" Belki de vücudum henüz böyle bir şeyi giymeye hazır değildi.

Rush çenemi tutup gözlerime baktı. "Ağzımı sulandırıyor-sun, Blaire. Diğer erkeklerin de sana baktığını bilmek hoşuma gitmiyor."

Ah. Demek öyle. Ona göz kırparak, "Üstümü değiştirmek istemediğimden eminim. Korumacı davranman hoşuma gidiyor. Beni baştan çıkarıyor," dedim ve kapıyı açtım.

Kapısını çarparak, "Beni öldürüyorsun, kadın," dedi.

Uzanıp elimi tutarken sahile doğru yürüyorduk. Güneş batmıştı ama yolu yarıladığımızda ateş önümüzü aydınlattı. Bethy ışığa adım attığımız anda bize el sallayıp zıplamaya başladı.

Rush neşeli bir ses tonuyla, "Sanırım yanına gitmemizi istiyor," dedi.

"İyi bir tahmin," diye cevap verdim.

Bethy biz oraya gidene kadar kafayı bulmuştu. Bana sarılmak için tökezleyerek geldiğinde Jace sadece gözlerini devirdi. Tekila kokuyordu. "Hey, geç kaldınız!"

Jace oturduğu yerden seslenerek, "Hayır, geç kalmadılar. Sadece sen hemen sert içkilere başlayıp ne zamandır burada olduğumuzu bilemeyecek kadar sarhoş oldun," dedi. Onu biraz rahatsız etmiş gibiydi.

Della'yı görmek için etrafa baktım ama onu göremedim. Bethy'ye, "Della ile Woods nerede?" diye sordum, o da sanki ne dediğimi anlamıyormuş gibi gülümsedi.

Jace, "Onları az önce gördüm ama Woods'un ot içen görevlilerle ilgilenmesi gerekiyordu. Della'ya ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

Kahretsin. Della'ya göz kulak olmamız gerekiyordu. Rush'a, "Cidip onu bulmam gerekebilir," diye fısıldadım.

"Ben de seninle gelirim. Buralarda tek başına dolanmanı istediğimden emin değilim," dedi.

"Hayır. Jace'le otur. Bir içki al. Sadece ortamda şöyle bir dolanıp geleceğim. Benimle gelmek zorunda değilsin."

Rush kaşlarını çatınca ben de onu Jace'in yanındaki boş sandalyeye ittim. "Git," diye emredip Bethy'ye döndüm. Ona, "Gidip Della'yı bulacağım," dedim.

Bethy sanki okuldaymış gibi elini kaldırıp, "Ben de! Ben de gitmek istiyorum!" dedi.

Jace, "Olmaz. Sarhoş kıcını burada tutacaksın," diye cevap verdi.

Bethy alt dudağını sarkıtıp Jace'in kucağına oturdu. "Hiç eğlenceli değilsin," diye sızlandı.

Tekrar istemesini beklemedim. Dönüp ateşe yaklaştım. Birkaç tanıdık yüz gördüm. Jimmy bana sarıldı ve bu geceki sevgiliyle tanıştım ama yine de Della'yı göremedim. Etrafta dolaşıp ateşin aydınlattığı en uç noktalara kadar giderek karanlıkta mı saklanıyor diye baktım. Hiç kimseyi görmedim.

Dönüp Rush'ın yanına giderken tiz perdeden atılan cıglığı duydum. Ses, korkmuş gibi değil de bir şeylere üzülmüş gibiydi. Otoparka bir adım daha yaklaştığımda sesi yatıştırmaya çalışan diğer sesi duydum; kesinlikle kadın sesiydi ve gayet güneyliydi. Rush'ı bıraktığım noktaya baktım ama beni görmedi.

Sesleri takip ederek otoparka gittim. Yaklaştıkça kelimeleri seçebiliyordum. Otoparkta kimse yoktu, öyleyse neredeydiler? Arabamızı park ettiğimiz yere kadar gidip durdum.

"Hayır, lütfen. Woods'la konuş yeter. Ben hiçbir şey yapmadım. Yemin ederim. Yapma, ah Tanrım." Daha yumuşak olan ses korkmuştu.

"Woods'la yeterince konuştum. Bana ait olanı elimden aldın. O seni tercih etti. İyi. Senin deliliğinle uğraşmak isterse uğraşsın. Ama önce bana ait olanı elimden aldığın için bedelini ödeyeceksin." Hemen ardından okkalı bir tokat ve acı dolu bir feryat duyuldu. Öfkeli ses, "Canın acıdı değil mi kaltak? Sen psikopatın tekisin. Woods neden onu mutlu edebileceğini düşünüyor, bilmiyorum. Öğrenecek. Benimle dalga geçmek neymiş öğrenecek," dedi ve artık Della olduğunu bildiğim kişi tekrar acıyla feryat etti. Diğer kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Della'nın canını yakıyordu. Gidip Rush'ı çağırmayı düşündüm ama o zamana kadar Della'yı ciddi anlamda incitmiş olurdu.

Rush'a ihtiyacım yoktu. Kimin psikopat olduğundan emin değildim ama onunla baş edebilirdim. Çantama uzanıp anahtarımı çıkardım ve sessizce kapıyı açtım. Koltuğun altına uzanıp tabancayı aldım ve boş olduğundan emin olunca güvenlik kilidini kontrol ettim.

Kimseyi vurmaya niyetim yoktu. Tabancanın dolu olmasına gerek yoktu. Sadece zorbayı korkuttuktan sonra Woods'u aramam gerekiyordu. Della'yı çok kötü incitmediğini umuyordum. Della tekrar feryat edince daha hızlı hareket ettim. Bir binarın etrafından dönerek sesleri takip ettim.

Önce diğer kadını gördüm. Della'yı saçından tutmuş, ona çatlak olduğunu söylüyordu. Della'nın çatlak olmasına kafayı gerçekten takmıştı. Kaltak beni sinir ediyordu.

Tabancayı kaldırıp kadın daha yanına gittiğini anlamadan doğrulttum.

"Kızı bırak," dedim ve Della'nın saçını tutan kadının dönmelerini izledim. Della hıçkırıyordu.

Kadın, "Ne oluyor be?" dedi, sanki deli olan benmişim gibi bana bakarken.

Yanlış anlaşılmasın diye yüksek sesle ve net bir şekilde, "Saçını bırak ve uzaklaş," dedim.

Kahkaha attı. "Tabanca gerçek bile değil. Aptal değilim. Git kendi işine bak ve *Charlie'nin Melekleri*'ni oynamayı kes."

Güvenlik kilidini kaldırıp tabancayı hazır konuma getirdim. "Dinle kaltak. İstersem burada durup o boktan saçını bozmadan iki kulağının ikisini de delirim. Haydi, beni dene." Sesimin sabit ve soğuk çıkmasını sağladım. Bana inanmasını istiyordum çünkü dediklerimi kanıtlamak için onu vurmaya gerçekten istemiyordum.

Gözleri ardına kadar açıldı ve Della'nın saçını bıraktı. Göz ucuyla Della'nın hızla geri çekildiğini gördüm.

Öfkeyle, "Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin var mı? Seni bitirebilirim. Bu yaptığın şey için uzun süre hapiste kalacaksın," dedi ama sesine yansıyan korkuyu duyabiliyordum.

"Karanlıktayız ve burada üç kişiyiz. Üzerinde bir çizik bile yok. Della'nın kanaması var ve yüzü morarmış, senin sözüne karşı bizim sözümüz işler. Kim olduğun umurumda değil. Bu iş senin açından pek iyi görünmüyor."

Gözlerini tabancada tutarak benden biraz daha uzaklaştı. Titreyen sesiyle, "Babamın bu olaydan haberi olacak. Bana inanacak," dedi.

"İyi. Benim de kocamın bu olaydan haberi olacak ve bal gibi eminim ki bana inanacak."

Kadın sert bir kahkaha atıp başını sağa sola salladı. "Babam bu kasabayı satın alabilir. Yanlış kadına çattın."

"Cidden mi? Elinden geleni yap çünkü şu anda hareket halindeki hedefi vurabilecek, tabancası dolu bir kadına bakıyorsun. Yani, lütfen... Elinden. Geleni. Yap."

Della sessizce oturup bizi izlerken kollarını dizlerine dolamıştı. Kadın ilk defa beni dikkate alıp, "Kimsin sen?" diye sordu. "Blair Finlay," diye cevapladım.

"Yok artık. Rush Finlay, eli tabancalı bir köylüyle mi evlenmiş? Buna pek inanasım gelmedi," dedi tükürür gibi.

Rush'ın arkamdan gelen sesi, "Ben olsam ona inanırdım. Lanet tabancayı tutan o," dedi.

Kadının gözleri ardına kadar açıldı. "Dalga mı geçiyorsun? Bu kasaba kafayı yemiş. Hepiniz kafayı yemişsiniz."

Ona, "Karanlıkta masum bir kadını döven sendin," diye hatırlattım. "Buradan bakınca kafayı yemiş gibi görünen sensin."

Kadın kollarını havaya kaldırdı. "İyi. Unuttum gitti. Artık burada işim kalmadı," diye bağırıp otoparka gitti. Tabancayı indirip kilidi kapadıktan sonra Rush'a verdim, sonra da Della'nın yanına koştum. Mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Sesine yansıyan şaşkınlıkla, "Az önce cidden ona tabanca mı doğrulttun?" diye sordu.

Ona, "Seni incitiyordu," diye hatırlattım. Yüzünü ellerine gömüp titreyen sesiyle kahkaha attı. "Aman Tanrım. Delinin teki. Kendimden geçene kadar döveceğini sanmıştım, yemin ederim. Sürekli bayılacağımı, ondan sonra da gerçekten canımı acıtacağını düşünüp duruyordum." Bana baktı. "Teşekkür ederim."

Elimi ona uzattım. "Ayağa kalkabilir misin? Ya da ben Woods'u ararken burada oturmak mı istersin?" Elim tuttu.

"Ayağa kalkmak istiyorum. Ayağa kalkmam gerek," dedi. Onu yerden kaldırdım. "Telefonun yanında mı?"

Başıyla onaylayıp cebinden çıkardı. Woods'u ararken bekledim.

"Selam."

"Aslında, hayır, pek sayılmaz. Angelina'yla bir olay yaşadım."

"Hayır... Hayır... Gitti. Şey, Blaire geldi ve... onu korkuttu."

"Blaire hâlâ burada, kocası da."

"Otopark görevlisinin kulübesinin arkasında."

"Tamam. Ben de seri seviyorum."

Telefonu kapayıp kalmı kırpiklerinin arasından bana baktı.

"Buraya geliyor."

"İyi. Seninle birlikte bekleriz." Çantamı açıp ıslak mendil çıkardım. Artık anne olduğumdan hep yanımda taşıyordum.

"Buraya gelip Angelina'nın peşine düşmeden, dudağındaki kanı silmek isteyebilirsin."

Della başıyla onaylayıp mendili elimden aldı. "Teşekkürler." Beni yakından izleyen ama konuşmayan Rush'a bakmak için döndüm.

Farlar yolu aydınlattı ve araç tam durduğumuz yerde fren yaptı. Woods kamyonetten fırlayıp Della'yla durduğum yere koştu.

Onu kollarına alıp, "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Tanrım, bebeğim, çok üzgünüm. Bunun bedelini ödeyecek," diye ona güvence verirken elleriyle yaralanmış mı diye kızı yokluyordu.

Della göğsüne doğru, "Sorun değil. Sanırım Blaire onu korkuttu," dedi. Woods bana bakıp kaşlarını çatı.

Woods, "Blaire ne yaptı?" diye sordu.

Della, "Bir tabanca doğrultup kulaklarını delmekle tehdit etti," dedi.

Woods tek kaşını kaldırdı. "Yani Alabama, tekrar tabancasını mı çekti? Teşekkürler Blaire," dedi, sonra Della'nın başını öpüp saçına sadece ona özel sözler fısıldadı.

"Onları bulduğuma sevindim. O kadın hakkında bir şeyler yapmalısın... Deli kaltağın teki," dedikten sonra Rush'ın yanına gitmek için döndüm. Elini belime atıp beni kendine çekti.

Della, "Teşekkür ederim," diye seslendi.

"Rica ederim," diye karşılık verdikten sonra Rush'la otoparka gitmek için döndük.

"Yarına kadar bekleyemeyeceğim. Buraya gelip Angelina'ya sert bir kadın gibi tabancanı doğrulttuğunu gördüğümde her şeyi değiştirdin. Uzaktan kulaklarını delebileceğini söylediğinde sanırım lanet kotuma boşaldım. Bu gece o tatlı, küçük, sert vajinayı düzeceğim."

Kahkaha atmamak için dudağımı ısırmaya çalıştım ama olmadı.

Rush sırttı. "Daha fazla beklememek konusunda bana katıldığına sevindim. Tekrar cennetimde kaybolmaya hazırım."

Durup yanağını öpmek için parmak uçlarımda doğruldum. "Seni seviyorum, Rush Finlay."

"İyi, çünkü o seksi kıcının benden fazla uzaklaşmasına asla izin vermeyeceğim."

"Fazla uzak derken neyi kastediyorsun?" diye sordum.

"Her yer fazla uzak. Seni hep burada, yanımda istiyorum... Sonsuza dek."

Teşekkürler

Kirli eve, temiz kıyafet eksikliğine ve bu kitabı (ve diğer kitaplarımı) yazarkenki değişken ruh halime katlanan eşim Keith.

Sırf bir yere kapanıp yazdığım için çok fazla mısır, pizza ve Frosted Flakes yiyen kıymetli üç çocuğum. Bitirir bitirmez onlara bir sürü güzel ve sıcak yemek yaptım, yemin ederim.

Kitabı okuyup yorumlarını ileten Autumn Hull ile Natasha Tomic. "Rush Crush" tabirini icat eden Natasha'dır, yani bu kitap için bana yardım etmesi gayet normaldi. Yardımlarınız için teşekkürler, hanımlar!

Muhteşem kitap kapağını tasarlayan Sarah Hansen. Fevkalade biridir. Onu seviyorum ve onunla takılmak da feci eğlenceli. Güvenin bana... Biliyorum. ;)

Edebiyat dünyasına ayak basan en havalı yayın hakları yöneticisi olan Jane Dystel. Ona tapıyorum. Bu kadar basit. Ve Lauren Abramo'ya, kitaplarımı dünyaya ulaştırmak konusunda harika bir iç çıkaran yabancı yayın hakları temsilcime selamlar. Müthüştür.

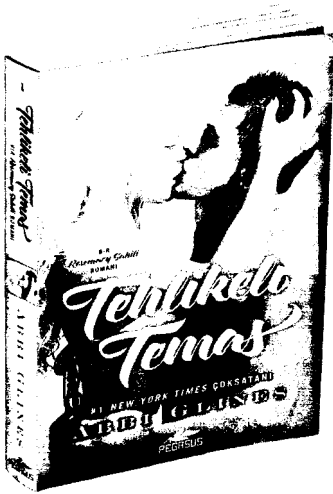
Stephanie T. Lott. Birçok editörle çalıştım ve gerçekten bu editörü sevdim. Muhteşemdir.

En önemlisi, Tanrı'ya. Bana yazmak için gerekli olan yeteneği ve yaratıcılığı bahsettiği için teşekkürler. Her gün sevdiğim işi yapabilmemi sadece o sağlayabilirdi.

Yazarın Notu

Rush Finlay'ın *Fallen too Far* isimli şarkısını iTunes'tan satın alabilirsiniz.

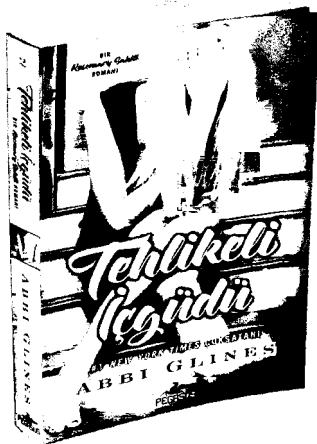
BAMBAŞKA DÜNYALARDAN GELEN
İKİ ÜVEY KARDEŞ...
ASLA SİZİN OLMAMASI GEREKEN ŞEYLERE
DUYULAN ARZU...

“En sevdiğim Abby Glines kitabı olarak listemin
zirvesine yerleşti.”

Colleen Hoover

BLAIR'İN TÜM DÜNYASINI
YIKACAK BİR SIR...
BİLDİĞİ HER ŞEYİN YALAN OLDUĞUNU
KANITLAYAN BİR GERÇEK...

“Her sayfasına erotizm işlenmiş.”

Sunday Express

“Abbi Glines seksi erkek karakterler yaratmayı gerçekten iyi biliyor; aklınız başınızdan gidecek.”

Serendipity Reviews